Εβδομάς

Σ Γ΄. ΑΘΗΝΑΙ 19 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1929. ΑΡ. 106.

1929

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ · ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ

Λιλὴ Νταμιτὰ

'Ασφάλεια ΧΡΗΜΑΤΩΝ

Ταμιευτήριον

'Απόδοσις ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

5%

Ταχύτης ΣΥΝΑΛΛΑΓΩΝ

Λαϊκή Τράπεζα

"ΓΚΡΕΚΑ"

CRÉME DE BEAUTÉ NARCISSE

ΚΡΕΜΑ ΝΑΡΚΙΣΟΣ

Δι' αὐτὴν ἀρκεῖ διὰ κάθε κυρίαν καὶ δεσποινίδα ἡ πιστοποίησις τοῦ διασήμου καθηγητοῦ δερματολόγου τῆς Βιέννης κ.

ERNEST FINGER

Δήλωσις τοῦ κ. Καθηγητοῦ

Hofrat Univers-Professoı
Med. un. Dr. Ernest Finger
I., Spiegelgasse 10.
Sprechstunden an Wochentagen von 2 bis 4 Uhr.

Ich empfehle die Narcisse Creme als vorzügliches Mittel zur Pflege der Haut

1/3 27

Finger

«Συνιστῶ τὴν κρέμαν Ναρσὶς ὡς τὸ πλέον ἐξαίρετον μέσον περιποιήσεως τοῦ δέρματος»

Πωλεῖται παντοῦ,
Φαρμακεῖον 'Αλεξίου 'Ομόνοια
Φαρμακεῖον Κωνσταντίνου
Λεωφόρος Γεωργίου Α΄ 3 Πειραιᾶ

ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΣ

Ψαμμίασις — Λιθίασις καὶ παχυσάρκία, θεραπεύονται μὲ τὸ ὀνομαστὸν Γερμανικὸν φάρμακον OURODOL (ΟΥΡΟΔΟΛ. 'Αντιπρόσωποι.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Μὴ λησμονῆτε
ὅτι μόνον μὲ τὴν
ΒΑΦΗ VAUBRY
ἠμπορεῖτε νὰ βάφετε μὲ ἐπιτυχίαν τα φορέματά σας.

'Αποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις.
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

Η

ΑΙΜΟΚΛΕΙΝΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν ἕνεκα τῆς ἀταξίας τῆς περιόδου των. Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ ἀπαιτοῦνται.

ΥΣΤΑΝ

τὸ Νέον Γαλ. φάρμακον ΥΣΤΑΝ (ΚΑΨΟΥΛΕΣ) θεραπεύει τὴν χρονίαν Κυστύτιδα καὶ βλενόρροιαν.

Εἶναι ἀβλαβὴς διότι ἐνεκρίθη ἀπὸ τὸ ἀνώτατον ὑγειονομικὸν συμβούλιον.
Ὑπερέχει ὅλων διότι ἐβραβεύθη εἰς τὴν διεθνῆ ἔκθεσιν Παρισίων 1926 μὲ δίπλωμα τιμῆς.
Εἶναι εὔχρηστος διότι δὲν εἶναι διόλου λιπαρα, Τὴν προτιμοῦν ὅλαι αἱ κυρίαι διὰ τὸ λεπτὸν ἄρωμα τῶν ρόδων.

ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΥΣ

Μὴν τὰ παραμελεῖτε. 'Αργοπορία δύναται νὰ ἐπιφέρῃ σοβαρὰς ἀσθενείας. Τὸ Σλόανς Λίνιμεντ φέρει σχεδὸν ἄμεσον ἀνακούφισιν. Διαλύει τὴν συμφόρησιν ἀφαιρεῖ τὴν φλόγωσιν καὶ ἐπιτρέπει εἰς τὸ αἷμα νὰ κυκλοφορήσῃ ἐκ νέου ἐλευθέρως. Τὸ κρυολόγημάσας τότε παρέρχεται

ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΝΟΝ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. 'Εγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων. 'Αντιπρόσωποι.

Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σια Πειραιᾶ

'Επιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλα, Ἀθῆναι, Σωκράτους 36. ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἰατρεῖον ὁδὸς Χ. Τρικούπη 14.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοταρᾶ 17

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ΄

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
'Εσωτερικοῦ Δρχ. 125
'Εξωτ. Λ. 'Αγγλίας 1
'Εξάμηνοι κατ' ἀναλογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2½

Η Ἀλληλογραφία μου!

Δὲν ξέρω — δὲν θυμᾶμαι δηλαδὴ — ἂν ἔτυχε ποτὲ νὰ σᾶς γράψω γιὰ τὴν ἀλληλογραφία μου ἢ καλλίτερα γιὰ τὸ περιεχόμενο τῆς πολυάριθμης αὐτῆς ἀλληλογραφίας ποὺ κάθε εἰκοσιτετράωρο μὲ περιμένει τακτικώτατα, καταλαμβάνοντας τὴν πιὸ περίβλεπτη θέσι τοῦ γραφείου μου. Ὅλα στὸν κόσμον αὐτὸν μποροῦν ν' ἀλλάξουν, ποτέ μου δὲν εἶμαι ἀπόλυτα βέβαιος πὼς πηγαίνοντας νὰ βρῶ ἐκεῖ τοὺς μόνιμους συνεργάτας μου, τὸν διορθωτή, τὸν ἀρχιεργάτη, τοὺς λινοτύπες, τὸν σκιτσογράφο — αὐτὸς δὰ εἶναι ποὖναι τὸ παραδοξότερο φαινόμενο ἀνθρώπου μὴ τακτικοῦ—καὶ τὴς... μηχανὲς ἀκόμα στὴν θέσιν τους, μὰ γιὰ ἕνα μπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ἐνόρκως καὶ χωρὶς ποτὲ νὰ διατρέχω καὶ τὸν ἐλαχιστότερο κίνδυνο νὰ γίνω ἐπίορκος, πὼς θὰ βρίσκεται πάντα ἐκεῖ στὴν ἴδια συνηθισμένη του θέσιν. Καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλληλογραφία μου!

'Ελᾶτε τώρα ν' ἀνοίξουμε λίγους φακέλλους. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ κι' ἂν ἀκόμα δὲν σᾶς εὐχαριστήσῃ, θὰ σᾶς δώσῃ τοὐλάχιστο τὴν εὐκαιρία νὰ μπῆτε στὰ ἀπόρρητα μιᾶς ἀλληλογραφίας ἀρκετὰ διασκεδαστικῆς καὶ παράξενης.

Ἂς πάρουμε στὴν τύχη ἕναν φάκελλο. Δὲν προφταίνουμε νὰ τὸν σχίσουμε καλὰ-καλὰ καὶ ξεφεύγουνε ἀπὸ μέσα ἑκατὸ μικρὰ χαρτάκια. Ψάχνουμε ὥσπου νὰ βροῦμε τὸ γράμμα. Ἄ! νάτο, τὸ βρήκαμε! 'Ορίστε λοιπὸν τί γράφει:

«'Αγαπητὴ «Ἑβδομάς»,

Σ' ἀγαπῶ! (σίκ!) καὶ σὲ θεωρῶ τὸ καλλίτερο περιοδικὸ ποὺ βγαίνει στὸν τόπο μας (συνηθισμένη ἀρχὴ ποὺ σοῦ φέρνει ἄθελα στὸ νοῦ τὴς κοινότυπες ἀρχὲς γραμμάτων ποὺ γράφουν ἡ ἁπλοϊκὲς γυναῖκες: «Πρῶτον ἔρχομαι νὰ ἐρωτήσω διὰ τὴν πολύτιμόν σας ὑγείαν καὶ ἂν ἐρωτᾶτε καὶ δι' ἐμὲ καλῶς ὑγιαίνω καὶ σᾶς ἀσπάζομαι». 'Επειδὴ βλέπω τὴν ὑποστήριξι ποὺ κάνεις στοὺς νέους, σοῦ στέλνω δέκα ποιήματα, πέντε διηγήματα, ἑπτὰ ρωμάντζα, (Δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ δὲν ἔστειλε καὶ καμμιὰ εἰκοσαριὰ μυθιστορήματα) τὰ ὁποῖα δημοσιεύεις παρακαλῶ ἂν τὰ ἐγκρίνῃς. Ἂν βρῇς αὐτὰ ποὺ σοῦ στέλνω καλὰ σὲ εἰδοποιῶ (κίνδυνος-θάνατος!) ὅτι ἔχω πολὺ περισσότερα νὰ σοῦ στείλω. Πάντοτε φανατικὸς ὑποστηρικτής σου (τελευταῖον κολακευτικὸν ρεφραὶν εἰς ἦχον πλάγιον) 'Αθανάσιος Ποιητὴς Νεφελώδης ἢ 'Ανέφελος!»

Ἂς φυλάξουμε τὴν πολύτιμη συνεργασία τοῦ κ. Ποιητὴ κι' ἂς πάρουμε ἕναν ἄλλο φάκελλο.

«Κύριε 'Αρχισυντάκτα,

Εἶμαι 11 χρονῶν μαθήτρια τῆς Α΄ τοῦ Σχολαρχείου (εὐτυχῶς ποὺ ἴσαμε τὴν ὥρα τὸ συγγραφικὸν δαιμόνιον ἐσεβάσθη τὰ θρανία τοῦ δημοτικοῦ)· ἡ κυρία Μελπομένη ἡ δασκάλα μου (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν) μοῦ εἶπε ὅτι ἔχω ταλέντο καὶ πὼς γράφω ὡραῖα, (μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους νὰ σπεύσουν εἰς τὴν κυρίαν Μελπομένην γιὰ νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ πιστοποιητικὰ ταλέντου) καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ἀποστέλλω μιὰ ἔκθεσί μου γιὰ τὴν ἐκδρομὴ ποὺ κάναμε στὸν Προφήτη Ἠλία μὲ τὴς συμμαθήτριές μου (κρῖμα νὰ μὴν τὸ ξέρουμε πιὸ νωρὶς γιὰ νὰ τοὺς εὐχηθοῦμε «καλὴ διασκέδασι») καὶ ποὺ ἡ δασκάλα μας (ὅπου ἐμφανίζεται διὰ δευτέραν φορὰν τὸ φάσμα τῆς Κας Μελπομένης) μοῦ ἔβαλε ἄριστα. Θὰ γίνῃ ντόρος στὴν τάξι μου ὅταν τὸ δημοσιεύσετε, ξέρετε θὰ γελάσουμε (ὅσο γι' αὐτὸ τὸ βεβαιοῦμε καὶ μεῖς) πολύ. Εὐχαριστῶ, Μαρίτσα Κ.

Υ. Γ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ βάλετε μόνο τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός μου, γιατὶ ἡ μαμά μου (ἀρκετὰ καθυστερημένη φαίνεται στὴς φεμινιστικὲς ἀντιλήψεις) ἂν τὸ μάθῃ θὰ μὲ δείρῃ».

'Επιτρέψτε μου νὰ βάλω καὶ τὴν διασκεδαστικὴν ἔκθεσιν, τὴν κατόπιν εἰσηγήσεως τῆς Κας Μελπομένης ἀποσταλεῖσαν, κοντὰ στὰ ἔργα τοῦ κ. Νεφελώδη ἢ 'Ανέφελου κι' ἂς συνεχίσουμε τὴν δουλειὰ τῆς ἀποσφραγίσεως.

«Κύριοι Κριταί. . .

(Τὸ γράμμα αὐτὸ προφανῶς ἐνδιαφέρει τὴν κριτικὴν ἐπιτροπὴν τῶν ἔργων, μὰ μιὰ ποὺ κατὰ λάθος τὸ ἀνοίξαμε ἂς φανοῦμε ἀδιάκριτοι κι' ἂς τὸ διαβάσουμε).

«Ποιὸς σᾶς ἔδωσε τὸ δικαίωμα, κύριοι, νὰ μὲ βρίσετε! Γιατὶ τί ἄλλο ἀπὸ ὕβρις μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀπάντησίς σας: «Τὸ ποίημά σας δὲν λέει τίποτε, διαβᾶστε πρὸς τὸ παρὸν ποίησιν καὶ στοιχουργικὴν γιὰ νὰ δῆτε τί θὰ πῇ ποίησις καὶ πῶς γράφεται ἕνα ποίημα». Ναί, κύριοι Κριταὶ (!) εἶναι ἀπάντησις αὐτὴ ἢ ὕβρις; Ποιὸς νὰ διαβάσῃ ποίησιν; 'Εγώ; 'Εγὼ ἔχω γράψει διακόσια ποιήματα καὶ τὰ διάβασα σὲ κύκλους φιλικοὺς (ὢ δυστυχεῖς φίλοι, πόσο νοιώθω τὸ μαρτύριον ποὺ ὑπέστητε) κι' αὐτοὶ μὲ ἀνεγνώρισαν (Μπράβο σας λοιπόν! Τί θέλετε καὶ τὴν δική μας ἀναγνώρισι κύριε ποιητά;) 'Αλλὰ ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω αὐτὸ ἀπὸ ἀνθρώπους ἀγραμμάτους σὰν καὶ σᾶς (εὐχαριστῶ τὸν κύριο ἐκ μέρους τῶν κριτῶν διὰ τὴν φιλοφρόνησιν) διότι ἀγράμματοι εἶστε ὅταν δὲν ἀναγνωρίζετε τὸ ὕψος τοῦ στίχου μου:

«Εὑρὼν εἰς δρόμον χαλεπὸν τὸν φίλον
Καταπόδη
'Ενηγκαλίσθην αὐτὸν ὡς κάμνει τ' ἀκταπόδι».

ἢ μήπως τὸ ἄλλο:

«'Εσήκωσα τὸ πάπλωμα
Καὶ τὤβαλα κατάπλασμα!»

(ἐδῶ ἂς μᾶς ἐπιτρέψει ὁ ποιητὴς τοῦ «καταπλάσματος» νὰ τοῦ συστήσουμε πὼς ἄλλη φορὰ ὀφείλει νὰ συνοδεύῃ τὴν ἀποστολὴν στίχων του καὶ μὲ καταπλάσματα, χρησιμότατα στοὺς κριτὰς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἔργων του).

«Φτάνουν ὅμως αὐτά. Χαίρετε καὶ ὑγιαίνετε κύριοι. Θὰ παύσω νὰ ἀγοράζω τὸ περιοδικόν σας». (Λυπούμεθα, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, ἂν δημοσιεύσουμε, βλέπετε, τὰ ποιήματά σας, θὰ παύσουν οἱ ἄλλοι νὰ ἀγοράζουν τὸ περιοδικὸν καὶ ὡς γνωρίζετε «Δύο κακῶν προκειμένων τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον»).

Καὶ τώρα μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη καὶ μὲ μείωσιν ἑνὸς φύλλου τῆς κυκλοφορίας μας, ἂς ἀνοίξουμε ἕναν ἄλλον.

«Εἶμαι κύριέ μου 45 ἐτῶν, ἄγαμος καὶ ἄνευ κοινωνικῆς ὑποχρεώσεως (ἀσφαλῶς ἡ ἀνώνυμος ἐπιστολογράφος θὰ ἔκανε λάθος στὴν διεύθυνσι τοῦ περιοδικοῦ) καὶ διάγουσα μονήρη βίον ἀπεφάσισα. . . νὰ γράψω! (Τί κρῖμα! κι' ὅμως ἂς μᾶς ἐπιτρέψῃ ἡ ἀγαπητὴ δεσποινὶς νὰ τῆς ὑποβάλουμε μαζὺ μὲ τὸν «ἀπεριόριστον σεβασμόν μας» καὶ τὴν παρατήρησι πὼς δὲν βρίσκουμε τὸ ἀντίδοτον ποὺ ἐδιάλεξε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν μόνωσί της, τὸ ἀποτελεσματικώτερο. 'Αλλὰ ἂς συνεχίσουμε). Μὴν νομίσετε ὅτι γράφω γιὰ πρώτη φορὰ — γιὰ πρώτη φορὰ μόνο στέλνω πρὸς δημοσίευσιν — (κι' αὐτοῦ ἀκόμα μᾶς κατατρέχει ἡ τύχη, μιὰ ποὺ διάλεξε ἐμᾶς ὡς πνευματικοὺς ἀναδόχους τῆς ὑπερωρίμου δεσποινίδος). Τοὺς στίχους ποὺ σᾶς ἐσωκλείω τοὺς δούλεψα πολλὲς ἡμέρες, γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε πὼς ἡ ἔμπνευσις δὲν μὲ βοηθεῖ πολὺ (εὐτυχῶς διὰ τὸ Πανελλήνιον). Ἔτσι ὅμως ποὺ γίνηκαν, εἶμαι τῆς γνώμης πὼς εἶναι ἀρτιώτατοι (δικαίωμά σας καὶ δικαίωμά μας, ζητήματα ἀντιλήψεων βλέπετε). Πᾶρτε τους λοιπόν, σᾶς τοὺς δωρίζω. . . »

Νὰ τώρα καὶ δεῖγμα τῆς ποιήσεώς της:

«Ὅπως ξυπνάει τὸ πρωΐ γλυκόλαλο πουλάκι
Ἔτσι ξυπνῶ καὶ γὼ κλεισμένη στὸ κλουβάκι.
Καὶ καρτερῶ τὸν λυτρωτὴ νὰ ἔρθῃ νὰ μὲ
πάρῃ
Σὲ ἄλλους κόσμους εὐδαίμονας διὰ νὰ μὲ
μεταφέρῃ! ! ! »

Σᾶς εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν λύτρωσιν καὶ βίον ὄλβιον, ἀνέφελον καὶ πανευτυχῆ εἰς τοὺς «εὐδαίμονας κόσμους» μὲ τὴν συντροφιὰ τοῦ ρηξικελεύθου «λυτρωτὴ-ἱππότου σας».

Φτάνει ὅμως· ἂς δοῦμε τί γράφουν οἱ ὑπόλοιποι:

«Κίροιε»

«Μὲ λοιπήσαται ὦτα («ὅταν» θέλει νὰ πῇ κι' ὄχι «αὐτιὰ» — ὁ ἔχων ὦτα ἀκουέτω —) μοὺ γράψαιτε πὸς Πραίπη νὰ μάθο ὠρθογραφήα, γηατί; 'Εγὸ ξαίρο πὸς κάνω, δίο, τροία (ἀριθμητικο 3 κι' ὄχι ἡ ταλαίπωρος Τροία) λάθι ἀλὰ σειγὰ σειγὰ θὰ τίμαθο».

Ἔ! τί τοῦ γράφετε αὐτοῦ τοῦ «Κιροίου»;

«Σᾶς στέλο ενα πήοϊμα κενούρειο. Εἶνε καλῶ» (ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον «πάρτε τον στὸ γάμο σας νὰ σᾶς πῇ καὶ τοῦ χρόνου»).

Ν' ἀνοίξουμε ἄλλα; Τί λέτε; Ἔχετε κουράγιο νὰ συνεχίσουμε τὴν δουλειά μας; Πῶς αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτό σας; 'Εγὼ ὁμολογῶ, πὼς προτιμῶ νὰ πάρω μιὰ ἀσπιρίνη!

Ντόλη Νίκβα

ΝΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΗΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΗΛΙΑΔΗ

Τ' ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΜΑΤΑ

— Ἀπόψε γυρίζει ὁ Γιαννούλης! Ἔρχεται νὰ ἀρραβωνιασθῇ. Λένε γιὰ τὴν Σμαράγδα τοῦ Παπᾶ-Μάρκου. Τρία μεγάλα κτήματα στὸν ἐπάνω κάμπο, σπίτι στὴ χώρα, καὶ χιλιάδες μετρητά. Μοναχοκόρη ἡ Σμαράγδα. Μὰ κι' ὁ Γιαννούλης δὲν πάει πίσω. Στὴν Ἀθήνα ἔκαμε λεφτὰ μὲ τὴν οὐρά. . .

Καὶ ἡ Μαρουσὼ τοῦ Μαρούλη θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλῇ γιὰ τὸ καινούργιο αὐτὸ συνοικέσιο ποὺ ψιθυριζότανε νὰ γίνῃ στὸ μικρὸ γαλανὸ νησάκι, ἂν δὲν τὴν διέκοπτε ἡ φωνὴ τῆς κυρᾶς Παπίτσαινας τῆς θείας της.

— Μωρὴ Μαρουσώ! Μιὰ ὥρα σὲ περιμένω στὴν «ἁρμύρα».

— Ἔ! καλά, ἔρχομαι τώρα.

⁂

Ἡ Κατεριώ, ἡ κόρη τοῦ Δράκου ἄκουε μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα κορίτσια τῶν γύρω μικρῶν σπιτιῶν τοῦ κάμπου τὰ μαντάτα, γιὰ τὸν γυρισμὸ καὶ τὰ ἀρραβωνιάσματα τοῦ Γιαννούλη τοῦ Μέλιγκα. Τὰ μηνίγγια της σφύριζαν σὰν μελίσσι καὶ ὅλο τὸ κυπαρισσένιο της κορμὶ ἐσπάραζε ἀπὸ ἕνα δυνατὸ ξαφνικὸ χτύπημα. Ὅταν ἔμεινε μονάχη της αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό της ἀδύνατο καὶ ἕτοιμο νὰ σωριασθῇ. Ἔφερε τὰ χέρια της στὸ πρόσωπό της καὶ ἀφῆκε ἕνα σπαρακτικὸ λυγμό.

— Ἀρραβωνιάζεται ὁ Γιαννούλης! ὁ Γιαννούλης. . .

Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ φλογισμένο της κεφάλι τὴν ἰδέα αὐτή. Τὰ λόγια ὡς τόσο τῆς Μαρουσῶς ἐσφύριζαν σὰν φείδια γύρω της.

«Ἀπόψε γυρίζει ὁ Γιαννούλης γιὰ ν' ἀρραβωνιασθῇ. . .» Ἐσταματοῦσε κἄποτες ἡ σκέψι της καὶ σωριασμένη ἐπάνω στὸ κατῶφλι τοῦ μικροῦ ἀγροτικοῦ σπιτιοῦ της, στὸν κάμπο, ἐστήλωνε τὰ μάτια της πρὸς τὴν θάλασσα ὡσὰν νἄθελε νὰ διακρίνῃ τὸν καπνὸ κανενὸς βαποριοῦ ἢ τὸ πανάκι καμμιᾶς βαρκούλας ποὺ θὰ ἔφερνε πίσω στὸ νησάκι ἐκεῖνον ποὺ εἶχε τόσο ἀγαπήσῃ ἡ Κατεριώ. Καὶ τὸν εἶχε ἀγαπήσῃ τρελλὰ ἡ κόρη τοῦ Δράκου, τὸν Γιαννούλη. Στὸ πανηγῦρι τῆς Παναγιᾶς τῆς Ρεμματιανῆς, τὴ νύχτα τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῶν παρακλήσεων — δυὸ χρόνια ἔκτοτε — εἶχε αἰσθανθῇ τὴν γοητεία τῆς ὀμμορφιᾶς καὶ τῆς λεβεντιᾶς του. Στὸ πανηγῦρι κατόπι τῆς Ἁγίας Θέκλας, ὁ Μέλιγκας ἀφῆκε νὰ φανερωθῇ ὅλο τὸ αἴσθημά του γιὰ τὴν Κατεριώ. Ἐτραγούδησε τόσο παθητικὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ πανηγῦρι κι' ἐχόρεψε λεβέντης — πρῶτος ἀπὸ τοὺς ἄλλους — τρελλά, ρίχνωντας ἀδιάκοπα τῆς φλογερές του ματιὲς στὴν Δράκαινα ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ στὸ πανηγῦρι μὲ τὴν μητέρα της.

Ὅλο τὸ νησὶ τὸ ἐβούϊξε τὴν ἄλλη μέρα. Τὸ διαλάλησε ἡ Μαρουσώ.

— Ἡ Κατεριὼ τοῦ Δράκου ἀρραβωνιάζεται τὸν Μέλιγκα!

Ἡ Μαρουσὼ ἐμάντευε ὅλους τοὺς ἐρωτικοὺς δεσμούς, ἤξευρε ὅλα τὰ παζαρέματα τῶν γονηῶν. Ἦταν ἡ ἐφημερίδα τῶν συνοικεσίων τοῦ νησιοῦ.

Καὶ δὲν γελιότανε ποτὲ ἡ Μαρουσώ.

Ἡ Κατεριὼ ἀναθυμιότανε ὅλη τὴν ἱστορία αὐτή. Τὸ πρῶτο συναπάντημά της μὲ τὸν Μέλιγκα, τ' ἀρραβωνιάσματά τους, τὴν παραμονὴ ποὺ ἔφευγε αὐτὸς γιὰ τὴν πρωτεύουσα, καὶ τὴν ἐρωτική τους ἀλληλογραφία. Ἦρθε ἡ κακιὰ στιγμὴ κατόπι. Ἡ μητέρα τοῦ Γιαννούλη συναντώντας ἕνα βράδυ στὰ βορεινά, στὸ ἀνέβασμα τῆς χώρας τὴν γρηὰ Δράκαινα, τῆς εἶπε ἐπιτακτικά:

— Ὁ γυιός μου δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ γυναῖκα τὴν Κατεριώ. Οἱ Μελιγκαῖοι ἀδύνατο νὰ συγγενέψουν μὲ τοὺς Δράκους!

Ἡ Δράκαινα ἐγύρισε γεμάτη ὀργὴ στὸ σπίτι της. Ὁ γέρω-Δράκος ἔμεινε σύμφωνος μὲ τὴν γυναῖκα του. Καὶ ἡ ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία διακόπηκε. Σὰν θὰ γύριζε μιὰ μέρα ὁ Γιαννούλης στὸ νησὶ θὰ διόρθωνε μόνος του τὰ πράγματα. Δὲν θἄκουε αὐτὸς τοὺς γέρο-Μελιγκαίους. Αὐτὸς θ' ἀκολουθοῦσε τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς του. Ὁ Γιαννούλης ὅμως δὲν ξαναγύριζε γρήγορα καὶ κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Δράκων βραδυὲς ὁλόκληρες ἀκουότανε τρυφερὰ καὶ λυπητερὰ μιὰ νησιώτικη πατινάδα.

Ἦταν ὁ Ἀντρέας ὁ Σούντας ποὺ γυρίζωντας ὕστερα ἀπὸ ἀπουσία χρονῶν ἀπὸ τὰ μακρυνὰ ταξείδια, ἐτραγουδοῦσε τόσο τρυφερὰ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς Δράκαινας. Ἡ Κατεριὼ ἄρχισε νὰ συγκινῆται μὲ τὰ τραγούδια, καὶ ἕνα βράδυ σταμάτησε στὸ ρέμμα καὶ ἄκουσε τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι τοῦ Σούντα. Ἡ Μαρουσὼ τοῦ Μαρούλη τὸ ἄλλο πρωΐ τὸ διαλάλησε σ' ὅλη τὴν χώρα.

— Ὁ Ἀντρέας ὁ Σούντας ἀρραβωνιάζεται τὴν Κατεριὼ τοῦ Δράκου!

Καὶ δὲν γελιότανε ποτὲ ἡ Μαρουσώ. . .

⁂

Σὲ λίγες μέρες ἡ Κατεριὼ ἀρραβωνιαζότανε τὸν Ἀντρέα. Τὸ μισὸ νησὶ γιόρτασε τὰ ἀρραβωνιάσματα. Χοροί, τραγούδια, διασκέδασις ὡς τὸ βράδυ τῆς ἄλλης μέρας. Ὁ γέρο-Σούντας — ἕνας παληὸς θαλασσινὸς ποὺ διετήρησε ἀμετάβλητα τὰ νειᾶτα του — ἐχόρεψε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Καὶ ὅταν τὸ κρασὶ ἄναψε τὸ κεφάλι του, ἄρχισε νὰ τραγουδῇ κάτι παληὰ θαλασσινὰ τραγούδια ποὺ ἔκαμαν μερικὰ κορίτσια νὰ σκύβουν τὸ κεφάλι τους ἀπὸ ντροπή.

Τὸ πρωΐ ἡ Μαρουσὼ ἡ Μαρούλαινα ποὺ ἔδειχνε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο κορίτσι τοῦ νησιοῦ χαρὰ γιὰ τὰ ἀρραβωνιάσματα τῆς Κατεριῶς, ἔγραψε στὸν Μέλιγκα γιὰ τὸ πανηγῦρι αὐτό. Ὁ Ἀντρέας ὁ Σούντας ἔμεινε τρεῖς ἑβδομάδες ἀκόμη κοντὰ στὴν ἀρραβωνιαστικιά του. Κι' ἕνα βράδυ τὴν ἀποχαιρετοῦσε τὴν Κατεριὼ γιὰ ἕνα μακρυνὸ ταξίδι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ γύριζε γιὰ νὰ κάμῃ τοὺς γάμους των. Ὁ Ἀντρέας εἶχε ἀγαπήσει ἀληθινὰ τὴν Κατεριώ. Καὶ τακτικὰ τῆς ἔστελνε γράμματα συνοδεύοντας αὐτὰ μὲ πλούσια δῶρα. Καὶ ἡ Κατεριὼ τοῦ ἀπαντοῦσε τακτικὰ καὶ αὐτή, ἐκδηλώνωντας τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὴν ἀγάπη της. Ὡσὰν νὰ εἶχε λησμονήσῃ ὁλότελα πιὰ τὸν Γιαννούλη τὸν Μέλιγκα.

Ἀκούοντας ὅμως τώρα πῶς ξαναγυρνοῦσε στὸ νησὶ γιὰ νὰ ἀρραβωνιασθῇ μιὰν ἄλλη, αἰσθάνθηκε ἕνα βαθὺ πόνο. Μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο μέσα στοὺς ἀγκῶνας της ἔμεινε ὧρες ὁλόκληρες στὴν ἴδια θέσι, συγκεντρώνοντας στὴ μνήμη της ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία της.

Ἡ νύχτα ἄρχισε νὰ ἁπλώνῃ τὰ μαῦρα της κρέπια, ὅταν ἐγύρισε ἀπὸ τὸ ἀμπέλι ἡ γρηὰ Δράκαινα. Βλέποντας τὴν Κατεριὼ στὴν στάσι αὐτή, ἐδοκίμασε στὴν ἀρχὴ κἄποιο φόβο.

— Τί ἔχεις Κατεριώ;

Στὴν φωνὴ τῆς μητέρας της ἡ Κατεριὼ ἐσήκωσε σὰν τρομαγμένη τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε μὲ ἕνα βλέμμα ἄγριο τὴν γρηὰ Δράκαινα χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησι.

— Κατεριώ! ἐπανέλαβε μὲ φόβο καὶ μὲ στοργὴ ἡ μητέρα.

Ἡ Κατεριὼ ἐτινάχθηκε ἀπότομα. Ὀρθώθηκε μπροστὰ στὴν γρηὰ Δράκαινα μὲ ἕνα τρόπο ἄγριο, ποὺ τὴν ἀνάγκασε νὰ κάμῃ δυὸ-τρία βήματα πίσω.

Τὰ μάτια τῆς Κατεριῶς ἐφώταγαν μέσα στὸ σκοτάδι σὰν δυὸ λαμπερὰ ἀστέρια. Ἡ γρηὰ Δράκαινα, τρομαγμένη, ἔτρεμε ὁλόκληρη μὴ τολμώντας νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἀπότομα ὅμως, ἡ Κατεριὼ ξέσπασε σὲ μιὰ δυνατὴ ὀργή:

— Ἐσὺ φταῖς! Ἐσύ. . . Μὰ ὄχι, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό. Δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. Προτιμῶ νὰ πεθάνω παρὰ νὰ γίνῃ αὐτό. Κατάλαβέ το. Κατάλαβέ το καλά!

Ἡ Δράκαινα, δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τίποτε ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τῆς κόρης της. Ἔκαμε τὸ σταυρό της ἄθελα, καὶ μὲ φωνὴ ραγισμένη ἀπὸ φόβο καὶ ἀγωνία:

— Μὰ τί ἔπαθες Κατεριώ; Σὲ τί σοῦ ἔφταιξα ἐγώ; Μίλησε καθαρά. Ἐσὺ κάμνεις σὰν τρελλή. Μνήσθητί μου Κύριε. . .

Ἡ Κατεριὼ σὰν νὰ συνῆλθε κάπως, καὶ μὲ γλυκύτερη φωνή:

— Αὐτὸς ὁ ἀρραβώνας, μητέρα, μὲ βαραίνει. Δὲν μπορῶ νὰ πάρω ἄνδρα τὸν Σούντα. Ἀπόψε θὰ πᾶς πίσω τὸ δακτυλίδι στὸ γέρο.

— Εἶσαι στὰ καλά σου! ἐφώναξε μὲ μιὰ στριγγιὰ φωνὴ ἡ γρηὰ Δράκαινα. Ποιὸς δαίμονας ἔξω ἀπ' ἐδῶ ἐμπῆκε στὸ κεφάλι σου πάλι;

— Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, μητέρα.

Καὶ μὲ μιὰ κίνησι προσπάθησε νὰ βγάλῃ τὸ δαχτυλίδι της.

Τὴν συγκράτησε ἡ Δράκαινα.

— Σκέψου καλά, αὐτὸ ποὺ κάμεις, Κατεριώ!

— Τὸ σκέφθηκα καλά. Τὸ σκέφθηκα. Ἀγαπῶ ἐκεῖνον μονάχα. Τὸν Μέλιγκα. . . Κι' ἂν δὲν τὸ πάρω θὰ προτιμήσω νὰ μείνω ἔτσι. . .

Ἡ γρηὰ Δράκαινα στὴν ὁμολογία αὐτὴ τῆς Κατεριῶς, αἰσθάνθηκε νὰ τῆς ἀνεβαίνῃ τὸ αἷμα στὸ κεφάλι. Τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ μιὰ ἄγρια φωνή:

— Θέλεις λοιπὸν νὰ γίνουμε ρεζίλι μέσα στὴ χώρα ὁλάκαιρη; Θέλεις νὰ πεθάνῃς τὸν πατέρα σου! Τὸν Μέλιγκα πρέπει νὰ τὸν ξεχάσῃς γιὰ πάντα. Καθὼς σ' ἐξέχασε κι' ἐκεῖνος.

Ἡ Κατεριὼ ἀναλύθηκε σ' ἕνα λυγμικὸ κλάμμα.

Καὶ μέσα στὸ κλάμμα της ἄφηνε νὰ τῆς ξεφύγῃ μιὰ πνιγμένη φωνή:

— Μ' ἐξέχασε! Μ' ἐξέχασε κι' ἐκεῖνος.

—*Τί ἔχεις, Κατεριώ;...*

⁂

Διασχίζοντας ὁ Μέλιγκας τὸ ἄλλο βράδυ τὰ «στιάδια» τοῦ μικροῦ νησιοῦ καὶ χαιρετώντας τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν «καλωσώριζαν» καὶ τὰ κορίτσια ποὺ τοῦ «χαμογελοῦσαν» ψιθυρίζοντας κάτι μεταξύ τους, ὁ Μέλιγκας διέκρινε τὴν Κατεριὼ θλιμμένη καὶ μελαγχολικὴ νὰ κάθεται στὸ πεζοῦλι τῆς πόρτας της. Μέσα στὴν θλίψι της ὅμως διέκρινε τὴν παληὰ ὀμορφιὰ καὶ τὰ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια. Τὸ αἷμα του ἀνέβηκε στὸ κεφάλι. Ἐπέρασε ἀδιάφορος χωρὶς νὰ τὴν ξαναντικρύσῃ. Ἕνα κῦμα πόνου ἐπλημμύρισε τὴν ψυχὴ τῆς Κατεριῶς. Καὶ μπαίνοντας βιαστικὰ στὸ σπίτι ἀνελύθηκε σ' ἕνα δυνατὸ κλάμμα.

— Εἶδες πῶς ὀμόρφαινε ὁ Μέλιγκας, τῆς ἔλεγε τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μαρουσώ. Τυχερὴ αὐτὴ ἡ Σμαράγδα τοῦ παπᾶ. . .

Ἡ Κατεριὼ δὲν ἀπάντησε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ ὁρμήσῃ καὶ ἁρπάζοντας τὴν Μαρουσὼ ἀπὸ τὸν λαιμὸ νὰ τὴν πνίξῃ. Ἤθελε νὰ παίξῃ μὲ τὸν πόνο της καὶ νὰ αἰσθανθῇ μιὰ καινούργια χαρὰ στὸν πόνο τὸ δικό της. Ἡ Μαρουσὼ τὴν ἐπληροφόρησε ἀκόμη πῶς ὁ Μέλιγκας θὰ πήγαινε τὸ πρωΐ στῆς Κυριακούλας τῆς Στάθαινας ἔχοντας μιὰ παραγγελία ἀπὸ τ' ἀδέρφια της. Κι' ἔλεγε τὴν ἀλήθεια ἡ Μαρουσώ, γιατὶ ἤξευρε τὴν κάθε κίνησι τῶν ἀνθρώπων τοῦ νησιοῦ.

Ἡ Κατεριὼ ἐπῆγε κι' αὐτὴ στῆς Κυριακούλας. Ἔτρεμε ὁλόκληρη ἀπ' τὸν φόβο καὶ τὸ σπαραγμό της. Ἤθελε νὰ δῇ τὸν Μέλιγκα, νὰ τοῦ μιλήσῃ, νὰ τοῦ πῇ πῶς μετάνοιωσε γιὰ τὴν προδοσία. Ὁ Μέλιγκας συναντώντας αὐτὴν τὴν ἐκύτταξε μὲ μιὰ παράξενη ματιὰ καὶ ἐψιθύρισε:

— Ἐσύ! ἐδῶ;

Ἐκείνη ἔπεσε στὰ πόδια του κλαίοντας.

— Γιαννούλη, συγχώρησέ με γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦ ἔκαμα. . .

— Κανένα κακό! Κανένα! εἶπε ἐκεῖνος μ' ἕνα ὕφος ὑπερήφανο καὶ ξηρό.

Ἡ Κατεριώ, κλαίοντας σπαρακτικά, προσπάθησε νὰ βρῇ κάθε δικαιολογία γιὰ ὅ,τι ἔκαμε, βεβαιώνοντας αὐτὸν πὼς μὲ τὸν Σούντα δὲν ἔχει κανένα πιὰ δεσμὸ καὶ πὼς ἡ ψυχή της ἦταν μαζί του πάντα.

Ὁ Μέλιγκας τῆς ἔδειξε κἄποια τρυφερότητα καὶ στοργή, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τῆς ὑποσχεθῇ τίποτε.

Βγαίνοντας ὅμως ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἐψιθύρισε μὲ μιὰ ἄγρια λύσσα:

— Παληοπ. . .

Ὁ κ. Βασίλειος Ἠλιάδης.

Κανένας δὲν ἄκουσε τὴν βλαστημιὰ αὐτὴ τοῦ Μέλιγκα ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Μαρουσὼ ποὺ ἔμπαινε τὴ στιγμὴ ἐκείνη μὲ κἄποια πρόφασι τάχα.

Γυρίζοντας στὸ σπίτι της ἡ Κατεριώ, χωρὶς τίποτε νὰ σκεφθῇ, μὲ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ δάκρυα καὶ μὲ ψυχὴ σπαραγμένη, βρῆκε τὸν γέρο-Σούντα μεθυσμένο νὰ τραγουδῇ καὶ νὰ ρίχνῃ κάτι παράξενα καὶ χυδαῖα λόγια στὴν γρηὰ Δράκαινα.

— Ποῦ ἤσουνα μωρὴ Κατεριὼ τέτοια ὥρα; τὴν ἐρώτησε μὲ φωνὴ βραχνὴ ἀπ' τὸ κρασί.

Ἡ Κατεριὼ τὸν ἐκύτταξε ὀργισμένα.

Ὁ Σούντας ἐπῆρε τότε ὕφος ἀπειλητικό:

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, θὰ τὰ γράψω ὅλα τοῦ Ἀνδρέα. Τώρα ποὺ θἄρθῃ κι' ὅλας. . .

Ὅλος ὁ σπαραγμὸς τῆς Κατεριῶς ξέσπασε τότε σὲ ἄγρια ὀργὴ ἐναντίον τοῦ γέρο-Σούντα.

— Γράψτου ὅ,τι θέλεις! Δὲν εἶμαι πιὰ ἀρραβωνιαστικιά του. Καὶ σὺ νὰ μὴν ξαναπατήσῃς πιὰ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. . .

Καὶ ἡ Κατεριώ, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ἐπέταξε στὸ γέρο-Σούντα τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀρραβῶνα της.

Ὅλο τὸ νησὶ ἔμαθε ἀπὸ τὴ Μαρουσὼ ὅτι ἡ Κατεριὼ ἐπέταξε τὸ δαχτυλίδι καὶ διέλυσε τοὺς ἀρραβῶνας μὲ τὸν Σούντα. Καὶ ὅλο τὸ νησὶ ἔμαθε πάλι ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, πῶς ἡ Κατεριὼ ἀρραβωνιάζεται ἐπίσημα τώρα τὸν Μέλιγκα καὶ ὅτι σὲ δεκαπέντε μέρες θὰ γινότανε ὁ ἀρραβώνας αὐτός. Καὶ ἡ Μαρουσὼ δὲν μποροῦσε νὰ γελασθῇ σὲ τίποτε. Ὁ Μέλιγκας εἶχε ὑποσχεθῇ νὰ πάρῃ τὴν Κατεριώ, συγχωρώντας αὐτὴν γιὰ τὴν ἀπιστία της. Ἡ γρηὰ τοῦ Μέλιγκα, δὲν εἶχε καμμιὰ ἀντίρρησι στὸ γάμο αὐτό. Τὴν εἶχε πείσῃ ὁ γυιός της. Καὶ ἡ Μαρουσὼ ἔγραψε στὸν Ἀντρέα τὸ Σούντα γιὰ τὴν καινούργια ἀπιστία τῆς Δράκαινας.

⁂

Τὸ σπίτι τῆς Κατεριῶς ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀντηχοῦσε ἀπὸ φωνές, γέλοια, τραγούδια. Ὁ Μέλιγκας ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο τὰ ἀρραβωνιάσματά του μὲ τὴν Δρακοπούλα. Καὶ ἦταν προσκαλεσμένοι ὅλοι οἱ φίλοι του. Κιθάρες, μαντολινάκια, πίπιζες. Ὁ Μέλιγκας ἦταν γεμᾶτος χαρά. Ἔπινε, τραγουδοῦσε μόνος καὶ συνώδευε τὸ τραγοῦδι τῶν ἄλλων.

Ἡ Κατεριὼ τὸν ἐκύτταζε μὲ κρυφὲς ματιὲς γεμάτη περηφάνεια καὶ εὐχαρίστησι. Δὲν τραγουδοῦσε αὐτή. Κερνοῦσε ἀδιάκοπα καὶ βοηθοῦσε τὴν γρηὰ Δράκαινα στὴν περιποίησι τῶν προσκαλεσμένων. Γιὰ μιὰ στιγμὴ καθὼς ἡ Κατεριὼ διώρθωνε ἔξω στὸ «μπουντὶ» τὸ δίσκο, τὴν ἐπλησίασε ἡ Μαρουσὼ τοῦ Μαρούλη.

— Δὲν ξέρεις πόσο χαίρουμαι γιὰ τὰ ἀρραβωνιάσματά σου αὐτά, Κατεριώ μου. . .

— Τὸ ξεύρω, τὸ ξεύρω Μαρουσώ.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σιωπή:

— Ἆ! ξέχασα νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι Κατεριώ. Ἀπόψε γυρίζει ὁ Ἀντρέας ὁ Σούντας.

Ἡ Κατεριὼ ἐκλονίστηκε γιὰ μιὰ στιγμή, προσπάθησε ὅμως νὰ κρύψῃ τὸν κλονισμό της μέσα σὲ μιὰ ἀδιαφορία.

Ἦταν μεσάνυχτα, ὅταν ἄρχισε ὁ χορός. Ἡ Καλλίτσα τοῦ Μάρακα, ἀφοῦ χόρεψε πρώτη αὐτή, εἶπε στὸν Μέλιγκα:

— Χόρεψε λοιπὸν καὶ τὴν ἀρραβωνιαστικιά σου, Γιαννούλη.

Τὰ μάτια τοῦ Μέλιγκα ἄστραψαν ἄγρια.

— Νὰ χορέψω τὴν Κατεριώ; ρώτησε.

Καὶ ἁρπάζοντας τὴν Δρακοπούλα ἀπ' τὸ χέρι, τῆς εἶπε δυνατά:

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ! Δὲν θὰ χορέψω ποτὲ μαζί σου. Οὔτε καὶ ποτὲ θὰ γίνῃς γυναῖκα μου. Ἄπιστη, προδότρα! Κι' ἂν ἔκαμα ὅ,τι ἔκαμα ὡς τὴν στιγμὴ αὐτή, τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ σ' ἐκδικηθῶ. Γιὰ νὰ σ' ἐξευτελίσω. Ὁ Μέλιγκας δὲν παίρνει γυναῖκα ποὺ τὸν ἀπάτησε!

Ἡ Κατεριὼ σωριάσθηκε σὰν ἕνα πτῶμα, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ σκεφθῇ τὴ συμφορά της.

Καὶ στρέφοντας ὁ Γιαννούλης στὴ μητέρα του καὶ στοὺς φίλους του:

— Πᾶμε τώρα νὰ διασκεδάσουμε ἀλλοῦ.

Τὸ σπίτι τῶν Δράκων εἶχε βυθισθῇ ἀπότομα σ' ἕνα βαθὺ σκοτάδι. Ἡ Κατεριὼ δὲν μποροῦσε νὰ χωρέσῃ στὸ νοῦ της ὅ,τι συνέβηκε. Μονάχα, ὅταν κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο ἀκούσθηκε μιὰ καντάδίτσα τρυφερή, αἰσθάνθηκε τὴ συμφορά της:

Μισεύω κι' ἀποχαιρετῶ
τὴν χώρα ἕνα γῦρο,
κι' ἀφήνω τὴν ἀγάπη μου
σὰν μαραμένο φύλλο. . .

Κι' εἶχε τὸ τραγοῦδι αὐτὸ κάτι τὸ σαρκαστικό. Ἡ Κατεριὼ ἀνεγνώρισε τὸν τραγουδιστή. Ἦταν ὁ Ἀντρέας ὁ Σούντας. Ἡ Κατεριὼ ἔφερε ἄθελα τὰ χέρια της στὸ πρόσωπό της. Κι' ἐσωριάσθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκόμη. Τὸ κεφάλι της ἐσάλευε, ἐσάλευε.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

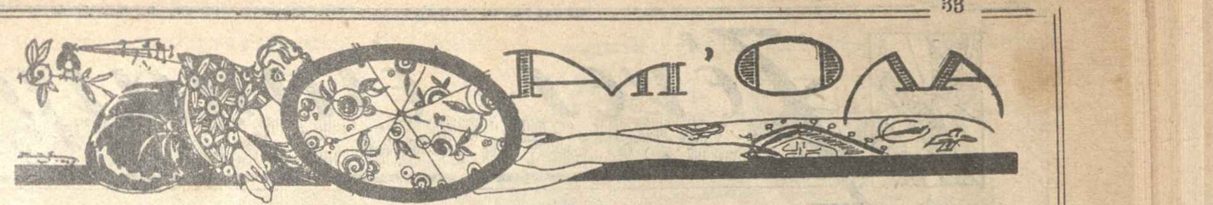

ΑΠ' ΟΛΑ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ

Ὁ πραγματικὸς προφήτης τῆς ὑπῆρξε ὁ ἔνδοξος μοναχὸς Ροζὲ Μπακόν, στὸν ὁποῖον ἀποδίδεται γενικῶς ἡ ἐφεύρεσις τῆς πυρίτιδος.

Ἀπὸ τὸν 13ον αἰῶνα, προεῖπε τὰ μοντέρνα μεταφορικὰ μέσα:

— Μποροῦν, εἶπε, νὰ κατασκευάσουν πλοῖα ποὺ νὰ ταξειδεύουν στὴν θάλασσα χωρὶς κωπηλάτας. μεγάλα πλοῖα ποὺ θὰ ὁδηγῇ ἕνας μονάχα ἄνθρωπος καὶ ποὺ θὰ τρέχουν μὲ μεγαλύτερη ταχύτητα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ὁδηγοῦν ἕνα πλῆθος ναυτῶν. Θὰ κατασκευασθοῦν ἁμάξια ποὺ θὰ τρέχουν μὲ ἀφάνταστη ταχύτητα χωρὶς κανένα ζῶο. Τέλος, μποροῦν νὰ γίνουν πτητικαὶ μηχαναί, μέσα στὶς ὁποῖες ὁ ἄνθρωπος, καθισμένος ἢ κρεμασμένος στὸ μέσον, θὰ γυρνᾷ κάποια μανιβέλα ποὺ θὰ μιμῆται τὴν κίνησι τῶν τεχνητῶν πτερῶν, γιὰ νὰ φτερουγίζῃ στὸν ἀέρα, σὰν τὰ πουλιά.

Ὁ Ροζὲ Μπακὸν δὲν προσπάθησε νὰ πραγματοποιήσῃ ὅ,τι προέβλεπε. Κι' ὅμως αὐτὲς ἡ προφητεῖες, τόσο τολμηρές, τόσο προχωρημένες γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, κάνουν τὸν Ροζὲ Μπακὸν πραγματικὸ προφήτη τῆς ἐφευρέσεως τῶν αὐτοκινήτων, τῶν ἀτμοπλοίων καὶ τῶν ἀεροπλοίων.

≈

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΟΜΙΛΟΥΣΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Ὁ Μπίλλυ Κράφτ, ὁ διευθυντής, ἔκανε μιὰ ἀνακάλυψι: στὴν παθητικὴ στιγμή, τὰ φῶτα σβύνανε καὶ τότε μόνο ἀκουγόταν ὁ θόρυβος τοῦ φιλιοῦ: ὁ Ρεζινάλντ Ντεννὺ φιλοῦσε τὴν Μέρνα Κέννεντυ.

Τὸ φιλὶ ὅμως δὲν εἶχε τὴν ἀπαιτούμενη ἠχητικότητα: ἔλειπε ἡ ὁρμή. Μόνο σκάζοντας μιὰ παιδικὴ φοῦσκα, τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπαν οἱ ἐρωτευμένοι, κατώρθωσαν νὰ ἐπιτύχουν ἕναν ἱκανοποιητικὸ ἦχο!

Ἄλλωστε τὸ Χολλυγοὺντ εἶναι γεμᾶτο μυστικὲς ἑταιρεῖες, ἀποτελούμενες ἀπὸ «εἰδικοὺς τῶν ἤχων» ποὺ τριπλοκλειδώνονται γιὰ νὰ δοκιμάσουν διαφόρους τρόπους παραγωγῆς ἑνὸς κρότου. Κανένα μυστικὸ δὲν φυλάγεται πιὸ πολύτιμα ἀπὸ τὰ μυστικὰ τῶν μηχανικῶν τῶν ἤχων. Νὰ καὶ μερικὲς ἀδιακρισίες.

Τὸ τρίξιμο τῶν φλογῶν ποὺ καίνε μιὰ πόλι ἐπιτυγχάνεται ὅταν κάψῃ κανεὶς κλαδιὰ ἐλαίου σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὸ μικρόφωνο.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΝΑΕΡΙΟΣ ΣΥΛΛΗΨΙΣ

Ὁ νέγρος ἀεροπόρος Ἀλέξανδρος Νέλσων — ὁ Μαῦρος Λίντμπεργκ, ὅπως τὸν ἐπωνόμασαν στὸ Χάρλεμ — δὲν ἔπαυε νὰ φιλοδοξῇ τὰ κατορθώματα τοῦ λευκοῦ συνονόματού του. Τελευταῖα ἔκανε καὶ μιὰ πολὺ ἐπικίνδυνη κάθοδο μὲ ἀλεξίπτωτο στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Σαρατόγκα.

Λίγες ἑβδομάδες ἀργότερα, κατέβαινε στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ροῦζβελτ, κοντὰ στὸ Νασσὼ γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὰ κατορθώματά του. Μιὰ μέρα ὅμως, οἱ μηχανικοὶ τοῦ ἀεροδρομίου διεπίστωσαν τὴν ἐξαφάνισι ἑνὸς ἀλεξιπτώτου ἀξίας 350 δολλαρίων. Μερικοὶ ἀεροπόροι, ποὺ πετοῦσαν γύρω ἀπ' τὰ ξημερώματα, εἶδαν ἕναν μαῦρο ἀκροβάτη νὰ κάνῃ ἀσκήσεις στὸν ἀέρα μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς ἀλεξιπτώτου... Τὸν ἀνεγνώρισαν καὶ εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομία τοῦ Νασσώ.

Δύο ἀστυνομικοί, ἕνας πιλότος κι' ἕνας ρέπορτερ ἀνέβηκαν ἀμέσως σ' ἕνα ἀεροπλάνο κι' ὥρμησαν νὰ παρακολουθήσουν τὸν κλέφτη. Ὁ Νέλσων συνελήφθη καὶ ὡδηγήθη ἀεροπορικῶς στὴν ἀστυνομία.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΦΥΛΑΚΗ

Οἱ κάτοικοι τῆς μικρῆς πόλεως Μπάρξβιλλ, στὸ Ἰλλινόϊς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, δὲν πληρώνουν σχεδὸν φόρους κι' ὁ δῆμος βρέθηκε μιὰ μέρα στὴν ἀδυναμία νὰ διατηρήσῃ τὸν μοναδικὸ δρόμο τῆς πόλεως. Ἀναγκάσθηκαν νὰ καταφύγουν σὲ δάνειο, ὅταν ὅμως τελείωσε ἡ προθεσμία, οἱ ὀφειλέται δὲν μπόρεσαν νὰ καταβάλουν τὸ ποσὸν τοῦ χρέους.

Τότε βγάλανε στὴν δημοπρασία τὰ δημόσια κτίρια. Ἦταν δύο στὸ Μπάρξβιλλ: τὸ Δημαρχεῖο κι' ἡ φυλακή. Στὸ διάστημα εἴκοσι χρονῶν μόνο ἕνας μπεκρῆς εἶχε στεγασθῇ στὴ φυλακή, ποὺ τὸν περισυνέλεξαν ἀπ' τὰ περίχωρα. Ἄλλωστε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε βγάλει τὰ ξύλινα κάγκελα τοῦ παραθύρου, ὄχι γιὰ νὰ δραπετεύσῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ τροφοδοτήσῃ τὸ τζάκι του . . .

Τὸ Δημαρχεῖο βρῆκε ἀγοραστὴ ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 42 δολλαρίων. Ὅσο γιὰ τὴ φυλακή, τὴν ἀγόρασε 30 δολλάρια κάποιος ποὺ ἔβαλε μέσα ἕνα κοπάδι χῆνες.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΑΙΝΙΑ

Στὸ Λονδῖνο, ἀναγγέλλουν μιὰ προσεχῆ δημοπρασία ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος. Πρόκειται ἰδίως περὶ μιᾶς κινηματογραφικῆς συλλογῆς μοναδικῆς στὸν κόσμο, ποὺ ἀνήκει σὲ κάποιον ὀνόματι Βίλλυ Νταΐῦ. Πράγματι, ἀπὸ τριακονταετίας, αὐτὸς ἔκανε συλλογὴ κάθε πράγματος ποὺ εἶχε σχέσιν μὲ τὸν κινηματογράφο καὶ τὴν ἐφεύρεσί του ἀπ' τὶς πρῶτες μέρες τῆς ἱστορίας του.

Ἡ συλλογή του περιλαμβάνει, μεταξὺ ἄλλων, μιὰ κινέζικη ταινία, τῆς ὁποίας ἡ δημιουργία χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν τρίτον αἰῶνα π. Χ. Εἶναι μιὰ μακρυὰ μεταξωτὴ κορδέλλα λαδωμένη, ποὺ φέρει καλλιτεχνικὲς εἰκόνες, φτιαγμένες μὲ τὸ χέρι. Τὴν εἰσῆγαγον στὸ ἄνοιγμα μιᾶς μαγικῆς λυχνίας καὶ τὴν ξετύλιγαν σ' ἕνα ξύλινο κομμάτι γιὰ νὰ ἐπιτύχουν, ἐπὶ τῆς ὀθόνης, τὴν κίνησι τῶν προσώπων.

Στὴν ἴδια συλλογή, διακρίνει κανεὶς τὴν πρώτη ἐπιτευχθεῖσα ταινία, τὸ πρῶτο μηχάνημα προβολῆς ποὺ χρησίμευσε στὴν ἐπίδειξι τῆς πρώτης ταινίας, εἰκόνες ἀπ' τοὺς πολέμους τοῦ Τρανσβὰλ (1902), τῶν Φιλιππίνων καὶ τοῦ Ρωσσοϊαπωνικοῦ.

Ξένες ἐπικαιρότητες

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Στοιχειωμένα σπίτια! Τὰ φαντάζεστε γκρίζα, μὲ ὑψηλοὺς πυργίσκους, τριγυρισμένα ἀπὸ τάφρους ὅπου ἀκινητεῖ ἕνα πρασινωπὸ νερό, κλεισμένα στὸ λαβύρινθο τοῦ βελουδένιου φτερουγίσματος τῆς κουκουβάγιας. Κι' ὅμως, τὰ τραγικὰ σπίτια εἶναι συνήθως ἀνοιχτόκαρδες βιλλίτσες, ἀνθισμένες μὲ τριαντάφυλλα καὶ γιασεμιά, γιατὶ ἡ ἀνθρώπινη τραγωδία δὲν ἀπαιτεῖ εἰδικὴ σκηνογραφία· εἶναι πάντα ἕτοιμη νὰ μᾶς πλήξῃ παντοῦ.

Τὸ Χόλλυγουντ, ποὺ τὄνομά του λάμπει στὸν κόσμο σὰν συνώνυμο εὐτυχίας καὶ δόξας, ἔχει κι' ἐκεῖνο τὰ τραγικὰ σπίτια του.

Πόσα δυστυχήματα, πόσοι θάνατοι, πόσες δολοφονίες δὲν ἦρθαν νὰ σκιάσουν τὴν ζηλευτὴ γαλήνη ποὺ περιβάλλει σὰν φωτοστέφανο τὴς ἥσυχες κατοικίες τοῦ Χόλλυγουντ!

Σκοτεινὲς τραγωδίες, παράνομοι ἔρωτες, ὄργια, — ὅλ' αὐτὰ ἔχουν ἀφήσει μιὰν ἀνεξίτηλη σφραγῖδα ἐκεῖ ὅπου συνέβησαν. Κι' ἡ εὔπιστη φαντασία τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ζητᾷ ἀφορμὴ ν' ἀνακαλύψῃ κάτι τὸ ὑπερφυσικό, τὰ μεγαλοποιεῖ, καλύπτοντάς τα μ' ἕνα πέπλο μυστηρίου καὶ τρόμου.

Εἶναι τόσο πρόσφατα γεγονότα, τόσοι ἄδικοι θάνατοι, τόσες ἐξωφρενικὲς συμπτώσεις, ποὺ εἶναι δύσκολο ν' ἀμφιβάλῃ κανείς!

Ψηλὰ χτισμένο, στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, νὰ τὸ Φέλκονς Λαίρ, τὸ σπίτι τοῦ Βαλεντῖνο ὁ ὁποῖος ἔφυγε μιὰ μέρα γιὰ τὴ Ν. Ὑόρκη καὶ δὲν ξαναγύρισε. Νά ἡ κατοικίες τοῦ Φρὲντ Τόμψον, τοῦ Γιόζεφ Σένκ· νὰ τὰ σπίτια τῆς Βαρβάρας Λὰ Μάρρ, τοῦ Γουΐλλιαμ Ντέσμοντ Τέϋλορ, τοῦ Ρόσκοε Ἄρμπακλ, τοῦ Τσέρλς Ρέϋ, τῆς Μαίρη Μάϊλς Μίντερ καὶ τοῦ Χάρρυ Λέργκντον, ποὺ δὲν ὑπάρχουν πιά. . .

Δὲν φαίνονται καθόλου νὰ ὑπῆρξαν πεδία τραγωδιῶν, αὐτὰ τὰ σπίτια τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ εἶναι χτισμένα ἀνάμεσα σὲ κήπους τόσο περιποιημένους. Καμαρώνουν στὸν καθάριο οὐρανὸ τῆς Καλιφορνίας καὶ ἡ στέγες τους μὲ κόκκινα κεραμίδια λάμπουν στὸν ἥλιο. Οἱ διαβάτες τὰ θαυμάζουν ξεχνώντας τὸ παρελθόν, χωρὶς νὰ θυμηθοῦν πὼς αὐτοὶ οἱ τοῖχοι ὑπῆρξαν μάρτυρες τόσων ἐφήμερων ρομάντσων, τόσων τραγικῶν θανάτων.

⁂

Μιὰ παράδοσις, τόσο παράλογη ὅσο καὶ ρομαντική, θεωρεῖ τὸ Φέλκονς Λαὶρ στοιχειωμένο. Σιγοψιθυρίζουν τὴν ἱστορία ἑνὸς φύλακος ποὺ ἔφυγε κατατρομαγμένος ἀπὸ παράδοξα πράγματα καὶ ποὺ ποτὲ δὲν παραδέχτηκε νὰ ξαναγυρίσῃ. Πραγματικά, ὁ Βαλεντῖνο εἶχε ἀγοράσει αὐτὴ τὴ βίλλα καὶ τὴν ξανάχτισε γιὰ τὴ γυναῖκα του, τὴ Νατάσα Ραμπόβα. Τὴν εἶχε πολυτελέστατα ἐπιπλώσει, μὲ κομψοτεχνήματα καὶ ἔπιπλα τέχνης ἀγορασμένα σ' ὅλο τὸν κόσμο. Μετὰ τὸν θάνατό του, ὅλα πουλήθηκαν· ἡ νεαρὲς πωλήτριες τοῦ Χόλλυγουντ ρίχτηκαν ὡς καὶ στὴς γραβάτες του καὶ οἱ ὑπαλληλίσκοι δὲν τοῦ ἄφησαν οὔτε τὰ κουμπιὰ τῶν μανικετιῶν. Τὸ Φέλκονς Λαίρ, ἀδειανὸ κι' ἐγκαταλελειμένο, ἔμεινε ἔρημο. Τότε ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν πένθιμες ἱστορίες, ὅπως κυκλοφοροῦν γιὰ σπίτια ποὺ ἔχουν πάντα κλειστὰ τὰ παντζούρια τους.

Λίγο μακρύτερα, στὴν ἄκρη ἑνὸς δρόμου ποὺ τριγυρίζει σκαρφαλώνοντας τὸ λόφο, εἶναι ἕνα «κοττέϊτζ» κρυμμένο στὴν σκιὰ ἑνὸς γιγάντιου εὐκάλυπτου. Μπαίνει κανεὶς μέσα ἀνεβαίνοντας μιὰ εὐρύχωρη κλίμακα. Ἡ Βαρβάρα Λὰ Μὰρρ εἶχε χτίσει αὐτὸ τὸ σπίτι κι' ἐκεῖ ἔζησε τὸν τελευταῖο χρόνο τῆς λιγοστῆς καὶ λαμπρῆς σταδιοδρομίας της.

Εἶχε ὑποβληθῆ σὲ δίαιτα, δίαιτα πολὺ αὐστηρή, χωρὶς ἄλλο, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ χάσῃ τὴν ὑγεία της καὶ στὸ χεῖλος τοῦ θανάτου, γύρισε τὴν τελευταία της ταινία. Ὁ θάνατος δὲν τῆς ἐπέτρεψε νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ. Καὶ τώρα, αὐτὸ τὸ «κοττέϊτζ», ποὺ εἶχε στεγάσει τὴν περίφημη καλλιτέχνιδα, κατοικεῖται ἀπὸ τὸν Φιλὶπ ντὲ Λασύ.

Λιγάκι μακρύτερα, στὴν ὁδὸ Ἀλβαζάντο, εἶναι τὸ σπίτι ποὺ κατέχει τὸ μυστικὸ ἑνὸς τῶν πιὸ μυστηριωδῶν ἐγκλημάτων ποὺ ἔχουν ποτὲ ἀναστατώσει τὸ Λὸς-Ἄντζελες.

Στὰ 1922, ὁ Γουΐλλιαμ Ντέσμοντ Τέϋλορ, βρέθηκε δολοφονημένος κι' ὁ θάνατός του, τοῦ ὁποίου τὸ μυστήριο δὲν διευκρινίσθη ποτέ, κατέστρεψε τελειωτικὰ τὴς σταδιοδρομίες τῆς Μέϊμπελ Νόρμαντ καὶ τῆς Μαίρυ Μάϊλς Μίντερ. Ἡ δυὸ ἀστέρες, ποὺ ἦταν τότε στὸ κορύφωμα τῆς δόξας των, ἐνοχοποιήθηκαν στὸ ἔγκλημα. Μολονότι δὲν ὑπῆρχε ἐναντίον τους τίποτα τὸ πραγματικὰ ἐνοχοποιητικό, δὲν μπόρεσαν ν' ἀποφύγουν τὴ δημοσιότητα. Σήμερα τὸ σπίτι ὅπου ἔμενε ἡ μὶς Νόρμαντ ἔγινε ξενοδοχεῖο κι' ἐκεῖνο ὅπου ἡ Μαίρη δὲν βρῆκε ποτὲ τὴν εὐτυχία, λέσχη. Ἡ Μέϊμπελ Νόρμαντ εἶναι πολὺ ἄρρωστη. Ἡ Μαίρη Μάϊλς ἢ ξεχασμένη στὸ Παρίσι.

Ἄνω: Φέλκονς Λαίρ, τὸ σπίτι τοῦ Βαλεντῖνο, στὸ Μπέβερλυ-Χίλλς.
Κάτω: Ὁ Ἐμὶλ Γιάννιγκς κ' ἡ γυναῖκα του, στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ των, στὸ Χόλλυγουντ.

Σχεδὸν ταὐτοχρόνως μὲ τὴ δολοφονία τοῦ Ντέσμοντ Τέϋλορ, ὁ Ρόσκοε Ἄρμπακλ δικαζόταν, κατηγορούμενος διὰ φόνον «ἐξ ἀμελείας», κατόπιν ἀπὸ ἕνα γλέντι ποὺ τέλειωσε σὲ τραγικὰ ὄργια, μὲ τὸν θάνατο τῆς Βιρτζίνια Ράππ.

Ὁ Φάττυ, ποὺ εἶχε κάνει νὰ γελάσουν ἑκατομμύρια θεατῶν, ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ὀθόνη. Ἡ δίκη του τοῦ στοίχισε ὄχι μονάχα τὴ θέσι του μεταξὺ τῶν «ἀστέρων», ἀλλὰ καὶ ὅλη του τὴν περιουσία. Τ' αὐτοκίνητά του πουλήθηκαν μαζὶ μὲ τὸ σπίτι του καί, ὡς τώρα, κανεὶς δὲν θέλησε νὰ τὸ κατοικήσῃ ὕστερ' ἀπὸ αὐτόν.

Φαινόταν ἀδύνατο νὰ λάβῃ χώραν τραγωδία στὴ χαριτωμένη «ἀσιέντα» τοῦ Φρὲντ Τόμψον. Ὁ ἀθλητικὸς ἀστήρ, ἦταν τὸ εἴδωλο ὅλης τῆς ἀμερικανικῆς νεολαίας. Ἡ γυναῖκα του, Φράνσες Μάριον, ἔγραφε σενάρια γιὰ τὸν σύζυγό της. Εἶχαν γνωρισθῆ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου ὅταν ὁ Φρὲντ πολεμοῦσε. Παντρεύτηκαν στὴ Γαλλία.

Μετὰ τὸν πόλεμο, ὁ Τόμψον ἔπαιξε μὲ τὴ Μαίρη Πίκφορντ κι' ἡ τύχη του χαμογελοῦσε, ἀλλὰ πέθανε, κατόπιν μιᾶς ἐγχειρήσεως. Ἡ «ἀσιέντα» ἔφερε πολὺ κακὲς ἀναμνήσεις στὴ Φράνσες Μάριον. Τὴν πούλησε μὲ ζημία καὶ μένει σήμερα στὴν παληὰ κατοικία τοῦ Τσὲρλς Ρέϋ.

Ὁ Τσὲρλς Ρέϋ ξόδεψε ὁλόκληρη περιουσία γιὰ νὰ χτίσῃ τὴν κομψὴ κατοικία του. [illegible] ἔχασε τὴν περιουσία του, ἀναγκάστηκε νὰ τὴν πουλήσῃ, ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ὅμως τὴ [illegible] ἀπ' τὸν καινούργιο ἰδιοκτήτη γιὰ ἕνα-δυὸ μῆνες, γιὰ νὰ ξαναζήσουν μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του, τὴς ὄμορφες μέρες τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος.

Τὸ ἱσπανικὸ σπίτι τοῦ Χάρρυ Λέργκτον, ποὺ ἐγκατέλειψε τὸν κινηματογράφο γιὰ τὸ θέατρο, τὸ σπίτι τοῦ χαριτωμένου καὶ δυστυχοῦς Οὐάλλας Ρέϊντ, ποὺ πέθανε στὸ κορύφωμα τῆς δόξης, ὅλα εἶναι στὴ σειρά.

Ὁ Ἄλμπερτ Ράλφς, παντοπώλης στὸ Λὸς Ἄντζελες, ποὺ εἶχε ἀνοίξει μαγαζὶ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ πόλις εἶχε μόνο μερικὲς οἰκογένειες γιὰ πληθυσμὸ καὶ μεξικανοὺς ἐργάτες, [illegible] σε ἕνα σπίτι. Ἡ φιλεργία του, ἡ οἰκονομία του, ἡ πίστις του στὸ μέλλον τῆς πόλεως ὑπῆρξαν οἱ κυριώτεροι παράγοντες τῆς ἐπιτυχίας του. Τὸ σπίτι ἦταν τὸ πρῶτο βῆμα του. Λίγο μετὰ τὴν ἐγκατάστασι, ὁ Ράλφς καταπλακώθη ἀπὸ τὴν πτῶσι ἑνὸς βράχου καὶ πέθανε. Ἡ οἰκογένεια ἐγκατέλειψε τὸ σπίτι.

Ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς τὸ πῆρε στὰ 1918 καὶ γνώρισε μέρες στενοχώριας καὶ οἰκογενειακῶν ταραχῶν τότε ποὺ ἔπαιρνε τὸ διαζύγιο μὲ τὴν πρώτη κυρία Φαίρμπανκς. Γι' αὐτὸ μετὰ τὸν γάμο του μὲ τὴν Μαίρη Πίκφορντ, ἀγόρασε τὸ «Πίκφαιρ», στὸ Μπέβερλυ-Χὶλλς κι' ἐγκατέλειψε τὸ καταραμένο σπίτι στὴν τραγικὴ τύχη του.

Ὕστερ' ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁ Τζὼν Κούνταχυ, γυιὸς τοῦ Μικαὲλ Κούνταχυ, ἑνὸς τῶν πλουσιοτέρων ἐργοστασιαρχῶν κονσερβῶν τῆς Ἀμερικῆς, τὸ πῆρε στὴν κατοχή του.

Στὸ σπίτι, ἄρχισαν κάτι θεότρελλα γλέντια ἀδιάκοπα. Χόρευαν, χαρτόπαιζαν, ἔπιναν. Ὁ νέος Κούνταχυ ξόδευε χωρὶς νὰ λογαριάζῃ, χρεωνόταν βαρειά, ὑποθηκεύοντας τὴν πατρικὴ κληρονομία ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα λάβει στὴν κατοχή του.

Ἦρθε ὅμως μέρα ποὺ κανεὶς δὲν δεχόταν πιὰ νὰ τοῦ δανείσῃ χρήματα καί, [illegible] τοῦ 1921, ἡ κυρία Κούνταχυ ἄκουσε ἕναν πυροβολισμὸ στὸ γραφεῖο τοῦ συζύγου της. Ὁ Τζὼν Κούνταχυ εἶχε αὐτοκτονήσει.

Ὁ Γιοζὲφ Σένκ, πολυεκατομμυριοῦχος σύζυγος τῆς Νόρμα Ταλμάτζ, ἀγόρασε τὸ σπίτι, ἀψηφώντας τὶς προλήψεις καὶ δὲν πίστευε κανεὶς ὅτι ἡ κατάρα εἶχε [illegible]. Τὸ ἐγκατέλειψαν ὅμως σὲ λίγο.

Ὁ τελευταῖος νοικάρης ὑπῆρξε ὁ Γιάννιγκς. Μετὰ ἀπὸ τὴς θριαμβευτικές του ἐπιτυχίες ποὺ τὸν ἀνέδειξαν ὡς ἕναν ἀπ' τοὺς μεγαλυτέρους καλλιτέχνας τῆς ὀθόνης, ὁ «ὁμιλῶν κινηματογράφος» τοῦ κλέβει τὴν θέσι του ποὺ κοπίασε τόσο ν' ἀποκτήσῃ. Ξαναγύρισε φέτος στὴ Γερμανία, μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

Πάλι τὸ σπίτι εἶναι ἀδειανό. Πιὸ [illegible]μενο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, ἀνάμεσα στὶς πράσινες πελοῦζες του καὶ στὰ μεγαλοπρεπῆ του δένδρα, φαίνεται σὰν νὰ καλῇ τοὺς διαβάτες.

Ποιὸς θὰ τολμήσῃ ὅμως στὸ ἑξῆς ν' ἀψηφίσῃ τὴν κατάρα ποὺ βαρύνει ἐπάνω του;

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Οἱ Διάλογοι τῆς Ἑβδομάδος

Henry Lavedan

Η ΤΡΙΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ...

I

Η ΚΥΡΙΑ, 32 ἐτῶν. Ο ΚΥΡΙΟΣ, 40 ἐτῶν.
Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, 9 ἐτῶν. Η ΛΙΖΑ

Η ΚΥΡΙΑ (προσπαθώντας νὰ κάνῃ τὴν ἀδιάφορη). — Πόσες τοῦ μηνὸς εἴμαστε σήμερα; Τί Κυριακὴ εἴμαστε; . . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Τί Κυριακή; ἄ! ναί. Ἡ τρίτη Κυριακὴ τοῦ μηνός! Ἡ Κυριακὴ τοῦ μπαμπᾶ! . . .

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἀκριβῶς! Πρέπει λοιπὸν νὰ ἑτοιμασθῇς, σὲ λίγο, μὲ τὴ Λίζα, νὰ τὸν ἐπισκεφθῇς. . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (σκεφτικός). — Καλά, καλά. . . Δὲν τὄχα σκεφθῆ. . . Νὰ φορέσω τὰ καλά μου ροῦχα; . . .

Η ΚΥΡΙΑ. — Ὅπως θέλεις. . . Κάνε γρήγορα, μονάχα. . . Ἡ Λίζα σὲ περιμένει...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (μὲ ὕφος διστακτικό). — Ἄκουσε μαμά. . .

Η ΚΥΡΙΑ. — Τί πρᾶγμα;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Θὰ ἤθελα νὰ μάθαινα... Νά. . . Εἶναι τώρα περισσότερο ἀπὸ ἔξη χρόνια ποὺ εἴσαστε τσακωμένοι, ἐσὺ κι' ὁ πατέρας μου. . . Γιατὶ τσακωθήκατε; . . .

Η ΚΥΡΙΑ (μὲ σοβαρότητα). — Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀργότερα. Εἶσαι πολὺ μικρὸς ἀκόμα.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Δὲν εἶμαι δὰ καὶ τόσο μικρός. . . Ἔννοια σου, καὶ πολλὰ πράματα τἄχω καταλάβει πολὺ καλά. . .

Η ΚΥΡΙΑ (μὲ ἀνησυχία). — Δηλαδή; Τί θέλεις νὰ πῇς; Ποιὰ πράγματα ἔχεις καταλάβει; . . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Βλέπεις! Ἐσύ, τώρα μὲ ρωτᾷς! . . .

Η ΚΥΡΙΑ. — Ἐγὼ ἔχω τὸ δικαίωμα, μοῦ φαίνεται. Τί ἐμάντευσες;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Ἔ, νὰ λοιπόν: Ἐμάντευσα πὼς ὁ μπαμπάς θ' ἀγάπησε κἄποιαν ἄλλη γυναῖκα, καὶ γι' αὐτὸ μαλλώσατε! ... Καί, νὰ σοῦ πῶ; . . . Εἶχες δίκηο ποὺ θύμωσες . . . Τὸ καταλαβαίνω. . . Ἔτσι δὲν εἶναι;

Η ΚΥΡΙΑ (ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους). — Πήγαινε νὰ ντυθῇς. . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Ἔχω καιρό. Ἡ Λίζα κ' ἐγώ, ἄλλως τε, πηγαίνουμε πάντα νωρίς...

Η ΚΥΡΙΑ. — Αὐτός, δηλαδή, ἔρχεται ἀργά;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Ναί. Ἔρχεται πάντα μὲ τ' ἀμάξι, βιαστικὸς καὶ λαχανιασμένος. «Μὲ συγχωρεῖς, παιδάκι μου. . . Εἶχα μιὰ δουλειά.» Ἔτσι πάντοτε μοῦ λέει. Θἄθελα ὅμως νὰ σὲ ρωτήσω ἀκόμη κἄτι, μητέρα. . . Κἄτι πολὺ σπουδαῖο.

Η ΚΥΡΙΑ. — Λέγε. . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Πρέπει νἆμαι τρυφερὸς μαζί του; . . . Ἤ, ἔτσι, μονάχα εὐγενικός;...

Η ΚΥΡΙΑ (βιάζοντας τὸν ἑαυτό της): — Τρυφερός, παιδάκι μου. . . Εἶναι, βλέπεις, πατέρας σου. . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (μὲ ὕφος ἐγκαρτερήσεως). — Ἔστω. Θὰ προσπαθήσω. Θὰ σοῦ κάνω ὅμως ἀκόμα μιὰ ἐρωτησοῦλα. . .

Η ΚΥΡΙΑ. — Τί φλύαρος ποὺ εἶσαι! . . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Μὰ μ' ἐνδιαφέρουν, κἄπως, ὅλ' αὐτά, μαμά. . . Νά. . . Θἄθελα νὰ μάθω: ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀπὸ πάντοτε δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο; . . .

Η ΚΥΡΙΑ. — Ναί, Γιαννάκη μου, ἀπὸ πάντοτε. . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Ποτὲ πιὰ δὲν θὰ φιληθῆτε;

Η ΚΥΡΙΑ (κάνει σημεῖον ὅτι «ποτὲ πιά»).

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Ἄ! Ὥστε τὸν μισεῖς;

Η ΚΥΡΙΑ. — Ὄχι. Μοῦ εἶναι ἀδιάφορος. Μ' ἐννοεῖς; ἐντελῶς ἀδιάφορος. Ἔλα ὅμως, τώρα. . . Τρέχα νὰ ντυθῇς. . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Ναί, μαμά. . . Πρῶτα ὅμως. . .

Η ΚΥΡΙΑ. — Οὔτε λέξη. Φτάνει πιά . . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Μιὰ λεξούλα μόνο. . . Πές μου τὴν ἀλήθεια. Σ' ἔδειρε ποτέ;

Η ΚΥΡΙΑ (ταραγμένη). — Ποτέ! Ἀκοῦς ἐκεῖ! Τί ἐρώτησις εἶν' αὐτή; Τρελλάθηκες; Ποιὸς σοῦ εἶπε τέτοιο πρᾶγμα; . . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Κανένας. . . Τόσο τὸ καλλίτερο, ὅμως. Φοβόμουν μήπως εἶχε συμβῆ τέτοιο πρᾶγμα, ὁπότε θὰ μοῦ κόστιζε πολύ. . . δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω. . .

Η ΚΥΡΙΑ (σφίγγοντάς τον στὴν ἀγκαλιά της). — Τί νευρικὸς ποὺ εἶσαι. . . ἀγοράκι μου! . . . Πῶς φαίνεται πὼς εἶσαι γυιὸς δικός μου! . . . Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω πρὶν φύγῃς. . .

— Τὶ νευρικὸς ποὺ εἶσαι! . . . Πῶς φαίνεται πὼς εἶσαι γυιὸς δικός μου... Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω πρὶν φύγῃς.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ (κοντὰ στὴν πόρτα). — Ὤ, ναί! Ἂν θέλῃς, πίστεψέ με, μητεροῦλα. . . Τί νὰ σοῦ πῶ ὅμως. . . Αὐτὲς ἡ Κυριακές, ἡ τρίτες Κυριακὲς τοῦ μηνὸς δὲν μοῦ κάνουν οὔτε εὐχαρίστησι, οὔτε λύπη. . . Τίποτα. . . Εἶναι σαχλές, νά! . . . Τὴς νοιώθω ἐκεῖ, σὰν ἕνα βάρος στὸ στῆθος. Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ τὴς θυμᾶμαι. . .

Η ΚΥΡΙΑ. — Κι' ἐγώ, μικρό μου. . .

II

Ο ΚΥΡΙΟΣ.
Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.
Η ΛΙΖΑ.

(Στὸ σπίτι τοῦ πατέρα. Ἡ ὥρα, δυόμιση τ' ἀπόγευμα. Ἡ Λίζα καὶ ὁ Γιαννάκης κάθονται στὸ σαλόνι καὶ περιμένουν).

Ο ΚΥΡΙΟΣ (προχωρώντας πρὸς τὸν Γιαννάκη). — Μὲ συγχωρεῖς, μικρούλη μου. . . (Τὸν φιλεῖ στὸ μέτωπο). Εἶχα κἄποια δουλειά, γι' αὐτὸ ἄργησα. — Καλημέρα Λίζα.

ΛΙΖΑ. — Καλημέρα, κύριε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Πῶς πάει ἡ ὑγεία, Λίζα; Σιδερένια πάντα;

ΛΙΖΑ. — Καλά, εὐχαριστῶ, κύριε. Ἐγώ, τώρα, πηγαίνω. Θἆμαι ἐδῶ στὴς πέντε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Δὲν μπορεῖς νἄρθῃς λίγο νωρίτερα, σὲ παρακαλῶ, Λίζα; Σήμερα μονάχα. . . Ἔλα, κατὰ τὴς πέντε παρὰ τέταρτο...

ΛΙΖΑ (ψυχρά). — Πολὺ καλά. Θὰ ἔλθω στὴς πέντε παρὰ τέταρτο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Παρὰ εἴκοσι. . . Ἤ μᾶλλον, ἔστω, παρὰ τέταρτο. . . Σήμερα, ἄλλως τε, εἶναι ἡ μέρα ποὺ βλέπω τὸν Γιαννάκη μου. . . Κι' ὁ γυιός μου πρέπει νὰ περνάῃ πρὶν ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα. . . Στὴς πέντε παρὰ τέταρτο, λοιπόν, Λίζα. . . Ἀκριβῶς ὅμως, μὴν ἀργήσῃς. . .

ΛΙΖΑ. — Ὁ κύριος μπορεῖ νἆναι ἥσυχος... (Φεύγει μὲ ψυχρότητα κι' ἀξιοπρέπεια).

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Νά, λοιπόν, ποὺ μείναμε οἱ δυό μας, ἀνθρωπάκο μου!

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Ναί. . .

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μ' ἀγαπᾷς λιγάκι;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Μὰ ναί. . .

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Λέγε μου: «μὰ ναί, μπαμπά».

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Μὰ ναί, μπαμπά.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μὰ φαίνεσαι σὰν ψυχρὸς μαζί μου . . . Ἔτσι, σὰν ἀλλόκοτος. . . Κι' ὅμως, δὲν μὲ βλέπεις καὶ τόσο συχνά, Θεέ μου! . . . Μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, μονάχα! Τὸν ἄλλο καιρό, μὲ συλλογίζεσαι τοὐλάχιστον;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Ἐξαρτᾶται.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Πῶς, ἐξαρτᾶται! Ἀπὸ τί;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Νά. . . Σᾶς συλλογίζομαι ὅταν ἡ μαμὰ μοῦ μιλάει γιὰ σᾶς.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἄ! Σοῦ μιλεῖ γιὰ μένα;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Ναί.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Συχνά;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Ὄχι. Ὅταν τύχῃ κουβέντα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Καί. . . μὲ κακολογεῖ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Ὄχι. Μιλεῖ ἁπλῶς γιὰ σᾶς. . .

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — «Γιὰ σᾶς!» Γιατὶ δὲν μοῦ μιλεῖς στὸν ἑνικό; Σοὔχω κάνει χίλιες φορὲς παρατήρησι γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό. . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Δὲν ἔχω συνηθίσει. . . Δὲ μοὔρχεται. . .

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Προσπάθησε νὰ συνηθίσῃς. . . Λοιπόν! Ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε; Γιατὶ θὰ βγοῦμε περίπατο! Ἐννοῶ νὰ διασκεδάσῃς...

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Ὅπου θέλετε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ἄ, ὄχι! Θὰ μοῦ πῇς ἐσὺ ποῦ θέλεις. . . Γιὰ σκέψου. . . Σοῦ ἀφιερώνω ὅλο τὸ ἀπόγευμά μου. . . Θὰ γλεντήσουμε. . . Δὲν ὑπάρχει τίποτα καλλίτερο ἀπ' τὸ νὰ εἶναι εὔθυμος κανένας. Συμφωνεῖς;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Ναί. Ὅταν μπορεῖ κανένας.

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Πάντοτε μπορεῖ κανένας. Νά, ἐγὼ εἶμαι πάντα εὔθυμος.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Πῶς τὰ καταφέρνετε;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Αὐτὸ θὰ στὸ ἐξηγήσω ὅταν μεγαλώσῃς. . . ὅταν θὰ γλεντᾶμε μαζί. . . Λοιπόν! Ποῦ θὰ πᾶμε; . . . Διάλεξε. . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Εἶσθε πολὺ καλός. . .

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Δὲν εἶμαι καλός, εἶμαι πατέρας σου. Λέγε, ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε. . .

ΓΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Πᾶμε. . . στὴς δουλειές σας. . . Δὲν θὰ βγαίνατε ἔξω γιὰ τίποτα δουλειές; . . . Πᾶρτε με μαζί σας, καὶ περιμένω στ' ἁμάξι, ὅταν θὰ κατεβαίνετε νὰ κουβεντιάζετε. . .

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Μπράβο! Φαεινὴ ἰδέα! . . Πᾶμε...

(Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ὧρες ἐκνευριστικὸ περίπατο μὲ τ' ἁμάξι)

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Διάβολε! . . . Πέντε παρὰ τέταρτο! Θ' ἀργήσω πάλι. . . Ἁμαξᾶ, γρήγορα: 6 ὁδὸς Ἀστέν. . . Διάβολε! . . . Πότε θὰ προφθάσω ν' ἀλλάξω φορεσιά. . . Τί σοῦ εἶναι αὐτὰ τὰ παιδιά, τέλος πάντων... Ἂς εἶναι, τέλος πάντων . . . ἐφθάσαμε. Τὴν ἐρχομένη φορὰ θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ διασκεδάσω περισσότερο. . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. — Θέλετε νὰ πῶ τίποτα στὴν μαμά, ἐκ μέρους σας;

Ο ΚΥΡΙΟΣ. — Ναί. . . Πὲς ὅτι σὲ βρῆκα πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία. . . (Τὸ ἁμάξι σταματᾷ). Κατέβα γρήγορα. (Κατεβαίνοντας). Ἁμαξᾶ, μὴ φύγῃς. . . Σὲ κρατῶ μὲ τὴν ὥρα! . . .

ΑΝΡΙ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Διήγημα φρίκης

Maurice Boucher

ΜΙΑ ΕΦΙΑΛΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Κεῖνο τὸ βράδυ ἔπεφτε ἕνα τόσο πυκνὸ χιόνι, ὥστε τὸ λεωφορεῖο ἀναγκάσθηκε ν' ἀναβάλη τὴν ἀναχώρησί του. Οἱ περισσότεροι ταξειδιῶτες ἀναγκασθῆκαν νὰ διανυκτερεύσουν στὸ πανδοχεῖο τοῦ σταθμοῦ. Ὁ Ζὰν Ντουροῦ ὅμως, δὲν πτοήθηκε ἀπὸ τέτοια «μικροπράγματα». Ἔζεψε στὸ κάρρο του τὸ γέρικο ἄλογό του, καὶ ἀψηφώντας χιόνια καὶ θύελλα, ξεκίνησε μονάχος του γιὰ τὸ Νεβέρ. Ἄλλωστε, «οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ» καθὼς λέει κι' ἡ παροιμία: μὲ τὴν κακοκαιρία ποὺ ἔκανε, τὴν ἐπαύριο δὲ θἄβρισκε σοβαροὺς ἀνταγωνιστὰς στὸ παζάρι τῶν κτηνῶν, ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀρχίση στὸ Νεβέρ, καὶ θὰ μποροῦσε ν' ἀγοράση ὅ,τι ἤθελε μισοτιμῆς. Τί διάβολο!... Ἄξιζε νὰ ριψοκινδυνεύση λιγάκι γιὰ νὰ τὸ πετύχη αὐτό. . . Τὸ περισσότερο ποὺ θὰ εἶχε νὰ χάση θᾶταν νὰ κάμη πέντε ὧρες ἕως ὅτου φθάσει στὸ Νεβέρ, ἀντὶ δύο. . .

Τὴν τελευταία στιγμή, κάποιος φίλος του, ἔμπορος βωδιῶν, τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν πάρη μαζί του. Ὁ Ντουροῦ ὅμως ἀρνήθηκε, ἰσχυριζόμενος ὅτι ἡ συνείδησίς του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ παρασύρη κι' ἄλλον ἄνθρωπο στοὺς κινδύνους τους ὁποίους ἐπρόκειτο νὰ τραβήξη αὐτός. . . Κι' ἔτσι, τυλιγμένος γιὰ καλὰ μὲς στὸ χονδρὸ γουνένιο πανωφόρι του, χτύπησε μὲ τὸ καμουτσίκι του τὸν «ψαρρῆ», καὶ ἔβαλε μπρός. . .

Ἔζεψε τὸ καρότσι του, κι' ἀψηφώντας χιόνια καὶ θύελλα ξεκίνησε...

Τὸ φτωχὸ τὸ ζῶο προχωροῦσε μὲ ὅση δύναμι μποροῦσε περισσότερη. Μ' ὅλη τὴν προσπάθειά του, ἐν τούτοις, τὰ πόδια του κάθε τόσο βυθίζουνταν μέσ' στὸ πυκνὸ χιόνι, καὶ τρίκλιζε. . . Κι' ἔτσι, ἀργοποροῦσε πολὺ στὸ τρέξιμό του.

Σὲ λίγο, ἄφησε τὸ χωριὸ καὶ βρέθηκε μέσ' στὴν ἀπέραντη πεδιάδα. Ὁ Ζὰν Ντουροῦ ἔνοιωθε μίαν ἀνησυχία νὰ τοῦ ζώνη τὴν καρδιά, μέσ' στὴ γύρωθε ἀπόλυτη ἠρεμία. Γιὰ νὰ πάρη κουράγιο ἄρχισε νὰ βήχη δυνατὰ καὶ νὰ κουβεντιάζη μὲ τὴ βροντερὴ φωνή του στ' ἄλογό του. . . Ἡ τόλμη του ἦταν, πράγματι, μεγάλη, νὰ ξεκινήση ἔτσι μονάχος του μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἂν τύχαινε νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν τίποτε λησταί, θὰ τοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ ὑπερασπίση τὴν περιουσία ποὺ ἔφερνε ἀπάνω του. . . Γιατί, ἔχοντας ὑπ' ὄψει, τὸ αὐριανὸ παζάρι, κουβαλοῦσε μαζί του ἕνα ἀρκετὰ σεβαστὸ ποσὸν — ὅλη του σχεδὸν τὴν περιουσία: εἴκοσι χιλιάδες φράγκα, σὲ χρυσᾶ νομίσματα. Ποιὸς ὅμως θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι βρέθηκεν ἄνθρωπος τόσο τολμηρὸς νὰ κάμη τὴν τρέλλα νὰ ξεκινήση μονάχος του, μιὰ τέτοια νύχτα. . . Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν καθησύχασε κἄπως. Ἄξαφνα ὅμως μιὰ ἄλλη σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του: Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καλά, δὲν εἶχε νὰ φοβᾶται τίποτα. Ἀπὸ τοὺς λύκους ὅμως; . . .

Ὁ Ζὰν Ντουροῦ ἔννοιωσε ἕναν κρῦον ἱδρῶτα νὰ τὸν περιλούη.

Τὸ ἄλογο προχωροῦσε ἐπίπονα. Ὁ Ζὰν Ντουροῦ κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του. Ἄξαφνα, ἀνατρίχιασε. Μέσ' στὸ σκοτάδι, τοῦ φάνηκε σὰ νὰ ξεχώρισε, πάνω στὸ χιόνι, κἄτι σκιὲς νὰ διευθύνωνται πρὸς τὸ ἁμάξι του. Σὰν τρελλὸς ἅρπαξε τὸ καμουτσίκι κι' ἄρχισε νὰ χτυπάη τὴν φοράδα του. Τὸ κακομοιριασμένο ἄλογο, σὰ νὰ προαισθανότανε τὸν κίνδυνο, δυνάμωσε ὅσο μποροῦσε περισσότερο τὸ τρέξιμό του.

— Θεέ μου! . . . μονολογοῦσε ὁ Ζὰν Ντουροῦ. . . Παναγιά μου . . . Βοήθα! ... Ἂν σταματήση τὸ ἄλογό μου, πάω χαμένος... Τί νᾶν' ἡ σκιές, ἄραγε, ποὺ μὲ κυνηγοῦν;... Μήπως εἶναι λύκοι; . . . Θεέ μου. . . Ἡ κακομοίρα ἡ γυναῖκα μου, δὲν θὰ μὲ ξαναϊδῆ... Ἐδῶ θὰ εἶναι ὁ τάφος μου. . .

Τὸ ἄλογο, ὡς τόσο, σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι καὶ χλιμίντρησε χαρούμενα· ἀπὸ μακρυὰ εἶχε διακρίνει τὰ πρῶτα φωτάκια τοῦ χωριοῦ.

Ὁ Ντουροῦ ἀνέπνευσε. Καί, μὲ τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιὰ εὐχαρίστησε τὸν Θεό.

Σὲ λίγο, φάνηκε τὸ πρῶτο σπίτι τοῦ Νεβέρ. Ἦταν καιρός. . . Τὸ ἄλογο μόλις μποροῦσε νὰ κρατιέται στὰ πόδια του.

Στὸν θόρυβο τῶν τροχῶν τοῦ ἁμαξιοῦ, ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἄνοιξε κι' ἕνας ἄνθρωπος φάνηκε στὸ κατῶφλι.

— Ἔ, σύ! . . . φώναξε στὸν ταξειδιώτη. Σταμάτα! . . . Πέρνα μέσα νὰ ζεσταθῇς.

Ἕνα μεγαλόσωμο σκυλλὶ προχώρησε κατ' ἐπάνω του γαυγίζοντας ἀπειλητικά. Ὁ Ντουροῦ ὅμως τὸ χάϊδεψε, καὶ τὸ σκυλλὶ ἀμέσως ἡσύχασε.

Κουρασμένος καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸ δρόμο καὶ τὴς συγκινήσεις. ὁ Ντουροῦ δὲν θέλησε νὰ φάη. Ζήτησε μονάχα ἕνα καλὸ δωμάτιο, γιὰ ν' ἀναπαυθῇ. Ὁ ξενοδόχος τὸν ὡδήγησε στὸ δωμάτιό του. Ἄξαφνα ὅμως τὰ μάτια του πέσαν στὴν παραφουσκωμένη σακκούλα μὲ τὰ χρήματα ποὺ εἶχε κρεμασμένη ὁ ταξειδιώτης ἀπὸ τὸ ζουνάρι του καὶ τὰ μάτια του γυάλισαν παράξενα.

Ὁ Ντουροῦ ἀνατρίχιασε. Οἱ ἄνθρωποι, πολλὲς φορές, εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνοι ἀπὸ τοὺς λύκους.

⁂

Ὁ Ντουροῦ δὲν μποροῦσε νὰ κλείση μάτι. Μέσα σ' ἕναν ἐφιάλτη παρουσιάζονταν ἐμπρός του ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον εἶχε περάσει, καὶ πότε ἔβλεπε τὸν ἑαυτό του θαμμένο μέσ' στὰ χιόνια τῆς ἐρημικῆς πεδιάδας, πότε ἔβλεπε τοὺς λύκους νὰ ὁρμοῦν καταπάνω του γιὰ νὰ τὸν καταξεσχίσουν... Τί ἐφιάλτης, Θεέ μου...

Πῶς ἀργοῦσε νὰ περάση αὐτὴ ἡ νύχτα. . .

Ἄξαφνα, πάνω στὸ ταβάνι, φάνηκε ἡ ἀνταύγεια ἑνὸς φαναριοῦ. Ὁ Ντουροῦ ἀνασηκώθηκε μὲ ἀπορία. Δὲν εἶχε ξημερώσει ἀκόμα... Τί συνέβαινε λοιπόν; . . .

Πατώντας στὴς μύτες τῶν ποδιῶν του προχώρησε ὡς τὸ παράθυρο, κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπὸ τὸ τζάμι.

Κάτω, στὴν αὐλή, δυὸ σκιὲς κουνιοῦνται σὰν φαντάσματα, χειρονομῶντας καὶ συζητῶντας ζωηρά. Ἡ μιὰ ἀπὸ τὴς σκιὲς αὐτές, κρατάει στὸ χέρι της ἕνα φανάρι. Τέλος σταματοῦν, κι' ἡ σκιὰ ποὺ κρατοῦσε τὸ φανάρι τὸ ἀποθέτει κατὰ γῆς, πάνω στὸ χιόνι.

Ὁ Ντουροῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἐννοήση τί συμβαίνει. Ἄξαφνα ἀνατριχιάζει: ἕνας ἄντρας— γιατὶ ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ ἑνὸς φαντάσματος κατάλαβε πὼς εἶναι ἄντρας — ἁρματωμένος μ' ἕνα τσεκοῦρι, ἀρχίζει νὰ σκάβη προσεχτικὰ τὸ χιόνι.

Ὁ Ντουροῦ ἐννόησε: Ὥστε, εἶναι ἀληθινὰ ὅσα διηγοῦνται γιὰ διάφορες μυστηριώδεις δολοφονίες ταξειδιωτῶν μέσα σὲ πανδοχεῖα... Ναί! Μὰ θὰ δοῦν πόσο ἀξίζει τὸ τομάρι του! . . .

⁂

Ὁπωσδήποτε, ὅσο καλλίτερα σκέπτετα τόσο βλέπει πῶς ἡ ἧττα του εἶ ἀναπόφευκτη.

Ἔχει νὰ κάνη ὄχι μόνον μὲ δυὸ ἀνθρώπους τὸν ξενοδόχο καὶ τὴν χονδρὴ γυναῖκα του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ἄγριο μαντρόσκυλλό τους, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς θὰ εἶχαν γυμνάσει γιὰ τὴ φρικτὴ δουλειὰ ποὺ προετοιμάζουν. . .

Ὁ Ντουροῦ τἄχει κυριολεκτῶς χαμένα. Γυμνὸς σχεδὸν — μὲ τὸ πουκάμισο μονάχα — τριγυρνάει σὰν τρελλὸς μέσ' στὸ δωμάτιό του, σκουντουφλώντας στὰ ἔπιπλα, προσπαθώντας νὰ βρῆ μιὰ διέξοδο. Πῶς νὰ ὑπερασπίση τὴ ζωή του; Ἀφοῦ λοιπὸν ἔπεσε ἔτσι μέσ' τὴ παγίδα, θ' ἀφήση τώρα νὰ τὸν σφάξουν;... Τὸ μέτωπό του εἶναι κάθιδρο ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Τί νὰ κάνη; . . . Ἔξαφνα τοὔρχεται μιὰ ἰδέα καὶ ἀμέσως, μόλις κατώρθωσε νὰ πάρη μιὰν ἀπόφασι, ὅλη ἡ δραστηριότης του ξανᾶρθε.

Ἀπ' ἔξω ἀκούγονται ἀκόμη, ἀσθενέστερα τώρα, οἱ χτύποι τοῦ τσεκουριοῦ τοῦ δολοφόνου. Ὁ Ντουροῦ ἁρπάζει τὸ κρεββάτι καὶ τὸ σέρνει ὡς τὴν πόρτα. Κατόπιν σέρνει τὸ τραπέζι καὶ τὸ βάζει πάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι, τὴς καρέκλες, κι' ὅ,τι ἄλλο ἔπιπλο ὑπῆρχε μέσ' στὸ δωμάτιο. Ἡ πόρτα ἔτσι ἐφράχθηκε καλὰ κι' ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνοίξη . . .

Σὲ λίγο, στὴ σκάλα ἀντήχησαν βήματα. Ὁ Ντουροῦ ἐκράτησε τὴν ἀναπνοή του. Κάποιος ἐπεχείρησε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα, χωρὶς φυσικὰ νὰ τὸ κατορθώση.

— Κύριε. . . Κύριε. . , ἀκούσθηκε τότε ἡ λεπτὴ φωνὴ τῆς γυναικὸς τοῦ ξενοδόχου.

Τί ἀφελεῖς ποὺ ἦσαν οἱ κακοῦργοι. . . Ὁ Ντουροῦ ὅμως φάνηκε πιὸ ἔξυπνος ἀπ' αὐτούς.

— Κύριε. . . Εἶναι ὥρα νὰ ξυπνήσετε...

— Ἄλλαξα ἰδέα. Δὲ θὰ φύγω. . .

Ἡ πόρτα ἔτριξε. Κάποιος τὴν ἔσπρωχνε μὲ δύναμι. Καὶ πάλιν ὅμως δὲν κατώρθωσε τίποτε. Ἐπηκολούθησε μιὰ μικρὴ σιωπή. Οἱ δολοφόνοι, φαίνεται, θὰ συνεννοοῦνταν. Καὶ κατόπιν ἀκούστηκαν τὰ βήματά τους, στὴ σκάλα ποὺ ἀπομακρύνονταν.

Ὁ Ντουροῦ ἔμενε ἀκίνητος, στὴ θέσι του ὅλη νύχτα. Καὶ μόνον σὰν ἀνέτειλε ὁ ἥλιος, κι' ὅταν ἄκουσε κάτω στὴν αἴθουσα τὴς φωνὲς τῶν πρωϊνῶν πελατῶν — διαφόρων περαστικῶν ἀγωγιατῶν — ἀπεφάσισε ν' ἀνοίξη καὶ νὰ κατέβη.

Ἡ γυναῖκα ἦταν στὸ τεζάκι της, κι' ὁ ξενοδόχος ὑπηρετοῦσε μὲ τὸ ἀθωότερο ὕφος τοῦ κόσμου σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα.

Ὁ Ντουροῦ ἐπλησίασε, ἀμίλητος, στὸ ταμεῖο, ἐπλήρωσε, καὶ κατόπιν πῆγε κι' ἔζεψε τἄλογό του στὸ ἁμάξι.

— Γειά σας! φώναξε. Σὲ λίγο θὰ μὲ ξαναδῆτε μὲ παρέα ποὺ θὰ σᾶς ἀρέση.

Ὁ ξενοδόχος στὸ ἄκουσμα τῆς φράσεως αὐτῆς ἐχλώμιανε, κι' ἡ γυναῖκα του ἀνατρίχιασε νευρικά.

⁂

Σὲ λίγο, ὁ Ντουροῦ ξαναγύρισε μὲ τὸν ἀστυνόμο καὶ μὲ χωροφύλακες.

Ὁ ξενοδόχος θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ:

— Πῶς τολμᾶτε. . . Τί συμβαίνει; . . . ἐπεχείρησε νὰ πῆ.

Ὁ ἀστυνόμος ὅμως, σ' ἕνα νεῦμα τοῦ Ντουροῦ εἶπε στὸν ξενοδόχο νὰ τὸν ἀκολουθήση. Τὸν ὡδήγησεν ἔτσι, ὡς στὴν αὐλή.

— Σκάψε τοῦ εἶπε.

Ὁ ξενοδόχος, τραυλίζοντας αὐτὴ τὴ φορά, ἐπανέλαβε τὴς διαμαρτυρίες του.

Οἱ χωροφύλακες τότε ἅρπαξαν μονάχοι τὴς ἀξῖνες κι' ἄρχισαν νὰ σκάβουν. Σὲ λίγο ἀνεφάνησαν πέντε σκελετοὶ ἀνθρώπινοι.

Οἱ δυὸ κακοῦργοι παρεδόθησαν στοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ νόμου, κι' ὁ Ντουροῦ, πρὶν πάη στὸ παζάρι, πέρασε ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ ν' ἀνάψη ἕνα κερὶ στὴν Παναγιά.

ΜΩΡΙΣ ΜΠΟΥΣΕ

Α. ΟΥΙΛΛΙΑΜΣΟΝ

ΟΙ ΣΚΛΑΒΟΙ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ἕνα μοντέρνο μυθιστόρημα παρμένο ἀπ' τὴ ζωὴ τῶν κινηματογραφικῶν ἀστέρων

[Τὰ προηγούμενα. — Ὁ ἄγγλος κινηματογραφικὸς συγγραφεὺς Μάλκολμ Ἄλιστερ εὑρίσκεται στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου θὰ γυρισθῆ ἕνα ἔργο του, «Ἡ Ἐρυθρὰ Ἐπανάστασις». Ἀγαπᾶ μιὰ νεαρὴ καὶ μυστηριώδη πωλήτρια τοῦ ἑστιατορίου «Μονπαρνάς», τὴν Μαγδαληνὴ Στάντις, γνωστὴ σ' ὅλους ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μαίρη Σμίθ, καὶ ἡ ὁποία θὰ πρωταγωνιστήση στὸ ἔργο του μαζὶ μὲ τὸν χορευτὴ τοῦ «Μονπαρνὰς» Μάρκο Λοπέζ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως πεθαίνει δηλητηριασμένη ἡ θεία τοῦ συγγραφέως Λαίδη Γκαίητς, καὶ αὐτὸς προφυλακίζεται ὡς δολοφόνος της. Ἡ Μαγδαληνὴ Στάντις προσπαθεῖ νὰ τὸν σώση].

(Ἡ συνέχεια).

Η «καμαριέρα» πλησίασε τὸ τηλέφωνο καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικὸ στὸ χέρι.

Ἄκουσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶ μέχρι διαρρήξεως: στὸ τηλέφωνο ἀντελήφθη τὴν φωνὴ τοῦ Τζὼν Μπάρρετ! Προσπάθησε ὅμως νὰ συγκρατηθῆ.

— Κυρία, εἶπε στὴ Ρόζα. Σᾶς ζητοῦν ἀπ' τὸ Χόλλυγουντ. Μὰ θὰ πρόκειται ἴσως περὶ λάθους. Ἡ φωνὴ εἶναι ἀνδρική, καὶ λέγει: «Παρακαλεῖται ἡ κ. Ράντελ νὰ πῆ στὴν κ. Ρόζα Ρόζενκρατς ὅτι ὁ φίλος της ἀπὸ τὸ Μπουένος Αἴρ γνωρίζει ἀπὸ ἐνάμισυ μῆνα ὅτι ἡ γυναῖκα του ἔχει ἀποθάνει». Μήπως γνωρίζετε, κυρία, κανένα πρόσωπο μὲ τέτοιο ὄνομα;

Καμμιὰ ἀπάντησις . . .

— Κυρία! . . . φώναξε ἡ Μαγδαληνή.

Καὶ πάλι καμμιὰ ἀπάντησις.

Τὸ τηλέφωνο ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε κλείσει. Κρεμώντας τὸ ἀκουστικό, ἡ Μαγδαληνὴ ἔτρεξε στὸ κρεββάτι, ὅπου ἐκοίτετο ἀναίσθητη ἡ Ρόζα, μὲ τὰ μάτια μισοκλεισμένα. Ἐπάνω στὸ κατάχλωμο πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένη ἡ φρίκη.

Ἡ Μαγδαληνὴ ὠχρίασε. Δὲν αἰσθανότανε κανένα οἶκτο γιὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνη, τὴν τόσο ἐγωΐστρια καὶ κακοῦργο, μὰ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ πεθάνη, πρὶν προβῆ εἰς ὁμολογίες ποὺ θὰ ἔσωζαν τὸν Μάλκολμ Ἄλιστερ. Ἔπιασε μὲ ἀγωνία τὸ χέρι τῆς Ρόζας. Ἦταν κρύο καὶ ὁ παλμὸς δὲν ἀκουότανε. Ἐπλησίασε τὸ αὐτί της στὸ στόμα ἀπὸ ὅπου ἔβγαινε ἕνας ἀνεπαίσθητος ἦχος ἀναπνοῆς.

Ἕνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη της, ἔσπευσε ἀμέσως νὰ πάρη τὴν κολώνια, κι' ἄρχισε νὰ τρίβη μ' ἐπιμονὴ τὰ χέρια τῆς ἄρρωστης. Σὲ λίγο, ἡ Ρόζα ἄνοιξε τὰ μάτια της.

— Εἶσθε τώρα καλλίτερα, κυρία; μουρμούρισε ἡ «καμαριέρα». Ἐλπίζω πὼς τὸ τηλεφώνημα δὲν σᾶς ἔφερε καμμιὰ δυσάρεστη εἴδησι.

Ἡ Ρόζα ἀναστέναξε βαθειά:

— Ὄχι, ἀπήντησε, μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουότανε. Τὸ τηλεφώνημα δὲν θᾶταν γιὰ μένα. Ἡ λιγοθυμία μου ἦταν ἄσχετη μ' αὐτό. Δὲν κοιμήθηκα ὅλη τὴν νύχτα, καὶ χάνω κἄποτε τὴς αἰσθήσεις μου ὅταν εἶμαι πολὺ κουρασμένη. . . Μήπως αὐτὸς ποὺ τηλεφώνησε σᾶς εἶπε τὄνομά του;

— Ὄχι, κυρία. Τὸ ἐρώτησα, μὰ δὲν ἀπήντησε. Ἡ φωνὴ ὅμως ἦταν ἀνδρική. . .

— Κανένα λάθος, θἄγινε. . . συνεπέρανε ἡ Ρόζα. Καὶ τώρα, ἐξακολούθησε, φέρτε μου τὸ γάλα μου. Καὶ δῶστε μου ἀπ' ἐκεῖνο τὸ συρταράκι ἕνα μικρὸ κουτάκι ποὺ θὰ βρῆτε...

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔσπευσε ἀμέσως: ἀνοίγοντας, εἶδε ἕνα μικρὸ κουτάκι μὲ μικρὰ-μικρὰ μπουκαλάκια. Ἡ καρδιά της ἄρχισε νὰ χτυπᾶ μέχρι διαρρήξεως ὅταν εἶδε ὅτι τὰ μπουκαλάκια αὐτὰ ἦσαν τελείως ὅμοια μ' ἐκεῖνα ποὺ εἶχε πάρει ὁ Μάλκολμ ἀπὸ τὴν τσάντα τῆς Λαίδης Γκαίητς, καὶ ποὺ εἶχε βάλει κατόπιν κατὰ λάθος ἀπὸ τὴν σύγχυσί του στὴν τσέπη του. Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἐδίστασε οὔτε στιγμή: ὅσο μποροῦσε πιὸ γρήγορα πῆρε ἕνα ἀπὸ αὐτά, καὶ τὤκρυψε μέσα στὴν ποδιά της, χωρὶς νὰ προφθάση νὰ ἀντιληφθῆ τίποτε ἡ κ. Ράντελ. Καὶ ἄλλοτε ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε προσπαθήσει ν' ἀνοίξη τὸ συρταράκι ἐκεῖνο, ἀλλὰ ἡ Ρόζα τὸ ἔκλεινε πάντοτε ὅταν ἔβγαινε ἀπ' τὸ δωμάτιό της. Τότε ἡ Μαγδαληνὴ ψαχούλευε μὲ βία ἀπὸ 'δῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ, ἐλπίζοντας νὰ βρῆ τίποτα ποὺ θὰ ἔρριχνε φῶς στὸ μυστήριο. Φυσικά, δὲν ἔλπιζε πὼς θὰ βρῆ τὰ κοσμήματα, γιατὶ ὁ Τζὼν Μπάρρετ εἶχεν ἐγκαίρως πληροφορηθῆ πὼς ἡ κ. Ράντελ, φθάνοντας στὸ ξενοδοχεῖο, παρέδωσε στὸ χρηματοκιβώτιο πρὸς φύλαξιν ἕνα μεγάλο δέμα. Καὶ ἡ Μαγδαληνή, μὲ τὴν ὑπερφυσική της διαίσθησι, ἦτο βεβαία ὅτι τὸ δέμα ἐκεῖνο περιεῖχε τὸν οἰκογενειακὸ θησαυρό της καὶ τὰ κοσμήματα τῆς Λαίδης Γκαίητς.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἔφερε τὸ κουτάκι μὲ τὰ γιατρικὰ στὴν κ. Ράντελ. Αὐτὴ πῆρε ἕνα μπουκαλάκι, κι' ἔρριξε μὲ προσοχὴ δυὸ σταγόνες στὸ γάλα της, προσθέτοντας μ' ἕνα πικρὸ μειδίαμα:

— Ἡ δυὸ σταγόνες θὰ μοῦ δώσουν δύναμι. Εἶναι ἄλλως τε τόσο δραστικές! Πέντε ἢ ἕξη θὰ ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ μὲ σκοτώσουν. . .

— Ὤ, κυρία, γιατὶ κάνετε λόγο γιὰ τέτοια τρομερὰ πράγματα, σεῖς, τόσο νέα καὶ τόσο ὄμορφη!

— Ὄχι τόσο νέα ὅσο φαντάζεσαι. . . Κι' ἔπειτα, τόσο βαρεμένη ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτὸ καὶ τὴς ἀπογοητεύσεις του. . . Μὴν ἀνησυχεῖς ὅμως πρὸς τὸ παρόν. Ἔχω σήμερα τὸ βράδυ κἄποια συνάντησι. Ἔπειτα ἀπ' αὐτήν, ἴσως νᾆμαι εὐτυχισμένη, ἴσως ὅμως καί. . . Μὰ καλλίτερα νὰ μὴν ἀσχολοῦμαι γιὰ τὸ μέλλον, εἰδ' ἄλλως δὲν θἄχω τὴν δύναμι νὰ φθάσω ὡς τὸ βράδυ. . .

.. ..

***

Τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Μαγδαληνὴ κι' ὁ Τζὼν Μπάρρετ, χωμένοι μέσα σ' ἕνα πυκνὸ φύλλωμα καὶ κρατώντας τὴν ἀναπνοή τους, περίμεναν λίγα μέτρα μακρύτερα ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶχε ὁρίσει στὸ γράμμα της ἡ Ρόζα πρὸς τὸν Λοπὲζ γιὰ νὰ συναντηθοῦν.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ
ΤΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Λίγο μετὰ τὰς 9, φάνηκε ἀπὸ μακρυὰ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα ἡ λευκὴ σιλουέττα τῆς κ. Ράντελ. Δὲν ἦταν μόνη. Πλάϊ της βρισκόταν ἕνας ὑψηλὸς καὶ λεπτὸς ἄνδρας. Μολονότι τὸ φεγγάρι δὲν εἶχε βγῆ ἀκόμη, ὁ οὐρανὸς ἦταν ξάστερος κι' ἡ ἀτμόσφαιρα φωτεινή, κι' ἡ Μαγδαληνὴ Στάντις δὲν χρειάσθηκε ν' ἀκούση τὴ φωνὴ τοῦ Μάρκο γιὰ νὰ ἐννοήση πὼς ἐκεῖνος ἦταν ὁ ἄνδρας. Οἱ ἐρασταὶ μόλις εἶχαν συναντηθεῖ.

— Θἀρχόμουνα ἀφεύκτως σήμερα, ἔλεγε ὁ Λοπὲζ σιγανά, ἀρκετὰ εὐδιάκριτα ὅμως γιὰ ν' ἀκουσθοῦν ἀπὸ τοὺς δυὸ κρυμμένους, μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ τῆς βραδυᾶς ἐκείνης, κι' ἂν ἀκόμη δὲν μοὔγραφες. Εἶναι ἀλήθεια πὼς τέλειωσα ἀπὸ προχθὲς τὸ φίλμ, μὰ ἔπρεπε νὰ κανονίσω κἄτι ὑποθέσεις μου, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ φύγουμε.

— Μάρκο! Ἔχω κἄτι ἄλλο νὰ σ' ἐρωτήσω προηγουμένως, τὸν διέκοψε ἡ Ρόζα. Κἄτι σπουδαιότερο γιὰ μένα κι' ἀπ' τὸ πλοῖο. . .

Κι' οἱ δυὸ εἶχαν πλησιάσει σ' ἕνα παγκάκι. Ἔρριξαν μιὰ ἐξερευνητικὴ ματιὰ γύρω τους, κι' ὅταν δὲν ἀντελήφθησαν κανένα, ἐκάθησαν.

— Κἄποιος στὸ Χόλλυγουντ γνωρίζει πὼς εὑρίσκομαι ἐδῶ, ἄρχισε ἀπότομα ἡ Ρόζα. Κἄποιος μοῦ τηλεφώνησε σήμερα τὸ πρωΐ. . .

— Ντίος! ἀνεφώνησε ὁ Λοπέζ. Κανένας μυστικὸς ἀστυνόμος!

— Ἴσως. Μὰ ὅποιος κι' ἂν εἶναι μὲ ξεύρει τόσο καλά, ὅσο καὶ σένα, Μάρκο, εἶναι ἀλήθεια πὼς γνωρίζεις, ἐδῶ κι' ἕξη ἑβδομάδες πὼς ἡ γυναῖκα σου ἔχει πεθάνει στὸ Μπουένος Αἴρ.

Τοῦ ἔρριξε γρήγορα-γρήγορα τὴν ἐρώτησι αὐτὴ καὶ τραβήχθηκε λίγο πίσω, καρφώνοντας ἀγωνιώδη καὶ ἐρωτηματικὰ τὰ βλέμματά της στὸ πρόσωπο τοῦ Λοπὲζ καὶ προσπαθώντας μὲ κρατημένη ἀναπνοὴ νὰ μαντεύση τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴν ὄψι ποὺ θἄκανε αὐτός.

— Φυσικά, δὲν εἶναι ἀλήθεια, ἔσπευσε αὐτὸς ν' ἀπαντήση. Ποιὸς θὰ μποροῦσε. . .

— Καταλαβαίνω ἀπὸ τὴν φωνή σου κι' ἀπὸ τὸ βλέμμα σου, ἔστω καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκότος, πὼς μοῦ λὲς ψέμματα! τοῦ φώναξε ἡ Ρόζα κατάμουτρα. ἤθελες λοιπὸν νὰ παντρευτῇς τὴν Λαίδη Γκαίητς πραγματικά.

— Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ μὲ πιστέψης; συνέχισε ὁ Μάρκο. Κι' ἂν ἀκόμη ἡ πληροφορία ἤτανε ἀληθινή, τί μᾶς ἐνδιαφέρει; Ἐσὺ εἶσαι ἡ σύντροφος τῆς ψυχῆς μου. Ὅ,τι κάνω κι' ὅ,τι κι' ἂν ἔκαμα, τὸ ἔκαμα γιὰ σένα!

— Ἂν γνωρίζεις πὼς ἡ γυναῖκα σου εἶχε πεθάνει, κι' ἂν μ' ἀγαποῦσες, θὰ μὲ παντρευόσουνα τότε, καὶ δὲν θὰ καθόσουνα νὰ χάνης τὸν καιρό σου μ' ἐκείνη τὴν γρηά. . . Κι' εὐχαριστῶ τὸν Θεό, ἂν ὑπάρχη Θεός, ποὺ τὴν σκότωσα. Ὅσο γιὰ τὰ κοσμήματά της, ποὺ τὰ πῆρα γιὰ σένα, γιὰ νὰ σὲ κάμω νὰ μοῦ συγχωρήσης τὸν θάνατό της, δὲν θὰ τὰ πάρης ποτέ, οὔτε καὶ τἄλλα. . .

— Μὰ τί λὲς τώρα, Ρόζα; τὴν ἐρώτησε ἀνήσυχα ὁ Μάρκο. Μὲ μαλλώνεις, ξεχνώντας τοὺς τόσους δεσμούς μας;

—Δὲν ὑπάρχει πιὰ κανένας δεσμὸς μεταξύ μας, ἀπήντησε ἡ γυναῖκα, μὲ σβυσμένη φωνή. Ἂν εἶχα δῆ τὴν ἀλήθεια στὸ βλέμμα σου, ὅταν σ' ἐρώτησα προηγούμενα, θὰ γινόμουνα τόσο εὐτυχισμένη! Θἀρχόμουνα καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου μαζί σου. Τὰ κοσμήματα θᾶταν δικά σου. . .

—Μὰ ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὰ εἶναι δικά μου..., τὴν διέκοψε ἀπότομα ὁ Λοπέζ. Τὰ πῆρες μὲ ἀπάτη ἀπὸ τὴν Λαίδη Γκαίητς, καὶ χάρις σὲ μένα, ὅπως πῆρες καὶ τὰ ἐπιστολόχαρτα ποὺ ἐνοχοποίησαν τὸν Μάλκολμ. Ἐτόλμησες νὰ τῆς γράψης τὸ γράμμα ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἐξέθεσε στὰ μάτια της, καὶ δὲν ἐδίστασες νὰ τῆς δώσης ὡς καταπραϋντικὰ φάρμακα τὰ δηλητήριά σου. Καὶ βρῆκες ὡς μόνη δκαιολογία ἀπέναντί μου τὸ γεγονὸς ὅτι εἴχαμε στὴν ὁριστικὴ πιὰ κατοχή μας τὰ κοσμήματα ποὺ ἐγὼ ἔπεισα τὴν Λαίδη Γκαίητς νὰ σοῦ παραδώση γιὰ νὰ τοὺς δώσης δῆθεν μαγικὲς ἰδιότητες. Καὶ τώρα, ἀφοῦ σοὔδωσα ὁλόκληρη τὴν ζωή μου, ἀφοῦ ὑπῆρξα δυὸ χρόνια ὄχι μόνον ὁ ἐραστής σου, μὰ καὶ ὁ σκλάβος σου, ἀφοῦ σ' ἐπροστάτευσα ὅπως ποτὲ ἄνδρας δὲν ἐπροστάτευσε γυναῖκα, ἔρχεσαι ψύχραιμα καὶ μοῦ λὲς ὅτι θὰ χωρίσωμε γιὰ πάντα, καὶ ὅτι θὰ κρατήσης τὰ κοσμήματα ποὺ ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη γυναῖκα θὰ μοὔδινε μὲ τὴν ἄλλη της περιουσία ἂν τὴν ἄφηνες νὰ ζήση. Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ μπορέσης ἔτσι νὰ φύγης ὑπὸ τοὺς ὅρους αὐτοὺς καὶ νὰ μ' ἀφήσης ἔ; Ξέχασες φαίνεται πὼς εἶσαι στὴ διάθεσί μου;

— Ὅπως εἶσαι καὶ σὺ στὴν δική μου, πρόσθεσε ἥσυχα ἡ Ρόζα.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές).

EUGÈNE FOURRIER

Ο ΕΥΤΥΧΗΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΣ

Ἄλλοτε τὸ Μονακὸ ἦταν ἕνα χωριουδάκι ποὺ ἀποτελοῦσαν δυὸ τρεῖς δρόμοι σκαμμένοι στοὺς ἀπότομους βράχους. Τριγύρω δὲν ἔβλεπε κανεὶς παρὰ γυμνωμένους ἐλαιῶνες καὶ σκόρπιες μουριὲς στὴν μικρὴ λουρίδα γῆς ποὺ ἀπάρτιζε ὅλο τὸ πριγκηπᾶτο.

Προτοῦ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ τὸ χαρτοπαίγνιο, τὸ Κράτος δὲν ἦταν πλούσιο. Ὅλα γκρεμιζόνταν σ' ἐρείπια, τὸ παλάτι, τὰ μνημεῖα τὰ δημόσια κτίρια, τὰ δικαστήρια, ἡ φυλακή.

Ἔπρεπε νὰ κάνουν χρηματικὲς οἰκονομίες. Ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἕνας ξένος διέπραξε μιὰ δολοφονία μὲ ἐλατήριο τὴν κλοπή, ἐπὶ ἐδάφους τοῦ πριγκηπάτου. Συλληφθεὶς ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακας, δικάστηκε καὶ καταδικάστηκε σὲ θάνατο.

Ὅταν ὁ ὑπάλληλος τῆς Κρατικῆς Διαχειρίσεως πληροφορήθηκε τὴν ἀπόφασι, βρέθηκε σὲ μεγάλη ἀμηχανία.

Πῆγε στὸν πρίγκηπα.

— Ὑψηλότατε, τοῦ εἶπε, πῶς θὰ γίνῃ αὐτό ; Δὲν ἔχουμε οὔτε δήμιο, οὔτε λαιμητόμο. Πρέπει νὰ δημιουργηθῇ μιὰ θέσις δημίου μὲ τοὺς βοηθούς του καὶ νὰ κατασκευαστῇ μιὰ λαιμητόμος. Αὐτὸ εἶνε πολυέξοδο καί, αὐτὴ τὴν στιγμὴ . . .

— Ἀλήθεια, εἶπε στενοχωρημένος ὁ πρίγκηψ, κι' ὅλα αὐτὰ γιὰ ἕναν μονάχα κατάδικο. Ποτὲ δὲν εἴχαμε θανατικὲς ἐκτελέσεις στὸ Μονακὸ κι' οὔτε θέλω νὰ ἔχουμε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς μου. Μιὰ λύσι ἀντιλαμβάνομαι μόνο : πηγαίνετε νὰ βρῆτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, πῆτε του ὅτι τὸν ἐξουσιοδοτῶ νὰ μοῦ ἀπευθύνῃ μιὰ αἴτησι χάριτος κι' ἴσως ἐλαττώσω τὴν ποινή του.

Ὁ Κρατικὸς Διαχειριστὴς πῆγε καὶ βρῆκε τὸν κατάδικο.

— Δὲν μποροῦσες νὰ κάνῃς τὴν δολοφονία σου λιγάκι παραπέρα, τοῦ εἶπε, θὰ μᾶς γλύτωνες ἀπὸ ἕνα σωρὸ μπελάδες. Δὲν ἔχουμε οὔτε δήμιο, οὔτε λαιμητόμο.

— Δὲν βιάζομαι, διέκοψε ὁ κατάδικος.

— Ὁ πρίγκηψ δὲν ἐννοεῖ νὰ δημιουργηθῇ νέα θέσις μονάχα ἐξ αἰτίας σου.

—Φυσικά, δὲν ἀξίζω τὸν κόπο, γνωμοδότησε ὁ κατάδικος συμβιβαστικά.

— Μᾶς χρειάζεται πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ κατασκευαστῇ ἡ λαιμητόμος.

—Θὰ κάνω ὑπομονή, εἶπε ὁ κατάδικος γιὰ νὰ γίνῃ καλὰ ἡ δουλειά σας.

—Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἐξακολούθησε ὁ Διαχειριστής, ὁ ὑψηλὸς αὐθέντης μου μοῦ ἀνέθεσε νὰ σοῦ γνωστοποιήσω ὅτι σοῦ ἐπιτρέπει νὰ τοῦ ἀπευθύνῃς μιὰ αἴτηση ἀπονομῆς χάριτος. Ἴσως ἐλαττώσῃ τὴν ποινή σου.

—Εἶμαι ἄξιος τῆς θανατικῆς καταδίκης μου καὶ ἀποφασισμένος νὰ πληρώσω τὸν φόρο τοῦ αἵματος. Ἂν δεχτῶ νὰ ὑπογράψω τὴν αἴτησή μου περὶ ἀπονομῆς χάριτος, θὰ τὸ κάμω, ὑπὸ τὸν ὅρον, νὰ μετανοῶ καθεμέρα γιὰ τὸ ἔγκλημά μου. Ἀλλοιώτικα δὲν δέχομαι νὰ ζήσω.

Ὁ κατάδικος ὑπέγραψε τὴν αἴτησή του κι' ὁ πρίγκηψ μετέτρεψε τὴν ποινή του σὲ εἰκοσαετῆ εἱρκτή.

Τὴν ἐπομένη, ὁ Διαχειριστὴς πῆγε καὶ ξαναβρῆκε τὸν πρίγκηπα.

—Ὑψηλότατε, τοῦ εἶπε, ἡ φυλακὴ σωριάζεται σ' ἐρείπια, εἶναι τρύπες παντοῦ. Πρέπει νὰ χτίσουμε ἄλλη. Εἶναι ἔξοδο πενῆντα τουλάχιστον χιλιάδων φράγκων. Μὰ δὲν εἶναι μονάχα αὐτό. Πρέπει νὰ διορίσουμε δεσμοφύλακα, φύλακες, ἕναν παπᾶ. Χρειάζεται νὰ χτιστῇ κι' ἕνα παρεκκλῆσι. Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔξοδα μονάχα γιὰ ἕναν φυλακισμένο !

—Ἀλήθεια, εἶπε ὁ πρίγκηψ, τὰ εἰσοδήματα τοῦ πριγκηπάτου δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ προσθέσω αὐτὸ τὸ βαρὺ κονδύλι στὸν προϋπολογισμό. Τί νὰ γίνῃ ;

—Πρέπει νὰ τὸν ξεφορτωθοῦμε, εἶπε, ὁ Διαχειριστής.

—Πῶς ;

—Ξέρω μονάχα ἕνα τρόπο κι' ἂν μ' ἐξουσιοδοτήσετε νὰ τὸν μεταχειριστῶ . . .

—Ποιόν ;

—Ὁ φυλακισμένος εἶναι κλεισμένος προσωρινὰ σὲ μιὰ αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου· ἀπόψε θ' ἀφήσουμε τὴν πόρτα ἀνοιχτή, κατὰ λάθος. Χωρὶς ἄλλο, θὰ σπεύσῃ νὰ γίνῃ λαγός !

—Εἶναι μιὰ ἰδέα, εἶπε ὁ πρίγκηψ, ἂς πάει νὰ κρεμαστῇ ἀλλοῦ.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου ἄρχισε τὸ ἴδιο βράδυ. Τὴν ἐπομένη, ὁ Διαχειριστὴς μὲ μεγάλη ἔκπληξη ξαναβρῆκε τὸν φυλακισμένο.

—Ξέχασαν νὰ σὲ κλειδώσουν, κι' ἀκόμα εἶσαι ἐδῶ ; τὸν ρώτησε.

—Νὰ φύγω ! φώναξε ὁ φυλακισμένος, ὕστερα ἀπὸ τόσα καλὰ ποὺ μοῦκανε ὁ πρίγκηψ θὰ ἦταν ἀχαριστία. Ἔχω τὸν τρόπο μου νὰ εἶμαι τίμιος. Ποτὲ δὲν θὰ καταδεχόμουνα νὰ καταχραστῶ τῆς ἐμπιστοσύνης του.

Ἔπρεπε νὰ βροῦν τίποτ' ἄλλο.

Ὁ Διαχειριστὴς ἐξέθεσε στὸν πρίγκηπα τὴν ἀποτυχία τοῦ σχεδίου του.

—Ξέχασαν νὰ σὲ κλειδώσουν, κι' ἀκόμα εἶσαι ἐδῶ ;

— Ὑψηλότατε, ἐξακολούθησε, κατὰ τὴ γνώμη μου, δὲν τὸν ἐμπόδισαν οἱ τύψεις νὰ τὸ σκάσῃ, ἀλλὰ φοβήθηκε μὴν καταδιωχτῇ. Πρέπει νὰ τὸν καθησυχάσουμε, νὰ τοῦ ἀπονείμουμε ἀπόλυτη χάρι, παραδείγματος χάριν.

— Ἀπόλυτη χάρι, εἶπε ὁ πρίγκηψ, σάμπως παρατραβοῦμε τὸ σκοινί.

—Ἂν σᾶς ἔκαμνε αἴτηση ὅπου θὰ φανέρωνε τὴν εἰλικρινῆ του μετάνοια, θὰ εἴσαστε διατεθημένος ;

Ὁ πρίγκηψ δίσταζε.

Σκεφθῆτε, ἐπανέλαβε ὁ Διαχειριστή, θὰ πέσῃ σὰν τὴν ἀκρίδα στὰ οἰκονομικὰ τοῦ πριγκηπάτου.

—Ἂν δείξῃ εἰλικρινῆ μετάνοια, ἂν ὑποσχεθῇ νὰ μὴν τὸ ξανακάνῃ, θὰ σκεφθῶ, εἶπε ὁ πρίγκηψ.

Ὁ Διαχειριστὴς ξαναπῆγε νὰ βρῇ τὸν φυλακισμένο.

—Ὁ πρίγκηψ, εἶπε, συγκινήθηκε ἀπ' τὴ λεπτότητα καὶ τὴν εὐγένειά σου· συλλογίστηκε ὅτι ὅλα τὰ καλὰ αἰσθήματα δὲν σβύσανε μέσα σου γιαυτὸ εἶναι διατεθειμένος καλὰ ἀπέναντί σου. Ἂν τοῦ ἀπευθύνῃς μιὰ αἴτηση ἀπονομῆς χάριτος βεβαιώνοντάς τον ὅτι ἀπεφάσισες νὰ ζήσῃς σὰν τίμιος ἄνθρωπος, μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι θὰ τὴν λάβῃ ὑπ' ὄψει του.

—Ποτὲ δὲ θὰ ζητήσω τὴ χάρι μου. Ἔκανα ἕνα κακὸ θέλω νὰ πληρώσω τὴν ἁμαρτία μου.

—Ἀφοῦ σοῦ λέω ὅτι ὁ πρίγκηψ θὰ σὲ ξαναφήσῃ ἐλεύθερο.

—Τὸ παραδέχομαι, ἀρνοῦμαι ὅμως. Μ' ἀρέσει ἐδῶ. Ὁ τόπος εἶναι ἔξοχος ὁ οὐρανὸς πάντα γαλανός, τὸ κλῖμα ἰδεῶδες. Θέλω νὰ πεθάνω ἐδῶ. Ἔχω ἐξασφαλίσει ὅτι μοῦ χρειάζεται. Νοίκι δὲν πληρώνω, φαΐ δὲν πληρώνω, δὲν κάνω τίποτα, ἀνάπαυσις παντοτεινὴ καὶ εὐτυχία. Αὐτὰ ἀρκοῦν γιὰ τῆς φιλοδοξίες μου. Ἐλεύθερος, θὰ γνωρίσω τὴ δυστυχία, τῆς φροντίδες, τῆς ἔγνοιες τοῦ μέλλοντος. Κουράστηκα νὰ παλεύω, δὲν θέλω νὰ ξαναρχίσω. Προτιμῶ νὰ πλερώσω τὸ χρέος μου στὴν κοινωνία.

Ὁ Διαχειριστὴς μάταια ἐπέμενε.

—Μένω, εἶπε ὁ κατάδικος· ἡ ὑγεία μου δὲν εἶναι καλή, τὸ κλῖμα τοῦ Μονακὸ μοῦ εἶναι ἀπαραίτητο.

Ὁ Διαχειριστὴς ἦταν κατάπληκτος.

Ἀνέφερε τὴν ἄρνηση τοῦ φυλακισμένου στὸν πρίγκηπα.

—Ἂς μείνῃ, ἀφοῦ εἶν' ἔτσι εἶπε ὁ πρίγκηψ μ' ἐγκαρτέρηση.

—Τὸ συλλογισθήκατε καλά, Ὑψηλότατε ; ἐπανέλαβε ὁ Διαχειριστής, νὰ τὸν φυλᾶμε καὶ νὰ τὸν συντηρήσουμε εἴκοσι χρόνια, θὰ μᾶς στοιχίσῃ ὁ κοῦκος ἀηδόνι, ἐπάνω ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα. Καλλίτερα νὰ τοῦ κόβαμε τὸ κεφάλι, θὰ ἦταν πιὸ οἰκονομικό.

—Τὰ ἔξοδα θὰ εἶναι περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα ; ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

—Τουλάχιστον, εἶπε ὁ Διαχειριστής.

—Ἂν τοῦ προτείναμε χρήματα, εἶπε ὁ πρίγκηψ, ἔτσι ἴσως τὸ πάρῃ ἀπόφαση νὰ φύγῃ.

—Δὲν τὸ εἶχα συλλογιστῇ ! φώναξε ὁ Διαχειριστὴς κι' ἔτρεξε στὴ φυλακή.

—Ὁ πρίγκηψ, εἶπε στὸ φυλακισμένο, θέλει νὰ σὲ ἀπομακρύνῃ· ποτὲ δὲν εἴχαμε κανένα κατάδικο στὸ Μονακὸ καὶ θὰ ἦταν κακὸ παράδειγμα. Πόσα θέλεις γιὰ νὰ γκρεμοτσακιστῇς ἀπὸ δῶ ;

Ὁ κατάδικος ἀρνήθηκε στὴν ἀρχὴ κάθε συμβιβασμό. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπέμενε ὁ Διαχειριστής, ὑπέκυψε. Δέχτηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πριγκηπᾶτο ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν πέντε χιλιάδων φράγκων.

—Φεύγω μὲ τὸ στανιὸ καὶ μὲ μεγάλη μου λύπη, εἶπε, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

Τὴν τελευταία στιγμή, προτοῦ φύγῃ, ἐξέφρασε, γιὰ τελευταία ἐπιθυμία (καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ τελευταία ἐπιθυμία ἑνὸς ἔστω καὶ πρώην καταδικασμένου σὲ θάνατο εἶναι σεβαστὴ καὶ ἱερὰ) νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτοπροσώπως τὸν πρίγκηπα γιὰ τῆς πολλὲς καλωσύνες του ἀπέναντι τοῦ φτωχοῦ φυλακισμένου.

—Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ πρίγκηψ.

—Κάνετε ὅπως θέλετε, ἐγὼ νίπτω τὰς χεῖρας μου, ἀπήντησε ὁ Διαχειριστής. Ὁ καλομαθημένος φυλακισμένος θεωρεῖ αὐτὴ τὴν ἰδιοτροπία του ἐκ τῶν «ὧν οὐκ ἄνευ» καὶ ἐπεχόμενο νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ τὰ σύνορα τοῦ πριγκηπάτου.

Κι' ἔτσι ὁ πρίγκηψ ὑποχρεώθηκε νὰ δεχθῇ σὲ ἰδιαίτερη ἀκρόαση τὸν φυλακισμένο μαζὶ μὲ τῆς θερμότατες καὶ συγκινητικὲς εὐχαριστίες του.

Ἀργότερα, ὁ πρίγκηψ θυμήθηκε τῆς ἀβεντοῦρες ποὺ εἶχε μὲ τὸν κατάδικο. Κι' ὅταν παραχώρησε στὴ Γαλλία τὸ Ροκμπρὸν καὶ τὸ Μαντόν, καθώρισε, στοὺς ὅρους του ν' ἀναλαβάνῃ ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις τὴν ἐκτέλεσι τῶν καταδικασμένων σὲ θάνατο τοῦ πριγκηπάτου καὶ ν' ἀναλαμβάνῃ τὴν φύλαξι τῶν φυλακισμένων.

ΕΖΕΝ ΦΟΥΡΡΙΕ

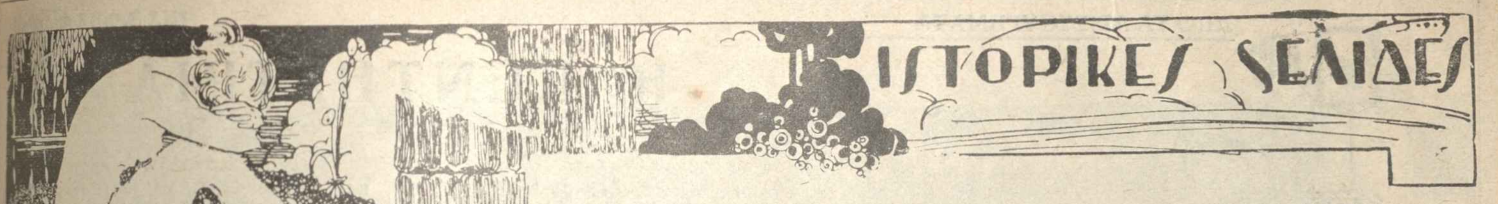

Ο "ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΤΩΝ ΓΕΝΝΑΙΩΝ,,

Ὁ Μιχαὴλ Νέϋ—ὁ μετέπειτα στρατάρχης τῆς Γαλλίας, δοὺξ τοῦ Ἐλσίγγεν καὶ πρίγκηψ τῆς Μόσκοβας—ἄρχισε τὸ πολεμικό του στάδιο, ὅπως ἄλλωστε οἱ περισσότεροι στρατηγοὶ τοῦ Ναπολέοντος ἀπὸ πολὺ ταπεινά. Γεννήθηκε στὸ Σαρλουΐ, ἕνα χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Μοζέλλης, στὰ 1769. Στὸν στρατὸ κατετάχθη πολὺ νωρίς, ὅταν δὲ ἐξερράγη ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις ἔφερε τὸν βαθμὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τῶν Οὐσσάρων. Ὅταν ἔγινε λοχαγός, στὰ 1794, ὁ στρατηγὸς Κλεμπέρ, ἐκτιμῶντας τὴν ἱκανότητά του καὶ τὴν ἀνδρεία του, τὸν πῆρε κοντά του, καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν διεξαγωγὴ διαφόρων πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, στῆς ὁποῖες τοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ δείξῃ ὅλες τῆς στρατιωτικὲς ἀρετές, μὲ τῆς ὁποῖες τὸν εἶχε προικίσει ἡ φύσις. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, στοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν πραγματικὴ ἀξία παρουσιάζοντο πολλὲς εὐκαιρίες γιὰ ν' ἀναδειχθοῦν. Ἔτσι καὶ ὁ Νέϋ, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἄρχισε νὰ προάγεται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Στὰ 1796, μετὰ τὴν ἔνδοξο μάχη τοῦ Ρεύτνιτς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπὶ κεφαλῆς ὀλίγων ἱππέων ἔτρεψεν εἰς φυγὴν ὁλόκληρο στράτευμα Αὐστριακῶν, προήχθη σὲ στρατηγό. Ἕνα χρόνο ἀργότερα, νέο κατόρθωμα ἦρθε νὰ στερεώσῃ τὴν φήμη του : πολεμῶντας ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν του, μὲ πραγματικὸ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, κατώρθωσε νὰ ἐκπορθήσῃ τὸ Νιουβῆντ, ποὺ ἐθεωρεῖτο ἕως τότε ἀπόρθητο. Κατὰ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν ἡμέρα, ὅμως, ἔπαθε ἕνα ἀτύχημα. Περὶ τὸ τέλος τῆς μάχης, τὸ ἄλογό του σκοτώθηκε, κι' ἔτσι ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν. Τόση ἐκτίμησι ἄλλως τε ἔτρεφαν πρὸς αὐτὸν οἱ Αὐστριακοί, ὥστε μὲ μόνην τὴν ὑποχρέωσί του ὅτι δὲν θὰ ἐλάμβανε τὰ ὅπλα ἐναντίον τους μέχρι τῆς κανονικῆς προθεσμίας τῆς ἀνταλλαγῆς του, ἔσπευσαν νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερο. Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, μετὰ τὸ ἱστορικὸ κίνημα τῆς 18 Ὀμιχλώδους, ὅτε ὁ Ναπολέων ἐνεφανίζετο στὸν πολιτικὸν ὁρίζοντα τῆς Ρωσσίας ὁ Νέϋ εἶχεν ἤδη φθάσει στὸ πλευρό του, κι' ἔγινεν ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτέρους συνεργάτας του. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ Νέϋ εἶχε συνδέσει πλέον τὴν τύχη του μὲ τὸν μεγάλο κατακτητή. Σὲ ὅλες σχεδὸν τῆς μάχες τοῦ Ναπολέοντος, στὴν Ἰένα, στὸ Εὐλώ, στὸ Φρίντλαντ, ὁ Νέϋ ἦταν ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους συντελεστὰς τῆς νίκης, καὶ μοιραζόταν τὴν δόξα μαζὶ μὲ τὸν κύριό του... Ὅταν ἄρχισεν ἡ καταστρεπτικὴ ἐκστρατεία τῆς Γαλλίας, ὁ Νέϋ εἶχεν ἤδη φθάσει στὸν κολοφῶνα τῆς δόξης του. Στὴν μάχη τῆς Μόσκοβας, στὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιδείξει ἀπαράμιλλον ἡρωϊσμό, ὁ Ναπολέων τοῦ ἀπένειμε τὴν ὑψίστη τῶν τιμῶν, ἀποκαλῶντας τον, ἐνώπιον τοῦ συναθροισμένου στρατεύματος «γενναῖο τῶν γενναίων», συγχρόνως δὲ τοῦ ἀπένειμε τὸν τίτλο τοῦ πρίγκηπος.

⁂

Μετὰ τὴν πυρκαϊὰ τῆς Μόσχας κατὰ τὴν τρομερὴν ὑποχώρησι τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων ποὺ ἐπηκολούθησεν, ὁ Νέϋ δὲν ἄφησεν εὐκαιρία χωρὶς νὰ δείξῃ ὅλο του τὸ θάρρος. Ἐπὶ ἕνα χρονικὸ διάστημα, πολεμῶντας ἐναντίον τῶν ἐμπροσθοφυλακῶν τῶν Ρώσσων, βρέθηκεν ἀποκεκλεισμένος ἀπὸ τὸ λοιπὸν στράτευμα. Ὁ Ναπολέων, φανταζόμενος ὅτι ὁ πιστός του συνεργάτης εἶχε σκοτωθῇ, εἶχε πέσει σὲ μεγάλη μελαγχολία. Ὅταν ὅμως πληροφορήθηκε ὅτι ὁ Νέϋ ἦταν ζωντανὸς καὶ ὅτι εἶχεν ἑνωθῇ καὶ πάλι μὲ τὰ λείψανα τῆς μεγάλης στρατιᾶς, ἀνέκραξε :

— Τώρα μόλις πιστεύω πὼς ἐσώθη ὁ θρόνος μου! Θὰ ἔδινα τριακόσια ἑκατομμύρια ἀπὸ τοὺς θησαυρούς μου, γιὰ νὰ μὴν πάθῃ τίποτα ἕνας τόσο πολύτιμος ἄνθρωπος ! . . .

Τὰ γεγονότα, ὡς τόσο, ἐπήρχοντο ραγδαία καί, παρ' ὅλες τῆς προσπάθειες τοῦ Ναπολέοντος καὶ τῶν ἐλαχίστων στρατηγῶν ποὺ τοῦ εἶχαν μείνει ἀκόμη πιστοί, οἱ Σύμμαχοι μπῆκαν στὸ Παρίσι, καὶ ἀπήτησαν τὴν παραίτησι τοῦ Αὐτοκράτορος. Καὶ τότε συνέβη ἕνα καταπληκτικὸ γεγονός : ὁ Νέϋ, ἔξαφνα, ἄλλαξε τακτική. Βλέποντας ὅτι ὁ Ναπολέων ἐδίσταζε νὰ ὑπογράψῃ τὴν παραίτησί του, ἔφθασε μέχρις ἀπειλῶν γιὰ νὰ τὸν πείσῃ ! Τότε ὁ Ναπολέων, βλέποντας ὅτι ὡς καὶ ὁ ἄνθρωπος, στὸν ὁποῖον εἶχεν ἀπονείμει τόσες τιμὲς καὶ δόξες τὸν ἐγκατέλειπε, ὑπέκυψε στὸ γραφτό του, καὶ ἐδέχθη νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἔκπτωσι τῆς δυναστείας του ἀπὸ τὸν θρόνο ποὺ εἶχε κατακτήσει μὲ τὴν τόση του δόξα.

Ἀπὸ τὴν ἐπομένην τῆς παραιτήσεως τοῦ Ναπολέοντος, ὁ Νέϋ τὸν ἐγκατέλειψε καὶ προσεχώρησε στὸν νέο βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβῖκο 18ο. Ὁ Λουδοβῖκος, ἐνθουσιασμένος ποὺ εἶχεν ἀποκτήσει τέτοιον ὀπαδό, δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὸν πρωτοπεριποιηθῇ. Ὡς τίμημα δὲ τῆς προδοσίας του τοῦ προσέφερε τὸν τίτλο τοῦ ἰσοτίμου τῆς Γαλλίας, τὸ ἀνώτατο παράσημο τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, καὶ τὴν ἀρχηγία τοῦ γαλλικοῦ ἱππικοῦ. . .

Ἀνδριὰς τοῦ Στρατάρχου Νέϋ ὑπὸ τοῦ γλύπτου Ρούντ.

⁂

Ὁ Ναπολέων ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραιτηθῇ ἔτσι εὔκολα τῶν δικαιωμάτων του ἐπὶ τοῦ Θρόνου . . . Καὶ μιὰ μέρα, ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὴν νῆσον Ἔλβα ὅπου εἶχεν ἐξορισθῇ, καί, ἐπὶ κεφαλῆς ἐλαχίστων ἀνδρῶν, διεπεραιώθη στὴν Γαλλία.

Μόλις ἡ εἴδησις τῆς ἐπανόδου τοῦ Ναπολέοντος διεδόθη στ' Ἀνάκτορα τοῦ Λουδοβίκου 18ου, μεγάλη συγκίνησις ἐπεκράτησε. Ἡ συγκίνησις δὲ αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ μεταβληθῇ σὲ τρόμο, ὅταν ἐμαθεύθηκε ὅτι ὅλα τὰ στρατεύματα ποὺ ἐστέλλοντο ἐναντίον τοῦ Ναπολέοντος ἀντὶ νὰ τὸν ἀναχαιτίσουν στὴν προέλασί του ἡνοῦντο τοὐναντίον μαζί του . . .

Στὴν δεινὴ αὐτὴ περίστασι, ὁ Λουδοβῖκος 18ος ἐστράφη—πρὸς ποῖον ἄλλον ! . . .—πρὸς τὸν στρατάρχη Νέϋ.

Ὁ Νέϋ, ὅταν ἄκουσε τί ὑπηρεσία ζητοῦσε ἀπὸ αὐτὸν ὁ βασιλεύς, ἀπήντησεν ἀγέρωχα :

— Σᾶς ὑπόσχομαι, ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν νὰ σᾶς φέρω τὸν δραπέτη τῆς Ἔλβας σιδηροδέσμιο μέσα σ' ἕνα κλουβί ! . . .

Καί, τεθεὶς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ τοῦ Παρισιοῦ, ἐβάδισεν ἐναντίον τοῦ παλαιοῦ του φίλου καὶ εὐεργέτου . . .

Ἔχει μείνει ἱστορικὴ ἡ συνάντησις τοῦ Ναπολέοντος μὲ τὸν Νέϋ. Ὅταν ὁ «Πρίγκηψ τῆς Μόσκοβας» βρέθηκε ἀπέναντι τοῦ παλαιοῦ ἀρχηγοῦ, δὲν μπόρεσε ν' ἀντιστῇ στὴν γοητεία ποὺ σκόρπιζεν ὁ Ναπολέων σὲ ὅσους τὸν ἀντίκρυζαν.

— Ἐμπρός ! Χτύπα ! τοῦ εἶπεν ὁ Ναπολέων σταματῶντας καὶ προτείνοντας τὸ στῆθος του.

Καὶ τότε, ὁ Νέϋ, ἀντιληφθεὶς μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ ὅλη τὴν ἀχαριστία ποὺ εἶχε δείξει στὸν παληό του εὐεργέτη, στὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τὴν εὐκαιρία νὰ δοξασθῇ, ἀνελύθηκε σὲ λυγμούς, καί, κλαίγοντας σὰν μικρὸ παιδί, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του . . .

Κι' ἔτσι, ἑνωμένοι καὶ πάλιν, ὁ Ναπολέων καὶ ὁ Νέϋ ἐβάδισαν πρὸς ἀνακατάληψιν τοῦ Παρισιοῦ.

Ἡ προσχώρησις τοῦ Νέϋ μὲ τῆς σοβαρὲς στρατιωτικὲς δυνάμεις ποὺ διέθετε στὸ στρατόπεδο τοῦ ἐκπτώτου Αὐτοκράτορος, ἐσήμαινε τὴν πλήρη κατατρόπωσι τῶν βασιλικῶν. Ὁ Λουδοβῖκος 18ος, οἱ πρίγκηπες καὶ ὅσοι ἀξιωματικοὶ τοῦ εἶχαν παραμείνει πιστοὶ ἀναγκασθῆκαν νὰ δραπετεύσουν ἐσπευσμένως, κι' ἔτσι, ὁ Ναπολέων μπῆκε θριαμβευτικὰ στὸ Παρίσι στῆς 20 Μαρτίου, ἔχοντας στὰ δεξιά του τὸν Νέϋ.

Στὴν νέαν αὐτὴ περίοδο τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Ναπολέοντος, ὁ Νέϋ ἐφέρθηκε στὴν ἀρχὴ ὡς θερμὸς βοναπαρτιστής. Στὸ Βατερλῶ, ὅπου εἶχε ἀναλάβει τὴν διοίκησι ἑνὸς σεβαστοῦ τμήματος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, πολέμησε σὰν λεοντάρι. Μετὰ τὴν πανωλεθρία ὅμως τῶν ναπολεοντείων στρατευμάτων, καὶ τὴν ἐκ νέου ἐξορία τοῦ Ναπολέοντος, ὁ πρῶτος καὶ καλλίτερος ποὺ γύρισε στὸ Παρίσι, ὑπῆρξεν ὁ Νέϋ.

Ὁ Λουδοβῖκος 18ος, παλινορθωθεὶς στὸν θρόνο, δὲν μποροῦσε, φυσικά, νὰ τοῦ συγχωρήσῃ τὴν στάσι του, ἀπέναντι τοῦ Ναπολέοντος, τὴν ὁποίαν ἐχαρακτήρισεν ὡς προδοσία πρὸς αὐτόν. Διέταξε τὴν σύλληψι τοῦ γενναίου στρατηγοῦ. Καὶ στὴν ἀρχὴ μέν, ὁ Νέϋ κατώρθωσε νὰ κρυφθῇ σὲ κάποιο φιλικό του σπίτι, στὴν Ὠβέρνη· σὲ λίγο ὅμως τὸν ἀνεκάλυψαν, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν μετέφεραν, στὸ Παρίσι, ὅπου τὸν ἔκλεισαν στῆς φυλακὲς τῆς Κονσιερζερύ.

Ὁ Λουδοβῖκος 18ος, μένεα πνέων ἐναντίον του συνεκρότησεν ἔκτακτο στρατοδικεῖον ἀποτελούμενο ἀπὸ τοὺς Μονσέ, Ὠζερώ, Μασενὰ καὶ Ζουρδὰν ὅπου καὶ τὸν παρέπεμψε.

Οἱ στρατοδίκαι ὅμως αὐτοί, ὅλοι φίλοι καὶ παλαιοὶ σύντροφοι στὰ πεδία τῶν μαχῶν τοῦ στρατάρχου, μὴ θέλοντες νὰ τὸν καταδικάσουν, ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς ἀναρμοδίους νὰ τὸν δικάσουν. Ὁ βασιλεὺς τότε, ἐπιζητῶν ὁπωσδήποτε τὴν ἐξόντωσί του, τὸν παρέπεμψε νὰ δικασθῇ ἀπὸ τὴν Βουλὴ τῶν Ἰσοτίμων. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε ὅπως προεβλέπετο : Τὴν 6 Δεκεμβρίου ὁ Νέϋ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ὁ γενναῖος στρατάρχης ἄκουσε τὴν ἀπόφασι τῆς θανατικῆς του καταδίκης μὲ ἐξαιρετικὴ ψυχραιμία. Ἀντιμετώπισε τὸν θάνατο μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια, μὲ τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἀντιμετώπιζε τοὺς ἐχθροὺς στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Οἱ ἀποχαιρετισμοί του στὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του ὑπῆρξαν σύντομοι καὶ σπαρακτικοί. Οὔτε στιγμὴ ὅμως δὲν ἐδειλίασε.

Τὴν 7 Δεκεμβρίου 1815, στῆς 9 τὸ πρωΐ, ὡδηγήθη ἐνώπιον τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὸν τουφεκίσῃ. Ψύχραιμος πάντοτε, προχώρησε μόνος του καὶ στάθηκε ἐνώπιον τῶν στρατιωτῶν. Καί, πετάγοντας μὲ τὄνα χέρι μακρυὰ τὸ καπέλλο του, φέροντας δὲ τὸ ἄλλο του χέρι στὸ στῆθος, ἀνέκραξεν :

— Ζήτω ἡ Γαλλία ! Ἐμπρός, σύντροφοι ! Ἐδῶ χτυπᾶτε, στὴν καρδιά ! . . .

Κι' ἔτσι, σὲ ἡλικία 46 ἐτῶν, ὁ «γενναῖος τῶν γενναίων» βρῆκε τὸν θάνατο ἀπὸ γαλλικὲς σφαῖρες, ἐνῷ τόσες φορὲς τὸν εἶχε περιφρονήσει στὰ πεδία τῶν μαχῶν . . .

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Η ΚΕΝΤΗΣΤΡΙΑ

Ἡ Λουκία ἦταν μιὰ χαριτωμένη κόρη, μὲ σπάνια μαῦρα μαλλιὰ καὶ θαυμάσια γαλανὰ μάτια, ἀλλὰ πολὺ φτωχή. Ὁ πατέρας της εἶχε πεθάνει ὅταν ἀκόμα αὐτὴ ἦταν μικρή, καὶ δὲν εἶχε κανέναν ἄλλο στὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ μητέρα φιλάσθενη καὶ ἡλικιωμένη. Ὁ πατέρας της, φτωχὸς καλλιτέχνης, δὲν εἶχεν ἀφήσει καμμιὰ περιουσία, παρὰ μόνο λιγοστὲς εἰκόνες ποὺ κι' αὐτὲς πουλήθηκαν σιγὰ-σιγά, καθὼς καὶ κάθε τὶ πολύτιμο ποὺ τοὺς εἶχε μείνει. Ὅταν πούλησαν καὶ τὸ τελευταῖο κόσμημα καὶ τὴν πιὸ ἀσήμαντην εἰκόνα, ἡ μικρὴ Λουκία κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐργαστῇ γιὰ νὰ ζήσῃ. Ἂν ὁ πατέρας της ἦταν ἕνας μέτριος ζωγράφος, ἡ Λουκία ἦταν μιὰ πρώτης τάξεως κεντήστρια. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ πουλάῃ τὰ ἐργόχειρά της.

Ἡ κυρία Ντυπὸν ἔβλεπε μὲ πόνο ψυχῆς τὴν κόρη της νὰ ἐργάζεται ἔτσι, σκυμμένη ὅλη μέρα. Καὶ μήπως ἦταν μόνο τὸ κέντημα ; Ποιὸς ἔκανε καὶ ὅλη τὴν δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ, τὸ μαγείρεμα, τὸ πλύσιμο, τὸ ράψιμο ;

—Κόρη μου, τῆς εἶπε μιὰ μέρα ἡ κυρία Ντυπόν, κουράζεσαι πολύ. Τώρα τελευταῖα μάλιστα εἶσαι πολὺ χλωμή· πρέπει νὰ ξεκουράζεσαι καὶ λίγο. Θὰ ἤθελα νὰ πηγαίνῃς τὸ ἀπόγευμα στὸ πάρκο, ν' ἀναπνέῃς λίγο καθαρὸν ἀέρα. Τρέμω μὴν ἀρρωστήσῃς. Καὶ τότε, τί θὰ γενοῦμε ;

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἡ Λουκία ἄρχισε νὰ πηγαίνῃ στὸ πάρκο, ὅπου καθόταν σ' ἕνα ἀπόμερο παγκάκι. Μὰ ἡ καλὴ κοπέλλα, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ ἡ μητέρα της, ἔπαιρνε μαζύ της καὶ τὸ ἐργόχειρό της, γιὰ νὰ μὴ χάνῃ τὴν ὥρα της καὶ ἐργαζόταν κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα κι' ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς ἔδινε δύναμι, καὶ τὰ λεπτὰ χεράκια δούλευαν, δούλευαν ὁλοένα. . .

⁂

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ κεντοῦσε σκυμμένη, ἕνας κύριος στάθηκε μπροστά της καὶ τὴν χαιρέτησε.

Ἡ Λουκία, ξαφνιασμένη, τοῦ ἀπέδωσε δειλὰ τὸν χαιρετισμό του, καὶ τὸν κύτταξε, προσπαθώντας νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. «Θὰ εἶναι ἴσως κάποιος φίλος τοῦ πατέρα μου, σκέφθηκε, ποὺ δὲν τὸν θυμᾶμαι ἐγώ». Γιατὶ ὁ κύριος ἐκεῖνος δὲν ἦταν πιὰ νέος, ἀλλὰ κομψός, καὶ ἀρκετὰ ἀνθηρὸς ἀκόμα.

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, δεσποινίς, νὰ καθήσω κοντά σας ; τὴν ἐρώτησε, καὶ πρὶν ἀκόμη τοῦ ἀπαντήσῃ ἡ Λουκία, ἐκεῖνος κάθησε πλάϊ της. Ἡ Λουκία στενοχωρημένη τραβήχτηκε ὡς ἐξ ἐνστίκτου πιὸ πέρα· ὁ ἄγνωστος κύριος μὲ τὰ φλογερὰ καὶ ἐπίμονα βλέμματα δὲν τῆς ἐνέπνεε καθόλου ἐμπιστοσύνη.

—Μὴν φεύγετε δεσποινίς, τῆς εἶπε, σᾶς παρακαλῶ ἀκοῦστε με . . . Ἂν θέλατε, ἐγώ... Ναί... Ἐγὼ θὰ μποροῦσα, νὰ γίνω ὁ προστάτης σας... θὰ ἔχετε ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε... ὡραῖα φορέματα... Διαμαντικά... Δὲν σᾶς ταιριάζει αὐτὸ τὸ ξεθωριασμένο φόρεμα ποὺ φορᾶτε, αὐτὸ τὸ ντεμοντὲ καπέλλο... Καὶ τὰ δαχτυλάκια σας τὰ κατατρυπημένα ἀπὸ τὴν βελόνα, εἶναι καμωμένα μόνο γιὰ νὰ τὰ φιλοῦν καὶ γιὰ νὰ τὰ στολίζουν μὲ διαμάντια. . .

Μὰ ἡ Λουκία δὲν τὸν ἄκουγε πιά. Ἔφυγε τρέχοντας σχεδόν, φοβισμένη καὶ ἀηδιασμένη συγχρόνως. Ἐνῷ ἔφευγεν ἔτσι βιαστική, τὸ ἐργόχειρό της ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι της, καὶ ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσῃ γιὰ νὰ τὸ πάρῃ. Ἕνας νέος ὅμως, ποὺ περνοῦσε τυχαῖα, τὴν πρόλαβε, τὸ πῆρε αὐτὸς καὶ τῆς τὸ ἔδωσε, χαιρετώντας την μὲ μιὰ κίνησι εὐγενικὴ καὶ χαριτωμένη..

—Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, εἶπεν ἡ Λουκία, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀκόμη, ταραγμένη ὅπως ἦταν. Καθὼς ὅμως σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια, πῆρε ὀλίγο θάρρος : εἶχε μιὰ φυσιογνωμία τόσο τίμια, τόσο εἰλικρινῆ καὶ συμπαθητική, αὐτὸς ὁ νέος !

Μηχανικὰ γύρισε νὰ ἰδῇ μήπως ἐρχόταν πίσω της ὁ ἀπαίσιος ἐκεῖνος κύριος. Τὸν εἶδε ποὺ πήγαινε πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος τοῦ πάρκου. Ὁ νέος παρακολούθησε τὸ βλέμμα της.

—Τὸν ἄθλιο, εἶπε σχεδὸν ἀσυνείδητα ἡ Λουκία. Φεύγει τώρα ποὺ εἶδεν ἐσᾶς. . .

—Δεσποινίς, τῆς εἶπεν ὁ νέος, φαίνεσθε πολὺ ταραγμένη. Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς ζητήσω νὰ σᾶς συνοδεύσω ἕως τὸ σπίτι σας. Δὲν ξέρω ἂν θὰ τὸ ἐπιτρέπατε . . . Ἀλλά, ἂν θέλετε, καθῆστε λίγο ἐδῶ γιὰ νὰ συνέλθετε.

—Ὑπάρχουν κακοὶ ἄνθρωποι στὸν κόσμο, ψιθύρισεν ἡ Λουκία.

—Ναί, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, κακοὶ καὶ ἄνανδροι. Πῶς εἶσθε τώρα ; Εἶσθε καλλίτερα ;

—Ναί, εἶπεν ἡ Λουκία μὲ πιὸ ἤρεμη φωνή. Μὰ ἡ καρδιά της χτυποῦσεν ἀκόμη δυνατά... Ἔπειτα, βλέποντας πὼς ὁ νέος δὲν τολμοῦσε νὰ καθήσῃ κοντά της, προσέθεσε :

—Καθῆστε ἂν θέλετε..

Ὁ νεαρὸς κύριος κάθησε στὸν πάγκο, σὲ ἀρκετὴν ἀπόστασι ἀπὸ τὴν Λουκία.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμές, ὁ ἄγνωστος διέκοψε πρῶτος τὴν σιωπή :

—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ συστηθῶ ; ὀνομάζομαι Παῦλος Γλερύ..

—Κι' ἐγὼ Λουκία Ντυπόν...

—Εἶμαι ὑπάλληλος σ' ἕνα κατάστημα γυναικείων εἰδῶν, ἐξηκολούθησεν κεῖνος σὲ λίγο.

—Κι' ἐγὼ εἶμαι κεντήστρια. Αὐτὸ τὸ ἐργόχειρο πρέπει νὰ τὸ τελειώσω ὡς τὸ βράδυ...

Καὶ ἄρχισε πάλι νὰ κεντᾷ.

—Κεντᾶτε πολὺ ὡραῖα, τῆς εἶπεν ὁ Παῦλος.

Καὶ μιὰ μέρα ποὺ εἶχαν συναντηθῆ ὅπως πάντα στὸ πάρκο, κάτω ἀπ' τὰ φυλλώματα

Γι' αὐτὸ ἔχετε καὶ πολλὴ δουλειά.

—Ναί, δόξα τῷ Θεῷ ! Μὲ τὴν ἐργασία αὐτὴ ζοῦμε ἡ μητέρα μου καὶ ἐγώ.

Ὁ Παῦλος κύτταξε γιὰ στιγμὴ τὸ ξεθωριασμένο της φόρεμα, τὸ χλωμό της πρόσωπο, καὶ κατάλαβε ὅτι ἡ ἐργασία της δὲν θὰ ἦταν πολὺ ἐπικερδής.

—Συγγνώμην, δεσποινίς, ἀλλὰ πόσο θὰ πληρωθῆτε γι' αὐτὸ τὸ ἐργόχειρο ;

—Εἴκοσι φράγκα, εἶπεν ἐκείνη.

—Εἴκοσι φράγκα γιὰ ἕνα τόσο πολύπλοκο κέντημα ! Δὲν θὰ μὲ παρεξηγήσετε, δεσποινίς, ἂν σᾶς πῶ κάτι ; Στὸ κατάστημά μας ἔρχονται πολλὲς κυρίες. Θὰ πῶ σ' αὐτὲς ἂν θέλουν νὰ ἀγοράζουν τὰ ἐργόχειρά σας. Νὰ μοῦ τὰ δίνετε ἐσεῖς, καὶ ἐγὼ θὰ τὰ πουλῶ.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Λουκία τὸν κύτταζεν ἔκπληκτη ἐπρόσθεσε :

—Μὴ νομίζετε ὅτι θὰ ὑποχρεωθῆτε σὲ μένα. Ἀπὸ ὅ,τι θὰ παίρνω γιὰ τὰ ἐργόχειρά σας, θὰ κρατῶ καὶ ἐγὼ κάτι γιὰ τὸν κόπο μου.

⁂

Τώρα λοιπὸν ἡ Λουκία, κεντοῦσεν ἀδιάκοπα· δὲν πρόφτανε νὰ δέχεται παραγγελίες ἀπὸ τὸν Παῦλο. Φαίνεται ὅτι ἡ κυρίες ποὺ γνώριζεν αὐτὸς εἶχαν ἐνθουσιασθεῖ μὲ τὰ ἐργόχειρά της. Καὶ τὰ ἐπλήρωναν ἁδρά.

Ὁ Παῦλος ἦταν πάντα λεπτὸς καὶ εὐγενὴς μαζί της, καὶ σιγὰ-σιγά, ἔγιναν δυὸ καλοὶ καὶ ἁγνοὶ φίλοι. Κάποτε τῆς ἐκμυστηρεύθηκε πὼς ἦταν μόνος στὸν κόσμο, ὅτι ζοῦσε ἀρκετὰ φτωχικὰ ἀπὸ τὸ μισθό του μόνο, καὶ πὼς ἔλπιζε πάντα σ' ἕνα καλλίτερο μέλλον. Καὶ μιὰ μέρα ποὺ εἶχαν συναντηθῆ ὅπως πάντα στὸ πάρκο γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα ἐργόχειρο ποὺ εἶχε παραγγείλει μιὰ πλούσια κόμησσα, ὅπως πεν ὁ Παῦλος.—ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ κι' αὐτοὶ πῶς, κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ τα ὅπου κρυμμένα κελαδοῦσαν τὰ πουλιά χείλη των ἑνώθηκαν σ' ἕνα αὐθόρμητο

—Λουκία, τὴν ἐρώτησεν ὁ Παῦλος, λες νὰ εἴμασταν πάντα μαζύ ;

—Ὢ ! τί ὡραῖα θἆταν, εἶπεν ἐκείνη.

—Τότε, πᾶμε στὴν μητέρα σου νὰ ἂν τὸ βρίσκῃ κι' αὐτὴ τόσο ὡραῖο ὅσο μεῖς.

Ἡ κυρία Ντυπὸν μὲ συγκίνησι καὶ δωσε τὴν συγκατάθεσί της. Καὶ σ' ἕνα ἔγιναν οἱ γάμοι σ' ἕνα μικρὸ ἐκκλησ χικό, μὲ δυὸ μόνο μάρτυρες καὶ τὴν τῆς Λουκίας.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου ὁ λος καὶ ἡ Λουκία δὲν θὰ γύριζαν στὸ τῆς κυρίας Ντυπόν· θὰ πήγαιναν, καθὼς γεν αὐτός, στὸ φτωχικὸ δωμάτιό του ὅπου εἶχε πάει ἕως τώρα ἡ Λουκία, καὶ ἔπειτα λίγες μέρες θὰ ἐπέστρεφαν νὰ μείνουν μαζὶ τὴν μητέρα της.

Ἡ Λουκία φίλησε μὲ συγκίνησι τὴν ρα της, καὶ πήδησε μέσα στὸ αὐτοκίνητο που ὄρθιος ὁ Παῦλος μὲ ἁπλωμένο χέρι τὴν βοηθήσῃ ν' ἀνέβῃ, τὴν περίμενε.

Ἀλλά, τί παράξενο ! Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπροστὰ σὲ κανένα φτωχικὸ τάκι ἀλλὰ μπροστὰ σ' ἕνα μεγαλοπρεπέ μέγαρο. Ὑπηρέτες ντυμένοι σὰν κύριοι ξαν τὴν πόρτα καὶ ἡ Λουκία νόμισε Παῦλος τὴν ὡδήγησε σὲ κανένα πολυτελὲς νοδοχεῖο. Ἔξαφνα ὁ Παῦλος στάθηκε σὲ μιὰ κλεισμένη πόρτα, τὴν ἄνοιξε, στὴν σύζυγό του νὰ περάσῃ πρώτη. μόλις μπῆκε μέσα ἄφησε μιὰ κραυγή. μαρα ἦταν ὁλόκληρη στολισμένη μὲ τὰ χειρά της, τὰ ἐργόχειρα ἐκεῖνα ποὺ τῆς λοῦσεν ὁ Παῦλος ! Γύρισε καὶ τὸν εἶδε τὸν ρωτοῦσε μὲ τὸ βλέμμα της νὰ τῆς ση αὐτὸ τὸ θαῦμα.

Καὶ τότε ἐκεῖνος τῆς εἶπε :

—Ἀγάπη μου, ἐδῶ δὲν εἶναι ξενοδοχεῖο. Εἶναι τὸ σπίτι σου. Ναί, συγχώρεσέ με. ἔκρυψα ὅτι εἶμαι πολὺ πλούσιος. Τὰ ἐργόχειρά σου τὰ ἔπαιρνα ἐγώ, καὶ στόλιζα μ' αὐτὰ δωμάτιο αὐτό, καθὼς βλέπεις... με, ἂν δὲν σοῦ εἶπα τόσον καιρὸ τὴν ἀλήθεια. Σ' ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ εἶδα στὸ πάρκο, μὰ ἦσουν τόσο ἁγνὴ καὶ ρήφανη μέσα στὴν φτώχεια σου, ποὺ μησα νὰ σοῦ φανερώσω ἐξ ἀρχῆς τὰ τά μου. Φοβήθηκα μήπως νομίσῃς πὼς κι' ἐγὼ σὰν ἐκεῖνο τὸν κύριο ποὺ σὲ λούθησε τότε. Ἤθελα νὰ σὲ κατακτήσω σιγὰ καὶ γιὰ πάντα... Ἂν μάθαινες μαι, δὲν θὰ μοῦ εἶχες ἴσως ἐμπιστοσύνη. Μ' ἀγάπησες μὲ τὴν ἰδέα πὼς εἶμαι φτωχός. Ἴσως ἂν ἤξερες ὅτι εἶμαι πλούσιος, δὲν θὰ μ' ἀγαποῦσες.

—Θὰ σ' ἀγαποῦσα εἶπεν ἡ Λουκία τας τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του μὰ δὲν θὰ τολμοῦσα ποτὲ νὰ σοῦ φανερώσω τὴν ἀγάπη μου. . .

ΖΥΛ ΖΕΡΑΡ

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ τῆς Ζοζεφίνας Μπαΐκερ

2. (Ἡ συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Λίγο καιρὸ ὕστερα, στὴν ἐπιστροφή μου στὴ Μασσαλία, ἐδιάβασα τυχαίως ἕνα φύλλο τῆς «Καντίντ» σὲ μιὰ ἐξέδρα ἑνὸς μπὰρ τοῦ παλιοῦ λιμανιοῦ. Τὰ μάτια μου ἔπεσαν πάνω στὰ ἑξῆς:

«Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΓΚΡΩΝ»
ΥΠΟ ΠΕΤΡΟΥ ΝΤΕ ΡΕΓΝΙΕ

«Ὅλος ὁ κόσμος ὁμιλεῖ δι' αὐτήν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἦλθαν δυὸ φορὰς καὶ ἔξη μάλιστα. Ὑπάρχουν ἄλλοι ποὺ σηκώνονται ἀπότομα εἰς τὸ τέλος τῶν πρώτων δύο σκηνῶν, καὶ φεύγουν ἐπιδεικτικῶς κτυπῶντας τὴς πόρτες καὶ φωνάζοντας γιὰ τὸ σκάνδαλον, γιὰ τὴν τρέλλα, γιὰ τὴν κατάπτωσι...

…… …… …… ……

«Ἡ ἐπιθεώρησις ἀρχίζει εἰς τὰς δέκα καὶ τέταρτον. . . »

…… …… …… ……

«Ὅλο τὸ Παρίσι εἶναι ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν σκοτεινὴν αἴθουσαν. . . »

…… …… …… ……

«Καὶ οἱ μουσικοὶ τῆς νέγκρικης ὀρχήστρας, μὲ τὰ ὄργανά τους, παρελαύνουν ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐμπρὸς ἀπ' τὴν γκρίζα αὐλαία.

…… …… …… ……

«Καὶ ἡ αὐλαία ὑψώνεται.

Ἕνα λιμάνι, ἡ νύκτα, μακρυὰ ἐκεῖ στὸ βάθος. . φαίνονται φορτηγὰ καράβια κατάφωτα, ἡ σελήνη, ἐμπορεύματα ἐπάνω στὴν προκυμαία. . . Καὶ γυναῖκες μὲ πουκαμίσες, ἢ μὲ φορέματα, ἂν προτιμᾶτε, φορώντας μαντήλια στὰ κεφάλια των, εἰσέρχονται στὴν σκηνὴ ἡ μιὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη, γιὰ νὰ τραγουδήσουν ἕνα μικρὸ τραγουδάκι. Εἶναι ἡ «γκέρλς», ἡ ὁποῖες εἰς τὴν σκηνὴν εἶναι ὅλες, ἐκτὸς ἀπὸ μίαν, περίπου λευκές.

…… …… …… ……

«Τσάρλεστον!

…… …… …… ……

«Τότε ἀκριβῶς εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνήν, πολὺ γρήγορα, ἕνα περίεργο ἄτομο, ποὺ περπατᾷ μὲ διπλωμένα γόνατα, φορώντας μιὰ περισκελίδα, κάτι ποὺ μοιάζει σὰν τὸ καγκουρὼ τῶν μποξέρ.

«Ζοζεφίνα Μπαΐκερ!

«Εἶναι ἄνδρας; Εἶναι γυναῖκα;

Τὰ χείλη της εἶναι βαμμένα μαῦρα, τὸ δέρμα της εἶναι χρώματος μπανάνας, τὰ μαλλιά της, κοντὰ ἤδη, εἶναι κολλημένα στὸ κεφάλι της σὰν νὰ ἔχῃ χτενισθῇ μὲ χαβιάρι, ἡ φωνή της εἶναι διαπεραστική, συνταράσσεται ἀπὸ ἕνα ἀέναον κλυδωνισμόν, τὸ κορμί της συστρέφεται σὰν σῶμα φειδιοῦ, ἤ, ἀκριβέστερα, μοιάζει σὰν σαξόφωνο ποὺ παίζει, καὶ οἱ ἦχοι τῆς ὀρχήστρας φαίνονται σὰν νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα της· κάνει μορφασμούς, στραβώνει τὰ μάτια της, φουσκώνει τὰ μάγουλά της, ἐξαρθρώνεται, ξεπετᾷ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ μέλη της, καὶ τέλος φεύγει μὲ τὰ τέσσερα, μὲ τὰ πόδια ἀλύγιστα καὶ τὰ ὀπίσθιά της ψηλότερα ἀπὸ τὸ κεφάλι, σὰν μιὰ μικρὴ καμηλοπάρδαλις. Εἶναι ἀπαισία, εἶναι γοητευτική, εἶναι μαύρη, εἶναι λευκή, ἔχει μαλλιὰ ἢ μήπως ἔχει βάψει τὸ κεφάλι της; Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξεύρῃ. Δὲν ἔχει κανεὶς καιρὸ νὰ τὸ μάθῃ. Ξανάρχεται ὅπως φεύγει, γοργὴ σὰν σκοπὸς οὐὰνστέπ· δὲν εἶναι μιὰ γυναῖκα, δὲν εἶναι μιὰ χορεύτρια, εἶναι κἄτι τὸ ἐκπληκτικό, καὶ τὸ φευγαλέο σὰν τὴν μουσικὴ τῶν μαύρων, ἐκτόπλασμα, ἂν μπορῇ νὰ πῇ κανεὶς ἔτσι, ὅλων τῶν ἤχων ποὺ ἀκούει κανείς.

…… …… …… ……

Καὶ ἰδοὺ τὸ φινάλε.

…… …… …… ……

Ἕνα νυκτερινὸ καμπαρέ.

…… …… …… ……

Ἕνας χορὸς ἄγριος ποὺ τὸν χορεύουν «γκὲρλς» καὶ ἡ Ζοζεφίνα Μπαΐκερ. Ὁ χορὸς αὐτός, σπανίας ἀκοσμίας, εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς λαγνείας, ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὰ πρωτόγονα ἤθη: ἡ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις ποὺ γίνεται ἐν σιωπῇ καὶ μὲ τὰ χέρια κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι, μὲ ἕνα ἁπλὸ κίνημα τῆς κοιλιᾶς πρὸς τὰ ἐμπρός, καὶ μὲ ἕνα ἀνατρίχιασμα τοῦ πίσω σώματος. Ἡ Ζοζεφίνα εἶναι ὁλότελα γυμνή, φορώντας μόνο μιὰ σειρὰ ἀπὸ μπλὲ καὶ κόκκινα φτερὰ γύρω ἀπὸ τὴ μέση, καὶ μιὰ ἄλλη γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὰ φτερὰ αὐτὰ σπαρταροῦν ρυθμικά, καὶ τὸ σπαρτάρισμά των εἶναι, θαρρεῖς, κανονικώτατα μετρημένο.

…… …… …… ……

Ἡ Ζοζεφίνα Μπαΐκερ ποὺ στριφογυρίζει μέσα στὰ φτερά της, ἡ «γκὲρλς» ποὺ στριγγλίζουν καὶ ἡ αὐλαία ποὺ πέφτει, συνοδευομένη ἀπὸ ἕνα ἐξωφρενικὸ ἀνακάτεμα φωτὸς καὶ τὸ τελευταῖο κτύπημα τῶν κυμβάλων. . . »

⁂

Ἡ περιγραφὴ αὐτή, ἂν καὶ ἀτελὴς καὶ μετρία ἀναμφιβόλως, μὲ ἐρέθισε πολύ. Παράξενος διάκοσμος, κίτρινος, μπλέ, ρόζ, πορτοκαλλένιος, ἐξωφρενικὲς τουαλέττες, ἐρωτικὰ σκιρτήματα, ἐλευθερία, φαντασία, μορφασμός, ἄγρια μουσική, τζὰζ — αὐτὸ τοῦτο τὸ μοντέλλο τῆς ἀφρικανικῆς μουσικῆς — ἀκροβασίες τοῦ ρυθμοῦ. . . , μιὰ ὁλόκληρη τέχνη ἄγνωστη, ἢ κακὰ γνωρισμένη, σκέφτηκα. . .

Καὶ δὲν εἶχα ἄδικο.

Ζοζεφίνα Μπαΐκερ

Ἡ Μαύρη ἐπιθεώρησις, σὲ μερικὰ σημεῖα, ἰσοῦται μὲ τὴν ἀποκάλυψι τοῦ Ρωσσικοῦ Μπαλλέτου. Ὅπως ἐκεῖνο, ἐπροκάλεσε σφοδρὲς συζητήσεις. Ἐξήγειρε ἐνθουσιασμούς, θυμούς. Καὶ ἐπὶ τέλους ἐπεβλήθη καὶ ἦλθεν ὁ θρίαμβος.

Μαῦρο μαργαριτάρι, μαύρη ποίησις, ἡ Ζοζεφίνα Μπαΐκερ.

Δὲν εἶδα τὴν ἐπιθεώρησι τῶν Νέγκρων, μὰ ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὴς τρομερὲς ἐπευφημίες μὲ τὴς ὁποῖες ὑπεδέχθη τὴν χορεύτρια τὸ κοινὸν εἰς τὴν πρώτην της ἐμφάνισι στὴ σκηνὴ τῶν «Φολὶ-Μπερζέρ».

«Κωμικὴ γυμνότης μπρούντζινη», σῶμα χρυσαφένιο μὲ δυὸ στήθη ποὺ προσφέρονται μέσα στὸν σπασμὸ τῆς ἐρωτικῆς ἡδονῆς.

Γάμπες μακρυές, λυγερές, δαιμονισμένες, ἕνα σύνολο ἀεικίνητο, δάκτυλα συσπασμένα ἢ χαϊδευτικά, λεπτὰ καὶ πολὺ μακρυά. Πρόσωπο φλογερό, πνευματῶδες, μάτια ποὺ λάμπουν, χείλη χονδρά.

Ἄλλοτε κυματώδης, ἀποκαλυπτική, λυγερὴ ἢ ἀλύγιστη, ἡ Ζοζεφίνα Μπαΐκερ παρουσιάζει ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν σαξοφώνων ἢ τῶν μπανζό, φανταστικὲς εἰκόνες μὲ μιὰ ἀκριβῆ τελειότητα.

Ὁ χορός της ποὺ κυμαίνεται ἀπ' τὸ πρωτόγονο τσάρλεστον τῆς Νοτίου Καρολίνας ἕως τοὺς πιὸ ἁπλοὺς μιμικοὺς χορούς, ἀποκαλύπτει ὑπὸ ἕνα τύπον γελοιογραφικὸν ἀλλὰ πολὺ δυνατόν, τὴν ἀντίθεσιν ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ ἐνστίκτου καὶ πολιτισμοῦ. Ὀλίγο μῖσος εἶναι ἀνακατωμένο, ὅπως λέγουν, στὸ χορό της, ἴσως ἀπὸ τὴν ἀνάγκην μιᾶς ἐκδικήσεως ἢ μιᾶς ζωώδους ὑπερηφανείας. Ὅλα αὐτὰ ὅμως κρύπτονται κάτω ἀπὸ ἕνα μορφασμὸ ἢ μιὰ εἰρωνεία.

Τέλος πάντων, ἡ Ζοζεφίνα παραμένει, κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀνακάτωμα καὶ τὴν ἀφέλεια τῶν τρόπων, ἡ πιὸ ἀξιαγάπητη, ἡ λιγώτερο περήφανη, ἡ πιὸ ἐλευθέρων ἀρχῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ πιὸ σεμνὴ γυναῖκα.

Κοκέττα, καὶ χρυσῆ καρδιά. . .

⁂

Τὰ ἀπομνημονεύματα αὐτὰ ἐγράφησαν κατὰ τὸν ἀκόλουθο τρόπο. Ἐπήγαινα στὸ σπίτι τῆς Μὶς Μπαΐκερ στῆς τέσσερης τὸ ἀπόγευμα. Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ ἡ καμαριέρα της τὴν ξυπνᾷ.

Ἡ Μὶς Μπαΐκερ διηγεῖτο, γελοῦσε, ἔπαιζε. Ἐγὼ ἐσημείωνα. Εἰς τὴν ἀρχὴ μὲ συνώδευε ἕνας διερμηνεύς, ὕστερα ὅμως ἡ Μὶς Μπαΐκερ, ἔμαθε ἀρκετὰ καλὰ τὰ γαλλικά, ὥστε νὰ ἐπιχειρῇ νὰ τὰ μιλῇ. Τότε ἡ συνομιλίες μας ἔγιναν διασκεδαστικώτερες — μερικὲς φορὲς δυσκολώτατες. Ἐχρειάστηκε νὰ κάμω πολλὲς ἐπισκέψεις, γιατὶ ἡ Μὶς Μπαΐκερ δὲν ἀγαπᾷ καθόλου νὰ θυμᾶται. Ζῇ . . . — τὸ δάκτυλό της δείχνει τὸ πάτωμα, — τὸ πάτωμα εἶναι τὸ παρόν. . . εἰς τὸ παρόν. . .

Ἡ τελευταῖες μας συνεντεύξεις ἔγιναν στὸ καμπαρὲ ποὺ ἡ Ζοζεφίνα ἔχει στὴν Μονμάρτρη, στὴν ὁδὸ Φοντέν, ἐκεῖ ποὺ πηγαίνει μετὰ τὰ μεσάνυχτα γιὰ νὰ χορέψῃ ἕως τὴν αὐγή, μπροστὰ σὲ μιὰ ὀρχήστρα ἀπὸ χάλκινα ὄργανα, τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ οἱ κοσμικοὶ τύποι τοῦ καμπαρὲ παίζουν τέννις μὲ ρακέττες, καὶ μὲ μπάλλες ἀπὸ ἄσπρο χαρτί, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πολλὰ μπουκάλια τῆς σαμπάνιας. . . τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ἡ Ζοζεφίνα βρίσκοντας καιρὸ στὸ μεσοδιάστημα δυὸ χορῶν της, δίνει μὲ τὸ μπιμπερὸν γάλα στὴν ἀγαπημένη της κατσικούλα τὴν Τουτούτε.

Ἀπομνημονεύματα λοιπὸν γραμμένα μ' ἕνα τέτοιο τρόπο, δὲν μπορεῖ νὰ δίνουν τὴν ἐντύπωσι μιᾶς διηγήσεως ποὺ ἐξελίσσεται ἐν συνεχείᾳ.

Ἀποτελοῦν, ἁπλούστατα, μιὰ σειρὰ ἀπὸ σημειώσεις, ἐντυπώσεις, εἰκόνες, ἡ ὁποῖες ὅμως γιὰ τὸν αὐτὸ λόγο εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς δώσουν τὴν ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς δαιμονισμένης αὐτῆς «βεντέττας» ποὺ ἐδημιούργησε τὸ Παρίσι, καὶ τὴν ὁποία, μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ἔρχονται νὰ δοῦν ἕνα σωρὸ ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ τέσσερα σημεῖα τῆς Εὐρώπης, καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμα τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴς δυὸ Ἀμερικές.

Μαρσὲλ Σωβάζ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ ΖΟΖΕΦΙΝΑΣ

Ὁ Ἅγιος Λουδοβῖκος, εἶναι μιὰ μεγάλη πόλις, ὅπου κάνει κρύο, ὅπου ὑπάρχουν 800.000 ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐργάτες πολλοὶ μαῦροι, εἶναι ἡ πόλις μὲ τοὺς 100.000 μαύρους. Ὁ Μισσισιπῆς, γεμᾶτος πάντα μὲ τὴν κίτρινη λάσπη του, ρέει στὸ μέσο τῆς πόλεως, καὶ εἶναι κρυμμένος κάτω ἀπὸ τὰ πολλὰ δίτροχα βαπόρια, κάτω ἀπὸ τοὺς μαύρους καπνοὺς ποὺ κατεβάζουν τὸ μπαμπάκι στὸν Ὠκεανόν. Ὁ Σηκουάνας εἶναι ἕνα μικρὸ ἀγοράκι κοντὰ στὸ γέρο Μισσισιπῆ. Ἔχει μιὰ γιγαντιαία γέφυρα μὲ πολλὰ πατώματα ἐπάνω ἀπ' τὸν Μισσισιπῆ.

Ὁ Ἅγιος Λουδοβῖκος εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ σιδηροδρόμους, γεμᾶτος ἀπὸ ἐργοστάσια ποὺ καπνίζουν πάνω ἀπ' ὅλα τὰ σπίτια, καὶ κάνει κρύο.

Πωλοῦν ἀπ' ὅλα, ξυλεία, δημητριακά, ἀλεύρια, μηχανές, μπαμπάκι, καλαμπόκι.

Ξέρετε, ὁ Ἅγιος Λουδοβῖκος ἱδρύθηκε ἀπὸ Γάλλους, αὐτὸ ψάξτε νὰ τὸ βρῆτε στὰ βιβλία. Ἐκεῖ ἐγεννήθηκα, στὴν ὁδὸ Μπέρναρ στῆς 3 Ἰουνίου 1906, κράτος τοῦ Μισσουρῆ (Ἡνωμένες Πολιτεῖες), ὡραῖο καὶ πολὺ διασκεδαστικό.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

Η περίφημη Κλάρα Μπόου ἀρραβωνιάζεται ἀρκετὰ συχνά. Ὁ κατάλογος δὲ τῶν ἀποπεμφθέντων μνηστήρων δὲν εἶναι μικρός. Τώρα ἀρραβωνιάστηκε πάλι μὲ τὸν Χάρρυ Ρίτσμαν, πλουσιώτατο βιομήχανο. Νὰ δοῦμε ἐάν „αὐτὸς„ θὰ εἶναι εὐτυχέστερος ἀπὸ τοὺς προκατόχους του...

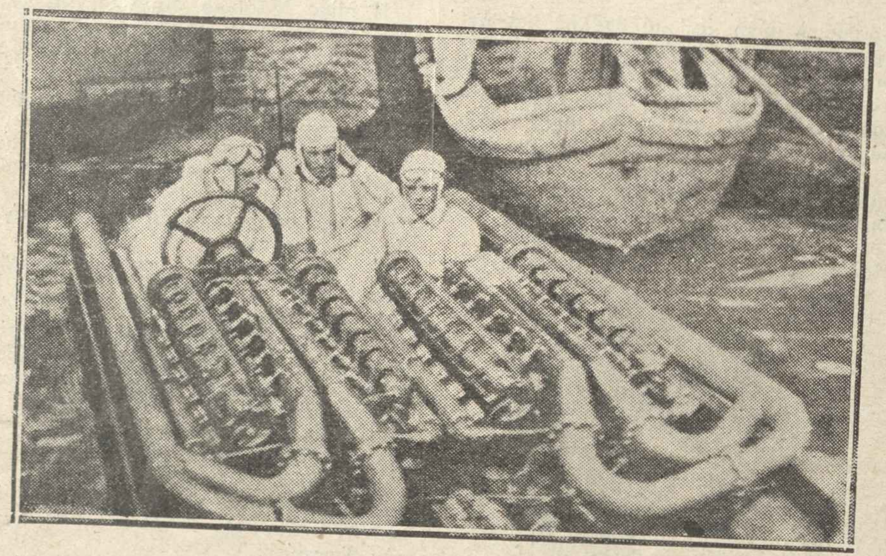

Εἰς τοὺς ἀγῶνας βενζινακάτων στὸ Λιντο τῆς Βενετίας, τὸ ἀνωτέρω ἀμερικανικὸν μότορμποατ ταχύτητος...60 μιλλίων, διερράγη. Οἱ ἐπιβαίνοντες ἐσώθησαν, τραυματισθέντες.

Ἕνα σανατόριο τῆς Στουτγάρδης καμωμένο συμφώνως πρὸς τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς ἐπιστήμης. Οἱ κοιτῶνες εἶναι ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τελείως ἀνοικτοί εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸν ἀέρα καὶ ὁμοιάζουν μὲ μπαλκόνια.

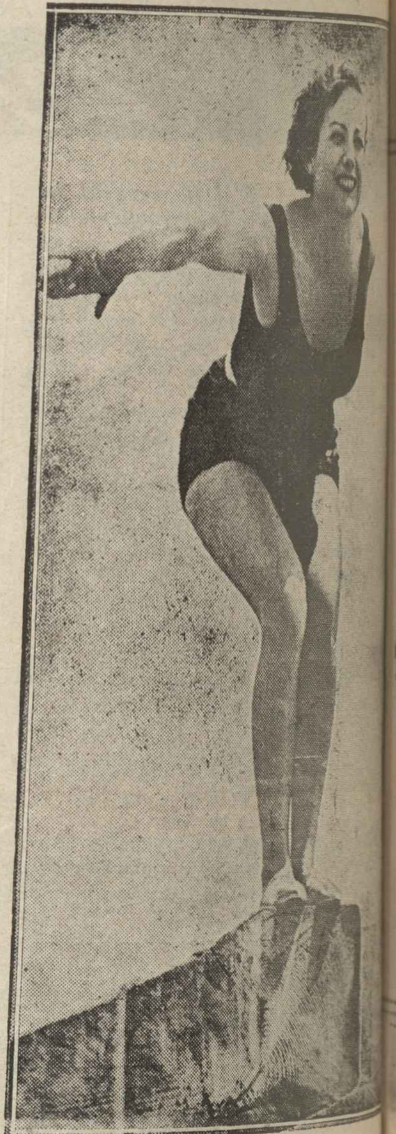

Ἡ Ζὰν Κράουφορδ, σύζυγος τοῦ Ντούγκλας
μπανκς, υἱοῦ, ἑτοιμάζεται νὰ ριχθῇ στὴ
στὴν ἀκτὴ τῆς Καλιφορνίας.

Εἰς τὰ γραφεῖα Καταδιώξεως τῆς γαλλικῆς
χρησιμοποιοῦν εἰδικὲς κοῦκλες, ἐπὶ τῶν
τοῦν τὰ ἐνδύματα τῶν φονευθέντων, διὰ νὰ
ἡ κατεύθυνσις τῆς σφαίρας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

τὸ Λονδῖνον ἔγινε ὁ περίεργος αὐτὸς διαγωνισμὸς
ταχύτητος ἐπὶ...γλαστρῶν !

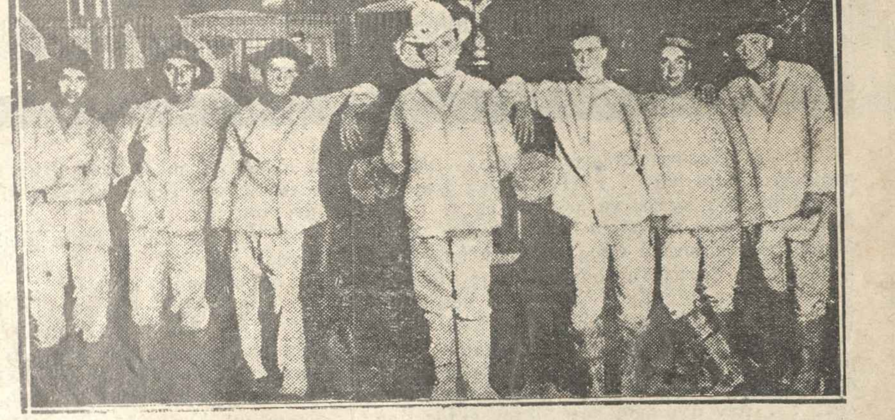

Τὸ πυροσβεστικὸν σῶμα τοῦ Ἰλλινόϊς τῶν Ἡν. Πολιτειῶν χρησιμοποιεῖ τὴν ἀνωτέρω στολήν, δηλαδή . . . φορεῖ καὶ τὴν ἡμέρα... νυκτικά, τὰ ὁποῖα σημειωτέον, εἶναι καμωμένα ἀπὸ ἄκαυστον ὕφασμα. Ἐν καιρῷ νυκτερινῆς πυρκαϊᾶς οἱ πυροσβέσται εἶναι ἔτσι πάντοτε ἕτοιμοι, διακρίνονται δὲ εὔκολα μέσα στὸ πλῆθος ποὺ συγκεντρώνεται συνήθως στὸν τόπο τῆς καταστροφῆς.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν αἱ παράδοξοι θρησκευτικαὶ αἱρέσεις εἶναι πάμπολλαι. Ἰδοὺ ἡ τελετὴ τοῦ δημοσίου «βαπτίσματος» 65 νεοφύτων διαφόρων ἡλικιῶν, σ' ἕνα ποταμὸ τῆς Ἀλαβάμας. Ἡ αἵρεσις ἀναγνωρίζει ὡς ἀρχηγὸν μίαν γυναῖκα.

Μιὰ φουχτιά... φείδια! Εἰς τὸν Ζωολογικὸν κῆπον τοῦ Βερολίνου, ἀφοῦ ὁ ὑπάλληλος βγάλῃ ἔξω τὰ διάφορα μικρὰ φείδια, ἔπειτα τὰ μαζεύει πάλι μὲ τὸν ἁπλούστερο τρόπο, διὰ νὰ τὰ τοποθετήσῃ εἰς τὰ κλουβιά των.

FRÉDÉRIC BOUTET

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

«Μὴ μὲ περιμένεις σήμερα, Ἀρμάν, μὴ μὲ περιμένεις ποτὲ πιά. . . Ἡ ζωή μας χωρίζει. Ἡ ἀγάπη μας πρέπει νὰ πάρῃ τέλος. . . Μὴ θυμώνῃς: κάνε κουράγιο· ἐγὼ βλέπεις, ἔχω! Μόλα ταῦτα, μόνο ὁ Θεὸς ξέρει ἂν ὑποφέρω, ἢ ὄχι, μὰ ἡ ἀμείλικτη πραγματικότης μᾶς πνίγει: ἡ ἀγάπη μας εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς. . . Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ σοῦ τἄχα πῇ ἐδῶ καὶ πολλὲς μέρες πρίν, μὰ δὲν εἶχα τὴ δύναμι. . . Ἅμα εἶμαι μαζί σου γίνομαι χωρὶς θέλησι, χωρὶς πρωτοβουλία. . . Δὲν ἀγάπησα ποτὲ ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ σένα, τὸ ξέρεις καλὰ αὐτό. . . Μὰ ξέρεις ἐπίσης πῶς τὸ νὰ λέγω ψέμματα, νὰ ὑποκρίνομαι, ν' ἀπατῶ, εἶναι γιὰ μένα σωστὸ μαρτύριο. . . Ἔπειτα συνέβησαν μερικὰ γεγονότα πού. . . »

Ἡ Ἰλεάνα Σωντιέ, ἔπαυσε νὰ γράφῃ, καὶ ἔμεινε σκεπτική: ποῖα γεγονότα μποροῦσαν τάχα νὰ συμβοῦν, ποὺ θὰ τὴν ἀνάγκαζαν νὰ διακόψῃ μὲ τὸν Ἀρμὰν Μπαρτίζ; Ἡ σχέσις τους διαρκοῦσε δυὸ χρόνια. Ἡ Ἰλεάνα εἶχε κουραστῇ πιά. Ὁ Ἀρμὰν ἔπαυσε σχεδὸν νὰ τῆς ἀρέσῃ: ἦταν πολὺ ὑποταγμένος, πολὺ τρυφερὸς καὶ ταὐτοχρόνως ζηλιάρης μέχρι νοσηρότητος καὶ ἀπαιτητικός. Δὲν αἰσθανόταν πιὰ σχεδὸν καμμιὰ εὐχαρίστησι νὰ πηγαίνῃ νὰ τὸν βρίσκῃ τ' ἀπογεύματα στὴ γκαρσονιέρα του στὸ Πασσύ, ποὺ καὶ ἡ ἐπίπλωσί της ἀκόμη, χυδαία, καὶ κομψή, τὴν νεύριαζε. . .

Ἄναψε ἕνα τσιγάρο, κοίταξε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ, ποὺ ἦταν τ' ἀγαπημένο της δωμάτιο, τὸν ἀνοιξιάτικο ἥλιο πάνω στὰ πράσινα δένδρα τοῦ πάρκου τῆς Μυέτ. Ὁ γιορτάτικος αὐτὸς καιρὸς τὴν γοήτευε· συλλογίστηκε τὴν ἀπόγνωσι τοῦ Ἀρμὰν ὅταν θὰ λάβαινε τὸ γράμμα της, κι' ἔνοιωσε λίγη λύπη γι' αὐτόν· ἀποτίναξε ὅμως γρήγορα τὴν ἀδυναμία αὐτὴ καὶ ξανάρχισε τὸ γράψιμο:

«Δὲν πρέπει νὰ ξαναϊδωθοῦμε πιά, Ἀρμάν. Μὴ δοκιμάσῃς νὰ μὲ πείσῃς ν' ἀλλάξω ἀπόφασι. . . Ὄχι! Εἶναι τὸ πεπρωμένο ποὺ μ' ἀναγκάζει. . . Μέσα στὴν παραζάλη τοῦ ἔρωτος σοῦ δόθηκα. . . Τώρα πρέπει νὰ ξεχάσωμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. . . Ὁ κόσμος εἶναι ἐναντίον μας. Ξεύρεις γιὰ ποιοὺς κοινωνικοὺς καὶ οἰκογενειακοὺς λόγους δὲν μπορῶ ν' ἀρέσω τοῦ ἄντρα μου. Ἐξ ἄλλου ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ φοβίζει. Ἂν μάθαινε τίποτα, ἡ ἐκδίκησί του θἆταν τρομερή, ἀνίλεη. . . »

Σταμάτησε καὶ πάλι, ξαναδιάβασε τὸ γράμμα. Ὄχι, δὲν ἦταν καλό. Ἀσφαλῶς ἦταν πολύλογο, ἀσυνάρτητα ἠλίθιο. . . Κι' ἔπειτα ὅπως δήποτε αὐτὸς ὁ κακομοίρης ὁ Ἀρμὰν θἆταν ἄδικο νὰ κοροϊδευτῇ ἔτσι. Θὰ τὴν περίμενε τώρα. Ὅταν τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ πάῃ, αὐτὸς ἦταν ἐκεῖ ἀπὸ τὴς δυὸ τὸ ἀπόγευμα... ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ φθάσῃ στὴς τέσσερης, δηλαδὴ στὴς πέντε ἢ στὴς πέντεμιση... Εἶπε στὸν ἑαυτό της πῶς θἆταν πολὺ καλὴ νὰ πήγαινε σήμερα μόνο. Θὰ τοῦ ἀνήγγελλε τὴν διακοπὴ τῶν σχέσεών τους λίγη ὥρα πρὶν χωρίσουν. Μιὰ ἐξήγησι σύντομη καὶ προφορικὴ θ' ἄξιζε περισσότερο, ἀπὸ ἕνα γράμμα... Ἕνα γράμμα, ἄλλως τε, γιὰ μιὰ στιγμή, μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐνοχοποιητικό. . . Ἡ Ἰλεάνα δὲν ἐπιθυμοῦσε διόλου νὰ ἐκτεθῇ· δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τὴν κοινωνική της θέσι κι' ἦταν πάντα πολὺ προσεκτικὴ στοὺς ἔρωτάς της. . . Στὸ βάθος τῆς ψυχῆς της δὲν ἦταν ἀπολύτως ἥσυχη κι' ἐπιθυμοῦσε νὰ μάθῃ ποιὰ θἆταν ἡ στάσις τοῦ Ἀρμὰν σὰν θὰ μάθαινε πῶς δὲν τὸν ἤθελε πιά. . . Τὴν ἀγαποῦσε τρελλά. . . Θὰ τοῦ ἀνεκοίνωνε τὴν εἴδησι, γλυκὰ καὶ σταθερά, θὰ τὸν ἔκανε νὰ λογικευθῇ, θὰ τοῦ ἐπέβαλλε νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι καὶ νὰ μείνῃ ἥσυχος.

Ἡ Ἰλεάνα ἔσχισε σὲ μικρὰ κομματάκια τὸ γράμμα της, φώναξε τὴν καμαριέρα της, ντύθηκε, καμάρωσε τὸν ἑαυτό της στὸν καθρέφτη καὶ βγῆκε.

⁂

Στὸ σπιτάκι τοῦ Πασσύ, ὁ Ἀρμάν, ἕνας χαριτωμένος νέος, ξανθός, ντυμένος μὲ μιὰ πυτζάμα μὲ γαλόνια, διάβαζε, ἀποφασισμένος νὰ περιμένῃ πολλὴ ὥρα, ὅταν τὸ χτύπημα τῆς Ἰλεάνας τὸν ἔκανε ν' ἀναπηδήσῃ ἀπὸ τὸ ντιβάνι του.

— Ἀγάπη μου! Γλυκειά μου! Εἶσαι σύ. . . Ἦρθες κι' ὅλας. . . Τί καλὴ ποὺ εἶσαι νἄρθῃς τόσο νωρὶς σήμερα. . . Ἰλεάνα, γλυκειά μου ἀγάπη! Θεέ μου, τί ὄμορφη ποὺ εἶναι! . . . Τὸ ξέρετε, μαντάμ, πῶς γίνεστε κάθε μέρα ὡραιότερη, κι' ὅτι ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ κάθε μέρα περισσότερο. . . Ἰλεάνα, ἀγαπημένη. . . δὲν εἶν' ἀκόμη τέσσερης καὶ βρίσκεσαι κι' ὅλας ἐδῶ. . . Ἡ χαρὰ μὲ κάνει ἄνω κάτω!

Κατὰ τὴς ἕξῃ, ὁ Ἀρμάν, ἔξαλλος ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἡ Ἰλεάνα, ἐλάχιστα ντυμένη, καθήσανε μπροστὰ σ' ἕνα τραπεζάκι ποὺ βρισκόταν τὸ γκουτέ. «Τώρα πρέπει νὰ τοῦ μιλήσω, συλλογιζόταν ἡ Ἰλεάνα. Θἄπρεπε ἴσως νὰ ντυθῶ προτοῦ τοῦ μιλήσω. . . »

— Ἀγάπη μου, λίγο πορτό; εἶπε ὁ Ἀρμάν.

Ἐκείνη δέχτηκε, ἤπιε, καὶ εἶπε σοβαρά:

— Ἀρμάν, ἔχω κἄτι νὰ σοῦ πῶ. . . κἄτι πολὺ σοβαρό. . . Θέλω νἆσαι ἤρεμος. . .

Ἐκεῖνος ἐφρικίασε, ἐχλώμιασε.

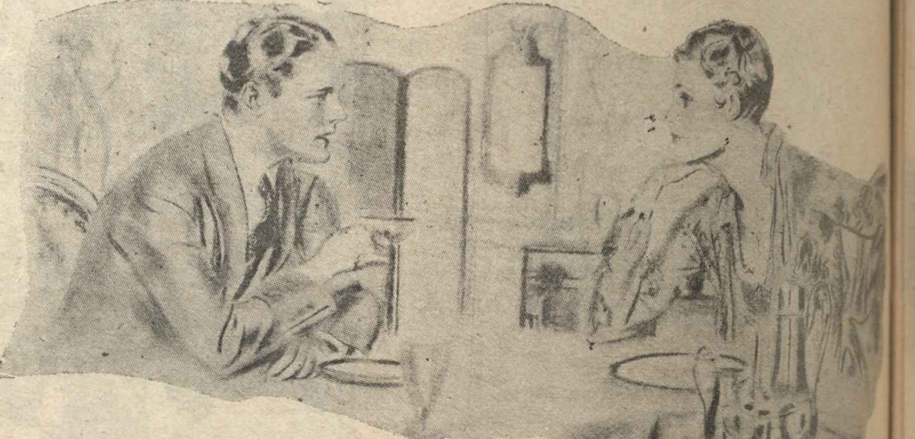

—Ἀρμάν, ἔχω κἄτι νὰ σοῦ πῶ... κἄτι πολὺ σοβαρό...
Ἐκεῖνος ἐφρικίασε, ἐχλώμιασε...

— Ἰλεάνα, τί συμβαίνει; Μὲ τρομάζεις...

— Σὲ παρακαλῶ Ἀρμάν, χωρὶς ἐκνευρισμούς. . . Ἂν μ' ἀγαπᾷς, ἄκουσέ με μὲ ψυχραιμία. . . Πρόκειται γιὰ μᾶς τοὺς δυό, Ἀρμάν, καὶ πρέπει νὰ σοῦ. . .

Διεκόπη. Κάποιος χτυποῦσε στὴ πόρτα μὲ πολλὴ δύναμι καὶ ἐξακολουθητικά.

— Τί εἶν' αὐτό; ψιθύρισε ἡ Ἰλεάνα.

Ὁ Ἀρμὰν ἔκανε ἕνα κίνημα ἀγνοίας. Οἱ δυὸ κοιταχτήκανε ἀνήσυχοι.

Τὸ κουδοῦνι ξαναχτύπησε καὶ πάλιν μὲ λύσσα. Ἔπειτα δυνατὰ χτυπήματα κουνήσανε συθέμελα τὴ πόρτα ποὺ ἄρχισε νὰ τρίζῃ.

— Τόσο τὸ χειρότερο, πάγω ν' ἀνοίξω. Θὰ σπάσουν τὴ πόρτα, εἶπεν ὁ Ἀρμὰν πελιδνός, ἀλλ' ἀποφασισμένος.

Πῆγε ν' ἀνοίξῃ. Τὸ πορτόφυλλο ποὺ τὸ ἔσπρωχναν μὲ ὁρμή, τὸν ἔκανε νὰ τρικλίσῃ κι' ἄφησε τὴ δίοδο σ' ἕνα κύριο νέο ἀκόμη καὶ γεροφτιαγμένο: ἦταν ὁ σύζυγος τῆς Ἰλεάνας.

Ὁ Ἀρμὰν προσπάθησε μάταια νὰ τοῦ φράξῃ τὴν δίοδο. Ἀπομακρυσμένος ἀπ' ἕνα πανίσχυρο χέρι, δὲν μπόρεσε νὰ φθάσῃ τὸν νεοελθόντα παρὰ στὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν ἡ Ἰλεάνα. Ἐκείνη, κατάχλωμη, στεκόταν ὀρθὴ στὴν πιὸ ἀπόμερη γωνιά. Ὁ Ἀρμὰν ὥρμησε κοντά της, πρόθυμος νὰ πεθάνῃ γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ.

— Κύριε, διεμαρτυρήθη, αὐτὴ ἡ βία. . .

— Ποιὰ βία; εἶπε, μὲ μιὰ ἠρεμία, ποὺ δὲν φαινόταν ἐπίπλαστη, ὁ κ. Σωντιέ. Ἄ! ναί, χτύπησα ἴσως ἀρκετὰ δυνατά. . . Μὰ ἦταν γιατὶ ἤθελα νὰ μπῶ, καταλαβαίνετε. . . Κι' ἔπειτα ἡ βία μου θὰ σταματήσῃ αὐτοῦ. Μὴ φοβᾶστε τίποτα, εἶμαι ἄοπλος. Βρίσκω τὰ δράματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους γελοῖα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ἀλλὰ μ' ἀρέσουν ἡ σαφεῖς καταστάσεις. Ἕνα ἀνώνυμο γράμμα (ὑποπτεύομαι κἄποιο ὑπηρέτη ποὺ ἐδιώξατε) μ' εἰδ ἡ κυρία σᾶς τιμοῦσε μὲ τὴ προτίμη νέθεσα σὲ κἄποιο μυστικὸ γραφεῖο φορηθῇ ἂν ὅλα ἦσαν ἀληθινά. Καὶ θα μοναχός μου γιὰ μιὰ μικρὴ ἐξή τομη, ξεκάθαρη, καὶ λογική. Ἡ γαπᾷ, σεῖς τὴν ἀγαπᾶτε, κρατῆστε πόν. Κρατῆστε την γιὰ πάντα. Αὐτὸ Ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ πιὰ μου. Θὰ τῆς στείλω ὅλα ὅσα τῆς θέλει. Στὸ σπίτι τῆς μητέρας της, ἐδῶ ἴδιο μοῦ κάνει. Θὰ χωρίσωμε μὲ μιὰ ποτε πρόφασι κι' ἐντελῶς φιλικά. Δὲ μῶ καθόλου τὸ σκάνδαλο. . . Τί ἐσᾶς ἀγαπάει. . . Δὲν φταίει αὐ σεῖς. . . οὔτε κι' ἐγώ. . . Λοιπόν, καμε, δὲν εἶν' ἔτσι; Χαίρετε!

Γεμᾶτος χάρι, εἰρωνικός, ἄναψε ἕνα ρο κι' ἔφυγε.

Ἡ Ἰλεάνα καὶ ὁ Ἀρμάν, ἐκθαμβ σμένοι ἀκόμη ἀπὸ τὴ συγκίνησι, κατα χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν καλὰ-καλὰ συμβεῖ. Μὰ ὁ Ἀρμὰν συνῆρθε ἀμέσως χύθηκε σὲ ὅρκους πίστεως. Ἄ! μπ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν. Ἦταν πολὺ χὴς γιὰ τὸ συμβὰν αὐτό. Θἆταν πολὺ φανος, ἅμα χωρίσῃ, νὰ γίνῃ σύζυγός της Ἔβλεπε νὰ πραγματοποιοῦνται ἡ πιὸ του ἐλπίδες. . .

Ἐκείνη δὲν ἔλεγε τίποτα. Ἦταν τανοιωμένη γιατὶ νἄρθῃ ἐκεῖ, καὶ σήμερ λιστα. . . Ἔπειτα συλλογίσθηκε ὅτι στελνε τὸ γράμμα της, ἡ συνάντησ τοῦ ὑποπτευομένου συζύγου καὶ τοῦ της ἐν ἀπογνώσει θὰ μποροῦσε νἆταν σκανδαλώδης. Ἤθελε νὰ διατηρήσῃ σιμο ἀξιοπρεπές, στὰ μάτια τοῦ κόσμου μόνη της σωτηρία ἦταν τώρα ὁ Ἀρμὰν Μπ τίζ.

— Ἀρμάν, ξεύρω πῶς μπορῶ νὰ ζω σὲ σένα, εἶπε ἐκείνη μονάχα, μὲ λυσήμαντο.

— Ἀγάπη μου. . . μὰ δὲ μοῦ λές τὸ σκέφθηκα, τὴ στιγμὴ πού. . . ἔφθασ Σωντιέ, εἶχες ἀρχίσει νὰ μοῦ μιλᾷς γιὰ πρᾶγμα σοβαρό... ποὺ ἀφοροῦσε τὴς μας. . . Μήπως εἶχε καμμιὰ σχέσ ποὺ συνέβησαν; . . . Περὶ τίνος ἐπ

Ἐκείνη χαμογέλασε γλυκὰ καὶ

— Ὤ! τώρα πιὰ δὲν ἔχει καμμιὰ Ἀρμάν. Ἤθελα ἀκριβῶς, νὰ σοῦ πῶ, ζωή μας, ἡ γεμάτη ψέμματα καὶ ὑποκρ μοῦ ἦταν ἀπεχθής, πῶς δὲν μποροῦσα ζήσω μακρυὰ ἀπὸ σένα, καὶ ὅτι ἤμουν σισμένη νὰ χωρίσω γιὰ νὰ σὲ παντρευτῶ

— Ἀγάπη μου. . .

— Βλέπεις, τὸ πεπρωμένο τὰ προεῖδε

Καὶ ἡ Ἰλεάνα σκεπτόταν ὅτι πραγμα τὴν προφύλαξε ἡ μοῖρα, γιατὶ ὁ κ. Σωντιέ κανε τὴν εἰσβολή του πρὶν ἐκείνη προ νὰ μιλήσῃ. . .

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

ΦΙΛΗΜΕΝΗ.....

ΣΥΧΡΟΝΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΡΩΜΑΝΤΣΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ κατάκλειστο σταχτὶ παράθυρο εἶχε ἀνοίξει, κι' ἕνα κρινοδάχτυλο χέρι — ἴδιο κι' ὅμοιο ὅπως τὦχε ὀνειρευτῇ — προσπαθοῦσε νὰ στερεώσῃ τὰ φύλλα του μὲ τὰ σκουριασμένα ἀπ' τὸν καιρὸ μανταλάκια.

Καὶ τὸ παράθυρο, τὸ κλειστὸ καὶ συνηθισμένο σταχτὶ παράθυρο, τοῦ φάνηκε πῶς ἔπαιρνε ζωή, πῶς γινότανε καινούριο, ὁλοκάθαρο, φρεσκοχρωματισμένο. . .

⁂

Ἦταν ὁλότελα ἀνεξήγητο ἐκεῖνο ποὺ αἰσθανότανε τὸ νέο παιδί. Αὐτὸς ποὺ ποτὲ στὴν ζωή του, δὲν θέλησε νὰ κυττάξῃ μὲ βλέμμα ἐρωτικὸ κανένα κορίτσι ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα ποὺ τὸν περιτριγύριζαν καὶ προσπαθοῦσαν κι' ὅλας νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ τὴς προσέξῃ, αὐτὸς ποὺ θύμωνε καὶ μάλλωνε μὲ τοὺς φίλους του, ὅταν τοὺς ἄκουγε νὰ μιλοῦν πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα καὶ νὰ διηγοῦνται τὴς ἱστορίες τῶν περιπετειῶν ποὺ τοὺς ἔδιναν ἡ μικροαγάπες τους αὐτές, αὐτὸς ποὺ ποτέ του δὲν καταδέχτηκε νὰ πειράξῃ στὸν δρόμο μιὰ κοπέλλα, αὐτὸς ποὺ γινότανε ἔξω φρενῶν στὴν ἰδέα μόνο νὰ θελήσῃ νὰ τὰ «μπλέξῃ» μ' ἕνα νοικοκυροκόριτσο, ἂν δὲν εἶχε πρωτήτερα πάρει τὴν ἀπόφασι πῶς ἡ κοπέλλα αὐτὴ θὰ γινότανε καὶ γυναῖκα του, ναί, αὐτὸς ἔννοιωθε τώρα μέσα του μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του τὸ παρθενικὸ κορμὶ τῆς ἄγνωστης γειτονοπούλας του, νὰ φιλήσῃ τὸ κρινοδάχτυλο χέρι της, νὰ δαγκώσῃ τὸ λαιμό της. . .

Ἡ ἀλλαγὴ ποὺ πάθαινε ἤτανε ριζική, θαρρεῖς, καὶ γεννιώτανε μέσα στὸ εἶναι του ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, ἕνας ἄνθρωπος μὲ ὁλότελα διαφορετικὲς αἰσθήσεις, ποὺ βρισκότανε ἴσαμε τὴν στιγμὴν ἐκείνη κοιμισμένες μέσα του. . .

Κι' ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ μιὰν ἐξήγησι στὸ ἄλλαγμα αὐτὸ ποὺ καταλάβαινε πῶς πάθαινε, τόσο μεγάλωνε μέσα του, πλήθαινε, αὔξανε, γιγαντώνουνταν ἡ ἐπιθυμία του γιὰ τὴν ἄγνωστή του κόρη.

Ὅλη του ἡ σκέψι τριγύριζε γύρω της, κι' ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ σκιρτᾷ, ὅπως σκιρτᾷ ἕνα μικρὸ σπουργιτάκι, χτυπημένο ἀπὸ τὰ σκάγια τῆς σφαίρας ἑνὸς ἄγνωστου κι' ἀδιάφορου κυνηγοῦ. . .

⁂

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας τἄξερε ὅλα. Τὸ σπίτι εἶχε ἐνοικιαστῇ ἀπὸ ἕνα γέρο καθηγητὴ ποὺ ζοῦσε μὲ μιὰν ἀνύπαντρη ἀδελφή του καὶ μὲ τὴν κόρη του, τὴν Ρένα.

Ἦταν ἡ πρώτη χρονιὰ ποὺ ἡ Ρένα εἶχε τελειώσει τὸ σχολεῖο τῶν Καλογρηῶν ποὖτανε οἰκότροφη, κι' ὁ γέρο πατέρας της, ἀφήνοντας τὸ παληὸ μικρὸ σπιτάκι ποὺ κρατοῦσε πρίν, στοὺς πρόποδες τῆς Ἀκρόπολης, στὴν Πλάκα, θέλησε νὰ καθήσουν κἄπου πιὸ εὐρύχωρα κι' ἀνετώτερα, σύμφωνα μὲ τὴς ἀνάγκες καὶ τὴς ὑποχρεώσεις τῆς νέας των ζωῆς.

Κι' ἡ φαντασία τοῦ νέου παιδιοῦ, ὀργιάζοντας μὲ τὴς λίγες λεπτομέρειες τῆς πραγματικότητας ποὺ μάθαινε, τὸν ἔκανε νὰ μείνῃ ὧρες ὁλόκληρες κρυμμένος πίσω ἀπ' τὴς μισόκλειστες γρίλλιες τοῦ παραθυριοῦ του, παραμονεύοντας τὸ καινούριο φανέρωμα τῆς κρινοδάχτυλης παρθένας. . .

⁂

Ἕνα μικρό, κουκλίστικο κεφαλάκι μὲ καστανὰ στρωτὰ μαλλιὰ χτενισμένα σὲ χωρίστρα τῆς μέσης, δυὸ ὄμορφα μεγάλα μάτια, δυὸ δροσερὰ ἄλικα χειλάκια. . .

Ἦταν τὰ πρῶτα πράγματα ποὺ εἶδε. . .

Ἔσπρωξε δυνατὰ τὴς γρίλλιες τοῦ παραθυριοῦ, ποὺ ἀνοίγοντας κτύπησαν πάνω στοὺς τοίχους, κάνοντας ἕνα δυνατὸ κρότο.

Τὸ κεφαλάκι τῆς Ρένας τινάχτηκε τρομαγμένο, καὶ τὰ μάτια της κοίταξαν φοβισμένα πρὸς τὸ μέρος του. Αὐτὸς κοκκίνησε, χλώμιασε, κατέβασε τὰ μάτια, μὰ ξαναβρίσκοντας δύναμι, ἔστρεψε καὶ βύθισε τὸ βλέμμα του στὰ μεγάλα ὄμορφα γκρίζα μάτια της, ποὺ μέσα τους ἀντιφέγγιζε ἀκόμα ὁ φόβος.

Κοιτάχτηκαν ἔτσι λίγα λεπτά. Τὸ νέο παιδὶ προσπάθησε νὰ γελάσῃ. Ἡ Ρένα προσπάθησε νὰ κρατήσῃ τὸ χαμόγελο ποὺ ἔσκαζε πάνω στὰ χείλη της, ἀφίνοντας νὰ φανοῦν δυὸ σειρὲς ἀπὸ κάτασπρα χιονένια δόντια καὶ κάνοντας δυὸ μικρὲς λακκουβίτσες στὰ μάγουλά της...

Μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. . . Ἄφησε τὸ χαμόγελό της νὰ ξεσπάσῃ ἐλεύθερα, καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι, τραβήχτηκε μέσ' στὸ σύθαμπο τῆς κάμαρας. . .

⁂

Κι' ἡ γνωριμία τους ἄρχισε ἔτσι: μ' ἕνα χαμόγελο. . . μ' ἕνα γέλοιο. . .

III

Τὰ τύλιξε προσεκτικὰ μὲ τάξι
σὲ πράσινο πολύτιμο μετάξι...
Κ. ΚΑΒΑΦΗΣ

Τρεῖς μῆνες πέρασαν ἀπὸ τότε. . .

Ἀκουμπισμένο πάνω στὸ κρῦο σίδερο τοῦ φαναριοῦ ἑνὸς ἐρημικοῦ δρομάκου, τὸ νέο παιδὶ περιμένει τώρα μισὴ ὥρα. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ μικρὸ χρυσὸ ρολογάκι τοῦ χεριοῦ του, ποὺ θαρρεῖς κι' οἱ δεῖχτες του βρίσκουνται ξακολουθητικὰ κολλημένοι στὴν ἴδια θέσι.

Τὸ κεφαλάκι τῆς Ρένας τινάχθηκε τρομαγμενο καὶ τὰ μάτια της κοίταξαν φοβισμένα πρὸς τὸ μέρος του.

Τοὖχε γράψει πῶς θἄρχότανε στὴς ὀχτώ, ὕστερα ἀπ' τὸ μάθημά της, καὶ νὰ τώρα, πλησίαζαν κι' ὅλας ὀχτώμιση κι' ἀκόμα νὰ φανῇ.

Γιατὶ ἀργοῦσε; Μήπως δὲν θἄρχότανε;

Τράβηξε βαρεμένα ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ σακακιοῦ του μιὰ ἐφημερίδα, καὶ προσπάθησε νὰ διαβάσῃ κάτω ἀπ' τὸ ἀσθενικὸ καὶ ὠχρὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ. Μὰ τοῦ κάκου. Ἀνάμεσα ἀπ' τὴς τυπωμένες γραμμές, νόμιζε πῶς τὰ γράμματα χοροπηδοῦσαν, κι' ἔβλεπε νὰ προβάλλῃ τὸ μικρὸ κουκλίστικο κεφαλάκι της μὲ τὰ καστανὰ στρωτὰ μαλλιά, τὰ χωρισμένα σὲ χωρίστρα τῆς μέσης, μὲ τὰ ὄμορφα μεγάλα γκρίζα μάτια.

Ἦταν τὸ πρῶτο της ραντεβοῦ. Τοὖχε γράψει, δίνοντάς του τὸ λόγο της πῶς θἄρχότανε! Ἄ, ναί! ἦταν ὁλότελα βέβαιος πῶς θὰ τὸν ἀργοῦσε τόσο; κρατοῦσε. Μὰ πάλι γιατὶ

Τὸ ρυθμικὸ κτύπημα γυναικείου τακουνιοῦ πάνω στὴς πλάκες τοῦ δρόμου, ἔφθασε γιὰ νὰ κάνῃ τὴν καρδιά του νὰ σκιρτίσῃ ἀπὸ χαρὰ κι' ἐλπίδα, ἔφθασε γιὰ νὰ διαλύσῃ τὴς κακὲς σκέψες ποὺ τὸν ἔπνιγαν.

Ἦταν ἐκείνη.

Προχώρησε καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, τὸ κρινοδάχτυλο ἐκεῖνο χέρι, ποὺ τόσο καιρὸ λαχταροῦσε νὰ τὸ φιλήσῃ, νὰ τὸ νοιώσῃ δικό του, ὁλότελα δικό του.

Κάτι σιγανοψιθύρισε τὸ νέο κορίτσι, κάτι προσπάθησε νὰ ψελλίσῃ αὐτός, κι' ὕστερα προχώρησαν κι' οἱ δυὸ μέσ' στὸν ἐρημικὸ δρομάκο, ἔστριψαν τὴν γωνιὰ καὶ χάθηκαν. . .

Ἕνα συννεφάκι πέρασε γρήγορα-γρήγορα καὶ σκέπασε τὸ φεγγάρι, ποὺ γελοῦσε θαρρεῖς μ' ἕνα γέλοιο εἰρωνικὸ καὶ σαρκαστικό.

Τ' ἀνάλαφρο ἀεράκι τῆς νύχτας ἔκανε νὰ ριγοῦν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἡ κορυφὲς τῶν πιπεριῶν. Μιὰ νυκτερίδα πέρασε τινάζοντας τὰ φτερά της, ποὺ μὲ τὸ τίναγμα αὐτὸ ἔκανε νὰ πέσουν, σὰν σὲ μεγάλες ρουμπινόπετρες, κάτω στὴν γῆ, τὰ πέταλλα ἑνὸς ἄλικου τριαντάφυλλου, κι' ὕστερα ἔφυγε, πέταξε γρήγορα καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι, πίσω ἀπ' τὸ νέο ζευγάρι τῶν ἐρωτευμένων.

Ἡ πένθιμη φωνὴ μιᾶς κουκουβάγιας τάραξε τὴν ἠρεμία τῆς νύχτας καὶ τὰ πουλιὰ πέταξαν μακρυά, τρομαγμένα. . .

⁂

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, τὸ νέο παιδὶ πῆγε σπίτι του, τράβηξε ἴσια μέσ' στὸ γραφεῖο του, κι' ἄφησε τὸ κορμί του νὰ πέσῃ πάνω στὴν μεγάλη δερμάτινη πολυθρόνα ποὺ βρισκότανε χωμένη σὲ μιὰ γωνιούλα τοῦ δωματίου.

Δὲν εἶχε ἀνάψει τὸ ἠλεκτρικό, καὶ μόνο ἀπ' τὸ ἀνοιγμένο παράθυρο ἔμπαιναν ἀνήμπορες ἡ ἀχτῖδες τοῦ ὁλόγεμου φεγγαριοῦ, σὰν ὠχρὰ ἀντιφεγγίσματα μιᾶς πεθαμένης δύσης.

Καὶ τὸ νέο παιδί, μὲ τὴν αἰσθαντικὴ ψυχὴ καὶ τὰ ὀνειροπόλα μάτια, ἄφησε τὴν σκέψι του ἐλεύθερη νὰ ταξιθετήσῃ ὅλες ἐκεῖνες τὴς λιγόλεπτες θύμησες ποὺ ἡ μνήμη του κρατοῦσε βαθειὰ κρυμμένες μέσα της ἀπὸ τότε ἴσαμε τώρα...

⁂

Ναί. . . δὲν εἶχαν περάσει οὔτε ὀχτὼ μέρες, ὅταν ἕνα πρωΐ, ἀνοίγοντας τὸ παράθυρό του, τὴν ξανάδε καθισμένη κοντὰ στὸ περβάζι τοῦ παραθυριοῦ τῆς κάμαράς της νὰ κεντᾷ. Ἐκείνη τὴν νύχτα τὴν εἶχε περάσει μὲ τὴν γλυκειὰ κι' ἡδονικὴ συντροφιὰ μιᾶς μικρῆς μπαλλαρινούλας ποὺ εἶχε γνωρίσει τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρό. Τὸ γλέντι της τοὖχε ἀφήσει μιὰ τόσο εὐχάριστη θύμησι, καὶ τὸ κορμί του ἀναταρασσόταν ἀκόμα ἀπ' τὴν τρυφερότητα τῶν χαδιῶν της. Καὶ τὴν αὐγή, τὴν ὥρα ποὺ τὴν ξεπροβόδιζε μέσα στὸ μικρὸ τούρκικο σαλονάκι του, τὴ φίλησε καὶ τῆς ἔδωσε τὸν λόγο του, πῶς θὰ τὴν κρατοῦσε γιὰ πάντα φιλενάδα.

Τοῦ εἶχε τόσο πολὺ ἀρέσει τὸ μικρὸ κεφαλάκι της μὲ τὰ ὁλόξανθα — σὰν καθάριο χρυσάφι — σγουρὰ μαλλιά της καὶ τὰ ἀνοικτὰ γαλάζια μάτια της! Κι' ἦταν τόσο καλή, τόσο περιποιητικιά, τόσο τρυφερή. Δὲν τοῦ γύρεψε τίποτε, οὔτε θέλησε νὰ τὸν ζαλίσῃ μὲ τὴς ἱστορίες της — ὅπως κάνουν ὅλες αὐτὲς ἡ γυναῖκες ποὺ θεωροῦν ἀπαραίτητο, ἐπειδὴ μιὰ φορὰ θαρθοῦν μαζί σου, νὰ σοῦ ποῦν κι' ὅλη τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς τους, νὰ παραπονεθοῦν, νὰ κλάψουν — ἄ! ὄχι, τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, δὲν τοὖκανε ἐκείνη. Θέλησε μονάχα νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, νὰ τοῦ γλυκάνῃ τὴς ὧρες του, νὰ τὸν κάνῃ νὰ ξεχάσῃ τὸ κάθε τί. . .

Κι' ἀσυναίσθητα τότε τοὖρθαν στὸ νοῦ κἄποιοι στῖχοι ἑνὸς δύστυχου νέου ποιητή, ποὺ σκοτώθηκε γιατὶ δὲν μπόρεσε ἡ εὐγενικιὰ ψυχή του νὰ ἀντέξῃ στὸν πόνο καὶ στὴς προστυχιὲς τῆς σημερινῆς κοινωνίας. . .

«Κι' ἦταν ὡραία ὡς σύνολο ἡ ἀγορασμένη φίλη;
στὸ δείλι αὐτὸ τοῦ μακρυνοῦ πέρα χειμῶνος,
ὅταν γελῶντας αἰνιγματικὰ μᾶς ἔδινε τὰ χείλη
κι' ἔβλεπε τὸ ἐνδεχόμενο, τὴν ἄβυσσο ποὺ ἐρχόταν...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ Μ

Ἡ ταινία αὐτή τῆς «Ἀλλιὰνς Σινεματογκραφὶκ Ἐροπεέν», ἔχει σκηνοθετηθῆ ἀπὸ τὸν Καρμὶν Γκαλλόνε.

Τοὺς κυριωτέρους ρόλους παίζουν ἡ Τζίνα Μανὲς (Ρίτα Κορτές), ἡ Λιὰν Χάϊντ (Γκράτζια), ὁ Ἀντρὲ Νὸξ (Γκιουζέππε Βάννι), ὁ Ἀλφὸνς Φρύλαντ (Μάριο Μόντι), ὁ Χάρρυ Νέστορ (Μοχαμέτ), καὶ ὁ Ραϊμὸν Βὰν Ριὲλ (Φλάβιο).

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ ταγματάρχης τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ Μάριο Μόντι, εἶχε παντρευθῆ, στὴ Ρώμη, τὴν ὡραία ἠθοποιὸ Γκράτζια καὶ εἶχε ἐπιβιβασθῆ στὸ βαπόρι μὲ τὴν νεαρά του γυναῖκα γιὰ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν θέσι του στὴν Ἀφρική.

Στὸ βαπόρι, ποὺ μετέφερε τὸ ἀνδρόγυνο στὴν Τρίπολι, βρισκότανε ἀκριβῶς ἡ περίφημη χορεύτρια Ρίτα Κορτές, γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μάριο Μόντι εἶχε αἰσθανθῆ ἄλλοτε φλογερὸν ἔρωτα. Καὶ ἕνα βράδυ, στὴς αἴθουσες τοῦ ἀτμοπλοίου, ἡ Ρίτα δέχτηκε νὰ χορέψη ἕνα ἀπὸ τοὺς περίφημους χοροὺς ποὺ εἶχε δημιουργήσει, τὸν χορὸ τοῦ σαλιοῦ.

Ἡ Ρίτα δὲν εἶχε ξεχάσει τὸν παληό της ἐραστή. Ἔννοιωσε μιὰ τσαχπίνικη εὐχαρίστησι νὰ τὸν κορώση πάλι καὶ τοῦ ἔδωσε συνέντευξι στὴν καμπίνα της. Ἡ Γκράτζια ἦταν ἀνήσυχη. Ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι ὁ ἄνδρας της ἤτανε, ἄλλοτε, τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν χορεύτρια, καὶ φοβότανε τὸ μέλλον. Ὄχι χωρὶς αἰτία, ἄλλως τε, γιατὶ ὁ Μάριο Μόντι, ὁ ὁποῖος, εἶχε ἀνταμώσει τὴν Ρίτα στὴν καμπίνα της γιὰ νὰ τῆς πῆ ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει μεταξύ των, δὲν ἄργησε νὰ ὑποκύψη στὸ παράξενο θέλγητρο αὐτῆς τῆς γυναίκας, ἀπὸ τὴν ὁποία ἤθελε ν' ἀπομακρυνθῆ.

Μέσα στὸ ἴδιο βαπόρι, τὸ ὁποῖον μετέφερε τώρα τοὺς παληοὺς ἐραστὰς συμφιλιωμένους εὑρίσκονται ὁ περίφημος κλόουν Γκιουζέππε Βάννι καὶ ἡ κόρη του Ἀρλέττα. Πήγαιναν καὶ οἱ δυό, κατόπιν ὑπογραφῆς συμβολαίου, εἰς ἕνα τσίρκο τῆς Τριπόλεως. Ἐνῷ ἡ Γκράτζια, μόνη μέσα στὴν καμπίνα της, παραδίδονταν στὴν πιὸ μαύρη ἀπελπισία, τὸ πλοῖο προσέκρουσε σὲ μιὰ ὕφαλο, καὶ τὰ νερὰ ἔμπαιναν ἀκράτητα μέσα στ' ἀμπάρια. Τί νὰ κάνουν; Ὁ πλοίαρχος ἔδωσε διαταγὴν νὰ σφυρίζουν, νὰ ζητήσουν βοήθεια καὶ νὰ ἑτοιμάσουν τὴς βάρκες πρὸς διάσωσιν τῶν ναυαγῶν. Ἐνῷ ὁ ἀσύρματος ἐξέπεμπε τὸ τραγικὸ σῆμα τοῦ κινδύνου, «Σώσατε τὰς ψυχὰς ἡμῶν!» οἱ ἐπιβάτες ὥρμησαν τρελλοὶ ἀπὸ τὸν φόβο τους στὴν γέφυρα. Ὁ πλοίαρχος ἔδινε διαταγές.

— Μπαρκάρετε πρῶτα, τὴς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά! Μὴ χάνετε τὴν ψυχραιμία σας καὶ θὰ σωθῆτε!

Στὴν πρώτη θέσι, ἡ Γκράτζια εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴν καμπίνα της καὶ φώναζε τὸν Μάριο. Ἔξαφνα, ἀπὸ ἕνα παράθυρο, εἶδε ἕνα ζεῦγος ἀγκαλιασμένο, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε κἂν ἀκούσει τὴς φωνὲς τοῦ κινδύνου: ἦσαν ἡ Ρίτα καὶ ὁ Μάριο.

Δὲν μπόρεσε νὰ ἰδῆ περισσότερο: ἡ συγκίνησις, ἡ ἀγανάκτησις, ἡ ἀηδία τῆς ζωῆς τὴν ἔκαναν νὰ χάση τὴν αὐτοκυριαρχίαν της, καὶ ὅταν ἕνα κῦμα πιὸ μεγάλο ἀπὸ τ' ἄλλα, ἔσπασε ἐπάνω στὸ βαπόρι, ἡ Γκράτζια ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ τελευταῖοι ἐπιβάτες φοροῦσαν τὰ σωσσίβιά τους. Ἀκούραστα ὁ ἀσυρματιστὴς τοῦ πλοίου, ἔστελνε στὸν κόσμο τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου, «Σώσατε τὰς ψυχὰς ἡμῶν!»

Ὁ Μάριο Μόντι, ποὺ ἐπὶ τέλους ξεμέθυσε, ζητοῦσε τὴν γυναῖκα του, καὶ ἄφησε τὸ βαπόρι τελευταῖος, χωρὶς νὰ ξέρη τί εἶχε γίνει.

Ὅταν οἱ ναυαγοὶ τοῦ τραγικοῦ αὐτοῦ ναυαγίου ἔφθασαν στὴν Τρίπολι, ὁ Φλάβιο, παιδικὸς φίλος τοῦ Μόντι, μὲ μεγάλη χαρὰ ἔμαθε ὅτι μεταξὺ τῶν διασωθέντων ἤτανε καὶ ὁ ἀξιωματικός.

— Καὶ ἡ Γκράτζια; ἐρώτησε τὸν φίλο του, ἅμα τὸν εἶδε.

Ὁ Μάριο Μόντι χαμήλωσε τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀπαντήση.

Ἐν τούτοις ἐπάνω σὲ μιὰ μεγάλη σανίδα ποὺ τὴν παρέσυραν τὰ κύματα, ὁ κλόουν Γκιουζέππε Βάννι καὶ μιὰ λιγοθυμισμένη γυναῖκα, περισυνελέγησαν ἀπὸ τὸ πλήρωμα ἑνὸς ἱστιοφόρου.

Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἤτανε ἡ Γκράτζια, ἡ ὁποία δὲν ἐσκέπτετο πιὰ παρὰ τὴν χαμένη εὐτυχία της, ἐνῷ ὁ κλόουν ἔκλαιε τὸ μόνο πλᾶσμα στὸν κόσμο, τὸ ὁποῖον τοῦ ἤτανε ἀγαπητό, τὴν κόρη του Ἀρλέττα.

Ἅμα ἔφθασε στὴν Τρίπολι, ὁ Γκιουζέππε Βάννι ἔμαθε ἀπὸ τὴς ἐφημερίδες, βλέποντας τὴν φωτογραφία τῆς Γκράτζια, τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας ποὺ εἶχε σώσει. Ἡ ἐφημερίδες ἀνέφεραν τὸ ὄνομά της μεταξὺ τῶν ἐξαφανισθέντων.

— Ναί, εἶπε, εἶμαι νεκρὴ γιὰ ὅλους . . . Δὲν ἔχω κανένα λόγο νὰ ζήσω. . . Θέλετε νὰ δοκιμάσω ν' ἀντικαταστήσω τὴν κόρη σας;

Κι' ἔτσι, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ κλόουν Γκιουζέππε Βάννι, στὸ τσίρκο τῆς Τριπόλεως, ἔκανε τὸ νούμερό του μὲ τὴν Γκράτζια.

Ὁ Μάριο Μόντι εἶχε ξαναπάρει τὴν θέσι του στὸν στρατό, δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ λησμονήση τὰ τραγικὰ συμβάντα ποὺ εἶχαν ἀναστατώσει τὴν ζωή του.

Ματαίως εἶχε κάνει στὸ βάθος τῆς ἐρήμου μακρυνὲς ἐκστρατείες, ματαίως εἶχε ἐκτελέσει ἐπικινδύνους ἀποστολές: ἡ ἀνάμνησις τῆς Γκράτζια τὸν κατεδίωκε.

Ἡ Λιὰν Χάϊντ στὸν ρόλο τῆς Γκράτζια.

Μιὰ βραδυά, ἐδίδετο στὸ τσίρκο μιὰ μεγάλη παράστασις πρὸς τιμὴν τῶν ἀξιωματικῶν. Κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα ριντώ, ἡ Γκράτζια εἶχε ἰδῆ τὸν ἄντρα της καὶ ἀπὸ τὸν βαθὺ πόνο ποὺ εἶχε νοιώσει στὴν καρδιά, εἶχε καταλάβει ὅτι τὸν τε πάντα

Ἀλλὰ σ' ἕνα ἀπέναντι σ' ἐκεῖ εἶναι ὁ Μάριο, βλέπει στὸ πλάι ραβος δὲν εἶναι Κορτές; Μάλιστα πάρχει ἀμφιβολία εἶναι καί, στὸ ὁ Μάριο πλησιάζει Ρίτα.

Ὁ ἰταλικὸς στρατὸς θ' ἀνελάμβανε σι κατὰ τῶν φυλῶν, ἡ ὁποῖες εἶχαν θῆ. Ὁ Μοχαμέτ, ὁ Ἄραβας ὁ ὁποῖος δευε τὴν Ρίτα, δὲν ἤτανε παρὰ ἕνας σκοπος, ὁ ὁποῖος ὤφειλε μὲ τὴν βοήθεια ἐρωμένης του, νὰ κλέψη τὸ σχέδιο τῆς θέσεως, τὸ ὁποῖον εἶχε ὁ Μάριο Μόντι.

Συνεννοημένος λοιπὸν μὲ τὴν Ρίτα συρε τὸν ἀξιωματικὸ στὴν βίλλα ποὺ χορεύτρια στὰ περίχωρα τῆς Τριπόλεως.

Μόλις ὁ Μάριο ἀνύποπτος ὅλως ἐμπῆκε στὴν βίλλα, μερικοὶ ἀποφασισμένοι Ἄραβες παρουσιάστηκαν ἔξαφνα του γιὰ νὰ τοῦ κλέψουν τὰ ἔγγραφα. Ἡ Γκράτζια, ἐν τούτοις, ἠθέλησε νὰ ξαναϊδῆ Μάριο, πρὶν φύγη γιὰ τὴν ἐπικίνδυνη στρατεία. Ἔφθασε σπίτι του ταὐτοχρόνως ἕνα ἀξιωματικό, ὁ ὁποῖος ἀνησυχῶν μὴ βλέποντας τὸν φίλο του στὴ θέσι του ὥρα ποὺ θὰ ἔφευγε τὸ σύνταγμα.

Ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἡ Γκράτζια σα στὸ δωμάτιο ἕνα τσαλακωμένο ὅπου ἡ Ρίτα τοῦ ἔδινε συνέντευξι.

Ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ριου διαισθάνθηκαν ὅτι κάποιο δρᾶμα ζετο. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ λάθουν τ' συνέντευξι. Ἕνα αὐτοκίνητο τοὺς ὡδήγησε στὴν βίλλα τῆς χορευτρίας. Ἡ Γκράτζια μπῆκε μέσα τολμηρὰ καὶ ζήτησε τὸν της ἀπὸ τὴν ἀντίπαλό της. Ἡ Ρίτα μιὰ κίνησι γιὰ νὰ ὁρμήση κατὰ τῆς Γκράτζια, ἀλλά, πιὸ γλήγορη, αὐτὴ εἶχε ἤδη ἕνα πιστόλι καὶ πάτησε τὴ σκανδάλη ἀκούσθηκε ἕνας ξηρὸς κρότος καὶ ἡ τρια, πληγωμένη, σωριάσθηκε χάμου. μεταξὺ ἦρθε ὁ ἀξιωματικός, ἔγινε ἔρευνα βίλλα καὶ ηὗραν τὸν Μάριο ἀναίσθητο.

Ἔσπευσαν νὰ παράσχουν τὴν βοήθειά τους στὸν Μάριο, ὁ ὁποῖος σὲ λίγο ξύπνησε. Ἡ Γκράτζια φεύγοντας εἶπε στὸν φίλο τοῦ ἀνδρός της.

— Μὴν ἀποκαλύψετε τὴν ἐδῶ παρουσία μου.

Ὅταν ὁ Μάριο συνῆλθε καὶ ἐννόησε ἐνέδρα τῆς ὁποίας ἔπεσε θῦμα, ἀπεφάσισε φύγη ἀμέσως πρὸς καταδίωξιν τοῦ Ἀραβα. Δυὸ ἀποφασιστικοὶ ἄνδρες τὸν συνώδευσαν καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα φρενήρη καλπασμὸ τώρθωσαν νὰ φθάσουν τὸν Μοχαμέτ ποῖον συνέλαβον καὶ τοῦ πῆραν τὰ πολύτιμα ἔγγραφα τοῦ ἐπιτελείου.

Τώρα θὰ ἄρχιζε ἡ μάχη μὲ τοὺς στὰς Ἄραβας. Ὁ ταγματάρχης Μόντι ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ τάγματός του καὶ σε ὡς ἥρως.

Σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς μάχης, στρατιώτη σὲ στρατιώτη, ἐνθαρρύνοντας ἄνδρας του, μ' ἕνα καλὸ λόγο, μὲ μιὰ ρη εὐχή.

Γύρω του ἡ σφαῖρες ἔπεφταν χωρὶς νὰ σταματήσουν τὴν ὁρμητικὴ σή του.

Ἡ μάχη ὑπῆρξε πεισματώδης κι' δύο μέρη. Ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς Ἀράβων συνάντησε σοβαρότατο ἐμπόδιο ἀκάθεκτη ὁρμὴ καὶ ἀποφασιστικότητα Εὐρωπαίων.

Οἱ Ἄραβες ἔπαθαν πανωλεθρίαν καὶ τράπησαν εἰς ἄτακτον φυγήν. Ὁ Μόντι μως ἐπληγώθη σοβαρὰ καὶ ἡ Γκράτζια νὰ τὸν ἰδῆ. Ἅμα τὴν εἶδε νὰ μπαίνη στὸ σοκομεῖο, ὅπου τὸν εἶχαν μεταφέρει, σωπό του ἐφωτίσθη. Τί σημασίαν εἶχαν ρα τὰ τραύματά του, οἱ πόνοι του; Μήπως Γκράτζια δὲν ἤτανε κοντά του, μήπως τὸν κύτταζε γλυκὰ καὶ δὲν ἀκουμποῦσε ξευτικὰ τὸ χέρι της στὸ μέτωπό του, κεῖνος τῆς ζητοῦσε συγγνώμην;

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ἡ Ἀγγλία εἶναι ὁ μο...κὸς τόπος στὸν ὁποῖον ...ε ἄνθρωπος εἴτε γυναῖ...α εἶναι εἴτε ἄνδρας, ἐν...ῆ νὰ κάμη τὸ καθῆκον ...ε. Αὐτὴ εἶναι ἡ ντεβίζα ...ιν τινὰ τοῦ κάθε Ἄγ...ου. Ἔτσι ἐνῷ οἱ ἄνδρες ...ηγαν στὸν πόλεμο, ἡ γυ...ῖκες τοὺς ἀνεπλήρωναν ...ς διάφορες δουλειές. Καὶ ...ρώτη ἡ κόρη τοῦ βασιλέ..., ἡ πριγκήπισσα Μαρία ...τετάχθη ὡς νοσοκόμος, ἐνῷ εἴδαμε γυναῖ...ς ἀστυφύλακας, ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων, εἰσ...πράκτορας εἰς τὰ τράμ, μηχανοδηγούς.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὰ μόνον τὰ ἐπαγγέλματα ποὺ ἀπησχόλησαν τὴν γυναῖκα. Ἡ Ἀγγλὶς ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μείνη πίσω ἡ γεωργία, ἐπειδὴ οἱ ἄνδρες ἐπολεμοῦσαν, καὶ ἤνοιξαν ἀμέ...ς γραφεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπαρουσιάζοντο ἡ ...ναῖκες ποὺ ἤθελαν νὰ ἐργασθοῦν σὲ κτήματα καὶ ἀγρούς. Ἐπαρουσιάσθηκαν ἄπειρες καὶ ...γάσθηκαν τόσο καλά, ὥστε ἡ ἐργασία τους ...ωσε καλλίτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὴν ἐρ...σία τῶν ἀνδρῶν.

Καθιερώθη ἀμέσως καὶ εἰδικὴ στολὴ γι' αὐ...τὸ ἐπάγγελμα καὶ ὅλες ὅσες ἐργάσθηκαν ...ς ἀγροὺς εἶχαν ἀπαραιτήτως κοντὰ μαλ...α καὶ ἐφοροῦσαν κυλόττα χακί, μὲ μιὰ ὁ...μόχρωμη μπλοῦζα μὲ σηκωμένα μανίκια καὶ ...λτσες μάλλινες ἢ μπόττες ψηλές.

Πολλὲς ἀπὸ τὴς κοπέλλες ποὺ ἐργάσθηκαν ...α κτήματα, ἐπαντρεύθηκαν ἀργότερα μὲ ...ς κτηματίας ποὺ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ μέτωπο κ' ἔτσι ἔγιναν συνέταιροι.

Πολλὲς γυναῖκες κατέγιναν καὶ εἰς τὴν ...τροφίαν καὶ διεκρίθησαν, ἀξία δὲ μνεί...ς εἶναι ἡ χαριτωμένη Λονδρέζα Ἔντιθ ...πτερ ποὺ κατέγινε μὲ τὴν ἀνατροφὴν καὶ ...λλιέργειαν χοίρων, οἱ ὁποῖοι τῆς ἀπέφεραν ...σιον εἰσόδημα 50,000 φράγκων.

Μιὰ ἄλλη ἐπίσης Ἀγγλὶς ἡ δὶς Ρίτσμοντ, ...γίνεται μὲ σκύλλους. Ἔχει νοσοκομεῖον ...λλων, ἕνα ἀπέραντο κτῆμα ὅπου μποροῦν ...ἀφήνουν αἱ οἰκογένειαι τὰ σκυλλιά των διὰ ...κάμνουν τὴν ἐξοχήν τους, γυμνάζει σκύλ...ς γιὰ τὸ κυνῆγι, πωλεῖ καὶ ἀγοράζει.

Ἡ Δὶς Ρίτσμοντ ἑτοιμάζει μόνη της τὸ φα...ον τῶν οἰκοτρόφων της καὶ δὲν ἐμπιστεύ...ται εἰς κανένα ἄλλον αὐτὴν τὴν φροντίδα.

Ε.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ ἀναγνω...τριῶν ἀρχίζομεν ἀπὸ σήμερον τὴν μετάφρασιν ἑνὸς ἐκ τῶν τελευταίων βιβλίων τῆς ἐθι...μοτυπίας, τὸ ὁποῖον ἔγραψε ἕνας Γάλλος ἀρι...στοκράτης κρυπτόμενος ὑπὸ ἀρχικὰ καὶ θεω...ρούμενος ὡς ὁ διαιτητὴς τῆς κομψότητος καὶ ...τέλειος γνώστης τοῦ πρωτοκόλλου τῆς ἐθιμοτυ...πίας.

«Μὲ κατηγοροῦν, ἀρχίζει τὸ βιβλίον του, ...ς ἐκριζώσαντα τὸ δένδρον τῆς ἐθιμοτυπίας ...ὡς τείνοντα νὰ ἐξευτελίσω κάθε τί τὸ πα...λαιὸν καὶ παραδεδεγμένον, ἀλλὰ οὐδέποτε δι...ενοήθην τί τὸ παρόμοιον καὶ τὸ μόνον ποὺ ἐ...πεδίωξα ἦτο νὰ συστήσω τὴν κατάργησιν με...ρικῶν ὑπερβολῶν, αἱ ὁποῖαι οὐδόλως συνε...βιβάζοντο μὲ τὴν ἀφέλειαν ἥτις χαρακτηρί...ζει τὴν σημερινὴν ἐποχήν».

Ἂς δοῦμε τώρα πῶς ἀναγγέλλεται ἡ γέν...νησις παιδιοῦ:

Οἱ εὑρισκόμενοι μακρὰν θὰ σπεύσουν νὰ τηλεγραφήσουν εὐχάς, ἢ θὰ στείλουν ἐπισκε...πτήρια, οἱ δὲ εὑρισκόμενοι εἰς τὸν ἴδιον τόπον ...θὰ σπεύσουν νὰ πληροφορηθοῦν αὐτοπροσώ...πως περὶ τῆς ὑγείας τῆς μητρὸς καὶ τοῦ βρέ...φους.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν, μποροῦν ...ἡ φίλες νὰ ἰδοῦν τὴν μητέρα καὶ τῆς φέρνουν ...λίγα λουλούδια χωρὶς ἄρωμα ἢ κάτι γιὰ τὸ μωρό, ἡ ἐπίσκεψίς των ὅμως θὰ εἶναι σύντομη ...γιὰ νὰ μὴ κουράσουν τὴν λεχώ.

Ἡ βάπτισις τοῦ μωροῦ γίνεται ὅταν σηκωθῆ ἡ μητέρα ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἐκτὸς ἂν ἡ ὑγεία τοῦ μωροῦ ἐμπνέει φόβους. Ἐπικρατεῖ ὅμως ἡ συνήθεια νὰ ἀργοποροῦν πολὺ τὴν βάπτισιν, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶναι διόλου σωστό.

Σὲ μερικὰ μέρη τῆς Ἠπείρου τὰ παιδιὰ μένουν ἀβάπτιστα πολλὲς φορὲς ὡς τὸ τρίτον καὶ τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Τὴν παραμονὴν τῆς βαπτίσεως ἡ μητέρα πηγαίνει στὴν ἐκκλησία μὲ τὸ μωρό της, τὸ ὁποῖον κρατᾶ ἡ παραμάνα ἢ ἡ ντταντά.

Στὴν Ὀλλανδία ἐπικρατεῖ τὸ χαριτωμένο ἔθιμον νὰ κρεμοῦν στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἕνα τετράγωνο ὕφασμα ἀπὸ κόκκινο μεταξωτὸ ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ λευκὴ δαντέλλα καὶ μένει κρεμασμένο ὀκτὼ ἡμέρας εἰς ἔνδειξιν χαρᾶς.

Εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ μας φύλλα περὶ βαπτίσεως.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τὰ μεγάλα παράθυρα ἀποτελοῦν τὸ ἀπαραίτητον στόλισμα τῆς μοντέρνας ἐπιπλώσεως, διότι ἕνα πλατὺ παράθυρο, ἐκτὸς τοῦ ὅτι χύνει ἄπλετο φῶς μέσα εἰς τὸ δωμάτιο, μᾶς προσφέρει καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ στολίσωμεν τὸν χῶρον ποὺ εἶναι ἐμπρός του καὶ νὰ ἀποκτήσωμε μιὰ συμπαθητικὴ γωνιά.

Ἄλλοτε ἐπεριφρονοῦσαν τὰ μεγάλα παράθυρα, ἀλλὰ τώρα πιὰ ἐκατάλαβαν πόση ὀμορφιὰ δίνουν στὸ σπίτι.

Φαντασθῆτε ἕνα πλατὺ παράθυρο μέσα σ' ἕνα δωμάτιο ποὺ σᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ τοποθετήσετε στὸ βαθούλωμά του ἕνα πλατὺ ντιβάνι γεμᾶτο μαξιλάρια. Μπροστα στὸ ντιβάνι, τοποθετεῖται ἕνα χαλί, ἕνα τραπεζάκι, μιὰ πολυθρόνα, μιὰ χαμηλὴ καρεκλίτσα καὶ νὰ μιὰ συμπαθητικὴ γωνίτσα ὅπου μπορεῖτε νὰ κάθεσθε εὐχάριστα λίγες ὧρες τῆς ἡμέρας.

Τὸ νέον ντεκολτέ.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Φιλέτο χοιρινὸ εἰς τὴ σούβλα. — Παίρνομε χοιρινὸ φιλέτο, βγάζομε τὸ πάχος του, τὸ διορθώνομε καὶ τὸ περνοῦμε στὴ σούβλα. Τὸ ἁλατίζομε, τὸ σκεπάζομε μὲ ἕνα χαρτὶ λαδωμένο καὶ τὸ βάζομε στὴ φωτιά. Ἀφοῦ σταθῆ ἐπὶ μισὴ ὥρα, βγάζομε τὸ χαρτὶ γιὰ νὰ πάρη χρῶμα, τὸ ἁλατίζομε λίγο καὶ τὸ βγάζομε ἀπὸ τὴ σούβλα.

Τὸ σερβίρομε μὲ τὴν ἀκόλουθη σάλτσα:

Κοκκινίζομε 125 δράμια βούτυρο πάνω σὲ σιγανὴ φωτιὰ μαζὶ μὲ 3 — 4 κρεμμύδια ψιλοκομμένα, προσθέτομε ἁλάτι, πιπέρι, ἕνα ποτῆρι ζωμὸν καὶ λίγο ἀλεῦρι. Ἀφίνομε στὴ φωτιὰ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ πρὶν τὴν σερβίρωμε προσθέτομε λίγη μουστάρδα.

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΜΟΔΑ

Τὰ ἐφετεινὰ καπέλλα δὲν παρουσιάζουν σπουδαίας μεταλλαγάς, διότι ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν τὰ ἴδια χωστὰ μικρὰ μὲ τὰ ἄνισα μπὸρ μὲ μόνην τὴν διαφορὰ ὅτι πίσω κατεβαίνουν πολὺ χαμηλὰ στὸν λαιμό, ἐνῷ ἀφήνουν νὰ φαίνεται ἀρκετὰ τὸ μέτωπο. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα εἴδη μπρετὸν ποὺ εἶναι σηκωτὰ πίσω.

Μερικοὶ Παρισινοὶ Οἶκοι, προσπαθοῦν νὰ λανσάρουν μεγάλα καπέλλα ποὺ ταιριάζουν περισσότερο μὲ τὴς μακρυὲς φοῦστες.

Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι, θὰ τὰ θελήσουν ἡ κυρίες ποὺ εἶναι ἀρκετὰ δυσκολοφόρετα μὲ τοὺς γούνινους γιακάδες;

Θὰ ἰδοῦμε ἐπίσης τόκες ἀπὸ γοῦνα, καπελλάκια ἀπὸ βελοῦδο καὶ σκουφάκια ἀπὸ λεπτὸ φὲτρ ἢ τσόχα χονδρή, τὰ ὁποῖα συνιστῶνται ἰδίως γιὰ τὸν ἄνεμο.

Ὅσον ἀφορᾶ τὰ ἀμπιγιὲ καπέλλα θὰ γαρνίρωνται πολὺ μὲ αἰγκρέττες ἡ ὁποῖες εἶχαν λίγο παραγκωνισθῆ.

Ἐν γένει τὰ περισσότερα φθινοπωρινὰ καπέλλα εἶναι μᾶλλον λουσᾶτα, διότι τὰ πολὺ ἁπλᾶ δὲν συνηθίζονται.

Ὅσον ἀφορᾶ τὴς βραδυνὲς τουαλέττες, ἐξακολουθοῦν νὰ ἀποκαλύπτουν ὁλόκληρη τὴν πλάτη σχεδὸν ὡς τὴν μέση καὶ τὸ ξεγύμνωμα αὐτὸ γίνεται εἰς τὸ μέσον, ἀλλὰ γίνεται καὶ εἰς τὰ δύο πλάγια ἐν συνεχείᾳ μὲ τὰ μπράτσα, καὶ τότε ἕνα τριγωνικὸ κομμάτι σκεπάζει τὴν πλάτη.

Ὅσο γιὰ τὰ ἐπανωφόρια, αὐτὰ ἔχουν ἄνισο μάκρος καὶ εἶναι γαρνιρισμένα μὲ γοῦνα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ε. Π. Ἐνταῦθα. — Ἂν ὁ νέος ἀνταπεκρίνετο, θὰ σᾶς ἔλεγα μὴ προσέξετε εἰς τίποτε καὶ ἀκολουθήσετε τὸ αἴσθημά σας, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ νέος δὲν ἔχει ἰδέαν, παραιτηθῆτε, διότι δὲν πρέπει ποτὲ μιὰ νέα νὰ κάνη τὰ πρῶτα βήματα. Οἱ ἄνδρες δὲν ἐκτιμοῦν ποτὲ μιὰν τέτοιαν χειρονομίαν.

Νάϊντα Σ. — Ἀναλόγως τοῦ δέρματος εἶναι καὶ ἡ ἀπάντησις, ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς συστήσω κάτι ὕστερα ἀπὸ τόσα πολλὰ ποὺ μοῦ λέτε ὅτι ἔχει τὸ δέρμα σας, διότι τὸ ἕνα φάρμακον θὰ ὠφελῆ τὰ μὲν καὶ θὰ βλάπτη τὰ δέ.

Ρίταν, Καλάμας. — Ἡ Ροδαλίνη εἶναι προτιμοτέρα. Προφυλάσσει τὸ δέρμα καὶ δὲν ἀφήνει τὴν πούδραν νὰ ἔρχεται εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ αὐτό.

Ἀφροδίτην, Π. — Χρήματα δὲν ἔλαβα, ἀλλὰ οὔτε ἔπρεπε νὰ στείλετε. Ἡ πάθησις εἶναι κάτι ποὺ δὲν ἐπιδέχεται θεραπείαν δυστυχῶς.

Μαίρην, Ἐνταῦθα. — Μεταχειρισθῆτε γιὰ τὸ εἶδος τῆς ἐπιδερμίδος σας Κρέμαν Φαρνέζ.

Μικρὴν Ἀναγνώστριαν. — Τὴν φωνή σας θὰ τὴν μαλακώσετε μὲ πολλὰ γυμνάσματα φωνητικά. Γιὰ τὰ σπυράκια Λικὲρ Φοῦλερ 10 σταγόνες πρωῒ καὶ βράδυ σὲ νερό.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

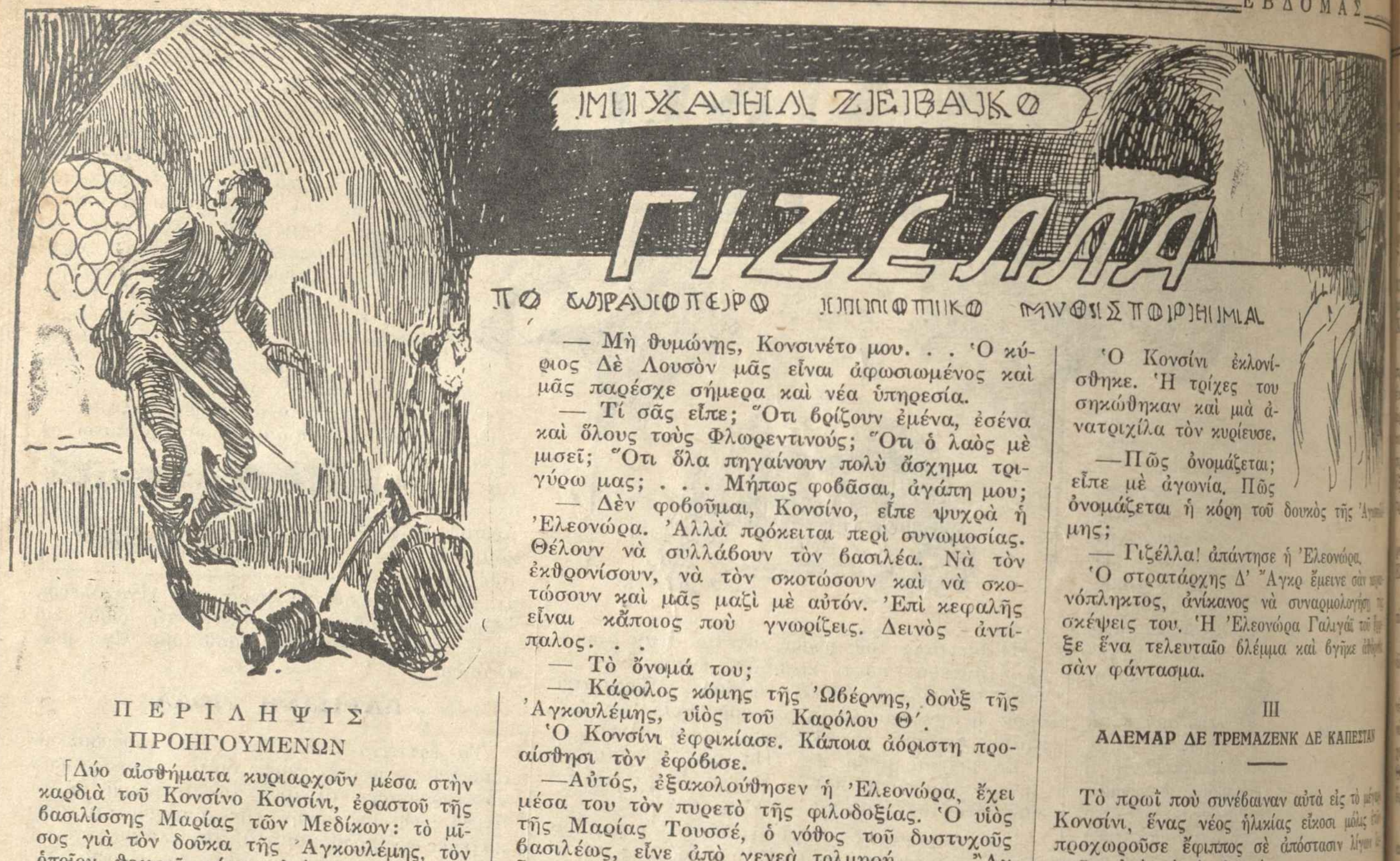

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΖΕΛΛΑ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Δύο αἰσθήματα κυριαρχοῦν μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Κονσίνο Κονσίνι, ἐραστοῦ τῆς βασιλίσσης Μαρίας τῶν Μεδίκων: τὸ μῖσος γιὰ τὸν δοῦκα τῆς Ἀγκουλέμης, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ μόνον ἐπίφοβο ἀντίπαλό του καὶ ἕνα πάθος πρὸς τὴν Γιζέλλα, ποὺ τὴν ἐρωτεύθηκε τρελλὰ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδε. Ἀναθέτει στὸν ἔμπιστό του Ρινάλδο νὰ ἀνακαλύψη τὴ διαμονὴ τῆς Γιζέλλας. Ἡ Γιζέλλα, κόρη τοῦ δουκὸς τῆς Ἀγκουλέμης, εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸ νεαρὸ μαρκήσιο Σὲνκ-Μὰρς ποὺ συμπαθεῖ κι' ὁ πατέρας της. Ὁ Ρινάλδος ἀνακαλύπτει τὰ ἴχνη τῆς Γιζέλλας καὶ ἀναφέρει τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀποστολῆς του στὸν αὐθέντη του. Ἐκείνη τὴ στιγμή, μπαίνει ἡ σύζυγος τοῦ Κονσίνι, ἡ Ἐλεονώρα Γαλιγάϊ, μαρκησία Δ' Ἄγκρ].

2. (Ἡ συνέχεια).

Τὴ δυσμένεια αὐτὴ τῆς φύσεως, ἡ Ἐλεονώρα προσπαθοῦσε νὰ τὴν κρύψη μὲ κάθε μέσον. Ἤθελε νὰ φαίνεται ὡραία στὰ μάτια ἑνὸς ἀνδρὸς μόνον. Τοῦ ἀνδρὸς ποὺ ἐλάτρευε, τοῦ συζύγου της! Μὲ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν προσπαθοῦσε νὰ κρύβη ὅλες τὴς ἀσχημίες της καὶ τὸ κατώρθωνεν ἐν μέρει μὲ τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως καὶ τῆς ὑπομονῆς ποὺ εἶχε. Ἡ Ἐλεονώρα κατώρθωνε νὰ φαίνεται σχεδὸν ὡραία.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνη, ἀφοῦ παρετήρησε τὸν ἑαυτόν της στὸν μεγάλο κρυστάλλινο καθρέπτη, ποὺ ἡ Δημοκρατία τῆς Ἐνετίας τῆς εἶχε στείλει δῶρο, ἔστρεψε πρὸς τὴν πιστὴν ἀκόλουθόν της.

— Μαρκέλλα, ρώτησε ἀπαθῶς. Εἶπες ὅτι ὁ Ρινάλδος εἶναι στὰ ἴχνη τῆς Γιζέλλας τῆς Ἀγκουλέμης;

— Ναί, κυρία. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ βρῆ τὸν δοῦκα καὶ τὴ κόρη του στὴν μικρὰ ἔπαυλι τοῦ Μεδόν. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ἀκόμη. Ὁ κύριος στρατάρχης ἀγνοεῖ βεβαίως, ὅτι ἐκείνη ποὺ ἀγαπᾷ εἶναι κόρη τοῦ δουκὸς τῆς Ἀγκουλέμης . . .

Ἡ Ἐλεονώρα ὅμως δὲν ἄκουγε τὴς σκέψεις τῆς ὑπηρετρίας της. Τὰ μάτια της ἔλαμψαν καὶ δάκρυσε.

— Τὴν ἀγαπᾷ, ἐψιθύρισε. Δὲν πρόκειται περὶ ἰδιοτροπίας αὐτὴ τὴ φορά. Τὴν ἀγαπᾷ! Καὶ γιὰ μένα οὔτε ἕνα μειδίαμα. Ὢ δυστυχία μου. Ἀλλὰ καὶ δυστυχία της!

Καὶ ταχεῖα διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ συζύγου της. Ἐστάθη πρὸς στιγμὴν πρὸ τῆς θύρας κρυφακούοντας καὶ κατόπιν εἰσῆλθε.

Ὁ Κονσίνο βλέποντας τὴν σύζυγό του χλώμιασε, ὁ δὲ Ρινάλδος ἐξηφανίσθη.

— Κονσίνο, εἶπε ἡ Ἐλεονώρα, ρίχνοντας ἕνα βλέμμα τρυφερὸν στὸν σύζυγό της. Θέλησα νὰ σὲ ἰδῶ πρὶν πάγω στὸ Λοῦβρο πλησίον τῆς βασιλίσσης. Ὁ κύριος Δὲ Ρισελιὲ πρὸ ὀλίγου μὲ ἐπεσκέφθη. Μοῦ εἶπε σοβαρώτατα πράγματα.

— Ποιὸς τοῦ εἶπε ν' ἀνακατεύεται αὐτοῦ τοῦ παπᾶ ; ἐμουρμούρισεν ὁ Κονσίνι ἀγριεμένος.

— Μὴ θυμώνης, Κονσινέτο μου. . . Ὁ κύριος Δὲ Λουσὸν μᾶς εἶναι ἀφωσιωμένος καὶ μᾶς παρέσχε σήμερα καὶ νέα ὑπηρεσία.

— Τί σᾶς εἶπε; Ὅτι βρίζουν ἐμένα, ἐσένα καὶ ὅλους τοὺς Φλωρεντινούς; Ὅτι ὁ λαὸς μὲ μισεῖ; Ὅτι ὅλα πηγαίνουν πολὺ ἄσχημα τριγύρω μας; . . . Μήπως φοβᾶσαι, ἀγάπη μου;

— Δὲν φοβοῦμαι, Κονσίνο, εἶπε ψυχρὰ ἡ Ἐλεονώρα. Ἀλλὰ πρόκειται περὶ συνωμοσίας. Θέλουν νὰ συλλάβουν τὸν βασιλέα. Νὰ τὸν ἐκθρονίσουν, νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ νὰ σκοτώσουν καὶ μᾶς μαζὶ μὲ αὐτόν. Ἐπὶ κεφαλῆς εἶναι κάποιος ποὺ γνωρίζεις. Δεινὸς ἀντίπαλος. . .

— Τὸ ὄνομά του;

— Κάρολος κόμης τῆς Ὠβέρνης, δοὺξ τῆς Ἀγκουλέμης, υἱὸς τοῦ Καρόλου Θ'.

Ὁ Κονσίνι ἐφρικίασε. Κάποια ἀόριστη προαίσθησι τὸν ἐφόβισε.

—Αὐτός, ἐξακολούθησεν ἡ Ἐλεονώρα, ἔχει μέσα του τὸν πυρετὸ τῆς φιλοδοξίας. Ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας Τουσσέ, ὁ νόθος τοῦ δυστυχοῦς βασιλέως, εἶνε ἀπὸ γενεὰ τολμηρή. . . Ἂν ἦταν στὴ θέσι σου Κονσίνι. . .

— Τί θὰ ἔκανεν; εἶπε ὁ στρατάρχης ρίχνοντας ἕνα διαπεραστικὸ βλέμμα πρὸς τὴν σύζυγό του.

Ἡ Ἐλεονώρα ἔσκυψε στ' αὐτὶ τοῦ συζύγου της καὶ ἐψιθύρισε ἐνῷ τὰ μάτια της πετοῦσαν φλόγες.

— Θὰ ἦταν ἤδη βασιλεύς.

Ὁ στρατάρχης ἔρριξε γύρω του τρομαγμένο βλέμμα.

— Αὐτὸς εἶναι ἐπίφοβος, ἐξακολούθησε ἡ Ἐλεονώρα. Εἶναι ἐπείμων χαρακτὴρ καὶ τολμηρὴ ψυχή. Θέλει ν' ἀνεβῇ ψηλὰ καὶ θὰ πατήσῃ ἐπὶ τῶν πτωμάτων μας.

— Τί πρέπει νὰ κάμωμεν λοιπόν; εἶπεν ὁ Κονσίνι ὠχρότατος.

Ἕνα διαβολικὸ μειδίαμα φώτισε τὸ πρόσωπο τῆς Ἐλεονώρας.

— Στὸν θώρακα ὅμως τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἀνεκάλυψα τὸ τρωτὸ μέρος, εἶπε.

— Ποιὸ εἶνε;

— Ὁ κόμης τῆς Ὠβέρνης εἶναι πατέρας. Ὁ τολμηρὸς αὐτὸς φιλόδοξος ἀγαπᾷ τὸ παιδί του. Πρὸς χάριν του θὰ παρῃτεῖτο ὅλων, θὰ ἔδινε ἀκόμα καὶ τὴ ζωή του.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Κονσίνι.

— Τί ἐννοεῖς; λέγε.

— Θὰ συλλάβουμε τὸ παιδὶ καὶ ὁ Κάρολος τῆς Ἀγκουλέμης θὰ πέσῃ στὰ πόδια μας.

— Ἀλλ' ἂν ὁ πατέρας ἀντισταθῇ; εἶπε ἡ Ἐλεονώρα κυττάζοντας κατάμματα τὸν σύζυγό της.

Ὁ Κονσίνι ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα διὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἦταν καλὰ κλεισμένη καὶ ὕστερα ξαναγυρίζοντας ψιθύρισε στ' αὐτὶ τῆς συζύγου του.

— Ἂν ὁ πατέρας ἀντισταθῇ; . . . Ἂν δὲν παραδοθῇ σὲ μᾶς;

— Λοιπόν;

— Μένουν ἀκόμη στὸν Λορέντζο τὸν βοτανοπώλη τῆς Γεφύρας μερικαὶ σταγόνες ἀπὸ τὸ νερό ποὺ δὲν συγχωρεῖ. Αὐτὲς εἶναι γιὰ τὸ παιδί.

— Καλά, εἶπε μὲ ἀπάθεια ἡ Ἐλεονώρα. Μὲ κατάλαβες.

Καὶ ἡ Ἐλεονώρα ἅρπαξε τὸ κεφάλι τοῦ συζύγου της καὶ τὸ φίλησε θερμά. Οἱ δυὸ δαίμονες ἤξεραν καλὰ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

— Τί ἡλικίας εἶναι τὸ παιδί; ρώτησεν ὁ Κονσίνι.

— Εἶναι κόρη δέκα ἑπτὰ ἕως δέκα ὀκτὼ ἐτῶν.

— Κόρη; εἶπεν ὁ Κονσίνι.

— Τί ἔχει νὰ κάνῃ; Ἂν εἶναι δυνατὸν σήμερα ἡ κόρη αὐτὴ πρέπει νὰ πέσῃ στὰ χέρια μας. Κι' ἂν ὁ πατέρας της ἀντισταθῇ ἀλλοίμονο στὴν κόρη.

— Ἀπόψε θὰ ἐνεργήσω, εἶπεν ὁ Κονσίνι. Ποῦ θὰ τὴν βροῦμε;

— Στὸ Μεδόν. Στὸ τελευταῖο σπίτι τοῦ χωριοῦ, ἀπέναντι τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Χήνας».

Ὁ Κονσίνι ἐκλονίσθηκε. Ἡ τρίχες του σηκώθηκαν καὶ μιὰ ἀνατριχίλα τὸν κυρίευσε.

—Πῶς ὀνομάζεται; εἶπε μὲ ἀγωνία. Πῶς ὀνομάζεται ἡ κόρη τοῦ δουκὸς τῆς Ἀγκουλέμης;

— Γιζέλλα! ἀπάντησε ἡ Ἐλεονώρα.

Ὁ στρατάρχης Δ' Ἄγκρ ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτος, ἀνίκανος νὰ συναρμολογήσῃ τὴς σκέψεις του. Ἡ Ἐλεονώρα Γαλιγάϊ τοῦ ἔριξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα καὶ βγῆκε ἀθόρυβη σὰν φάντασμα.

III

ΑΔΕΜΑΡ ΔΕ ΤΡΕΜΑΖΕΝΚ ΔΕ ΚΑΠΕΣΤΑΝ

Τὸ πρωῒ ποὺ συνέβαιναν αὐτὰ εἰς τὸ μέγαρο Κονσίνι, ἕνας νέος ἡλικίας εἴκοσι μόλις ἐτῶν προχωροῦσε ἔφιππος σὲ ἀπόστασιν λίγων λεπτῶν ἀπὸ τὸ Λονζουμώ.

Λεπτοκαμωμένος, μὲ ἐπιβλητικὸ παράστημα, εὐλύγιστος σὰν καλάμι, ἀλλὰ καλάμι ἀπὸ χάλυβα, μὲ πρόσωπο ἀκανόνιστον ἀλλὰ συμπαθητικὸ καὶ μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ πεποίθησι στὸ μέλλον. Ἐφοροῦσε φορεσιὰ ἀπὸ γκρὶ βελοῦδο, μανδύα, μεγάλα ὑποδήματα καὶ πλατύγυρο καπέλλο, ὑπερήφανα ἀνασηκωμένο στὰ πλάγια καὶ μεγάλο φτερό. Σ' ὅλα δὲ αὐτὰ προσθέσατε καὶ μακρὺ στερεὸ ξίφος, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ὁ Μεράντα τοῦ Τολέδου κατασκευάζει. Ἄξαφνα, τὸ ἄλογο σταμάτησε ἀπότομως μπροστὰ σὲ ἕνα μεγάλο χείμαρρο, τὸ ποταμίσκου τῆς Βέβρης, ποὺ κυλοῦσε μὲ τὰ χέλεια τὰ κρυστάλλινα νερά του κάτω ἀπὸ τὸν ζεστὸ ἥλιο. Ἡ δημοσία ὁδός, ποὺ περνοῦσε τὸν ποταμὸν ἐπάνω ἀπὸ μιὰ γέφυρα ἔκαμνε μικρὴ καμπὴ καὶ χανόταν κάτω ἀπ' τὸ δάσος, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ νεαροῦ καβαλλάρη. Καὶ σὲ ἀπόστασιν εἴκοσι μόλις βημάτων ἀπὸ τὴν ἀντίθετη ὄχθη, ἕνα ἁμάξι ἦταν σταματημένο μισοκρυμμένο ἀπὸ τὰ δένδρα.

—Ἐγώ, κύριε, ὀνομάζομαι Ἐρρῖκος μαρκήσιος δὲ Σὲνκ-Μάρς...

Ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης ὅμως μιὰ γυναῖκα ἔβλεπε τὸν καβαλλάρη ποὺ ἐλλείψει συν[illegible] μιλοῦσε μὲ τὸ ἄλογό του.

— Πρέπει νὰ εἶσαι ἄξιος, φίλε μου, τοῦ ὀνόματος τοῦ Φτεροπόδη. Τί ἀξία θὰ εἶχες ἂν κάθε φορὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ γεφῦρι γιὰ νὰ διαβῇς ἕνα τόσο δὰ ποταμάκι; Ἔλα, πάρε θάρρος. Ἂν πέσουμε στὸ νερὸ θὰ βγοῦμε. Ἂν τσακίσουμε κανένα πλευρὸ δὲν θὰ ὑπάρχῃ τοὐλάχιστον ἄλλος μάρτυς τῆς ἀποτυχίας μας ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τὰ λουλούδια! Χόπ! Ἐμπρός, Φτεροπόδη.

Ὁ καβαλλάρης εἶχε ὁδηγήσει λίγα βήματα πρὸς τὰ πίσω τὸ ἄλογό του καὶ κατόπιν τὸ ἐκέντησε. Τὸ ἄλογο ἐπροχώρησεν ἀργὰ στὴν ἀρχή, ὁρμητικώτερα ἔπειτα καὶ τέλος τεντώνοντας τοὺς μῦς τῶν ποδῶν του ἐτινάχθηκε στὴν ἀπέναντι ὄχθη ὅπου ἀφοῦ ἔφθασε ἐξακολούθησε μὲ τὴν κεκτημένη ταχύτητα νὰ τρέχῃ.

— Μπράβο, Φτεροπόδη, εἶπεν ὁ καβαλλάρης χαϊδεύοντας τὸ λαιμὸ τοῦ ἀλόγου του. Εἶσαι θαυμάσιος.

— Θαυμάσιος! ἐπανέλαβε μιὰ φωνὴ σὰν ἠχὼ [illegible] ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ὁ νέος σηκώθηκε ἔκπληκτος στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου.

— Ἡ μικρὴ τοῦ Λονζουμώ! ἐμουρμούρισε ὁ νέος. Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο ν' ἀλλάξω δρόμο γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγω. . . γιὰ νὰ σκέπτωμαι ἥσυχος τὴν ἀμαζόνα μου μὲ τὸ μπλὲ φόρεμα. . . Θὰ τὴν ξαναϊδῶ τάχα. . . Τὸ βλέμμα της ἔφθασε ὡς τὴν καρδιά μου!

— Δὲν ἀπαντᾶτε, κύριε! εἶπε ἡ ἄγνωστη διακόπτουσα τὴς ὀνειροπολήσεις τοῦ νέου.

— Συγγνώμην, κυρία!

Καὶ βλαστημώντας ἀπὸ μέσα του ὁ νέος ἐχαιρέτησε μὲ τὸ καπέλλο του τὴν «μικρή». Ἦταν πραγματικὰ μικρή, ὥστε θὰ τὴν ἐνόμιζε κανεὶς παιδί. Ἡλικίας δεκαπέντε ἐτῶν, μόλις [illegible] καὶ στρογγυλούλα, μὲ περίεργη τόλμη στὸ πρόσωπο καὶ μὲ μάτια πονηρά, παρ' ὅλη τὴν δειλία των.

— Λοιπόν, εἶπε, ὅπως μοῦ εἴπατε εἰς τὸ Λονζουμώ, ταξιδεύετε χωρὶς νὰ ξέρετε ποῦ πηγαίνετε; Στὴν τύχη;

— Ναί, κυρία. Ἡ τύχη μὲ ὁδηγεῖ κάπου καὶ ἂν θέλετε νὰ σᾶς τὸ πῶ, μὲ ὁδηγεῖ στὸ Παρίσι.

— Ἐκεῖ πηγαίνω καὶ ἐγώ! εἶπεν ἡ νέα γελῶντας. Καὶ γιὰ πῆτε μου, τί πηγαίνετε νὰ κάμετε στὸ Παρίσι;

— Πηγαίνω νὰ κάμω τὴν τύχη μου, ἁπλούστατα! εἶπεν ὁ νέος ἀφελέστατα.

— Μπᾶ! Τὸ ἴδιο καὶ ἐγώ. Θέλετε νὰ ταξιδεύσουμε μαζί; Μπορῶ νὰ σᾶς χρησιμεύσω. Γνωρίζω μερικοὺς στὸ Παρίσι. Εἶμαι συστημένη εἰς τὸν κύριο Ἐπίσκοπο δὲ Λουσόν, ὁ ὁποῖος τὰ ἔχει καλὰ μὲ τὸ Παλάτι. Θὰ τοῦ μιλήσω γιὰ σᾶς!

— Εὐχαριστῶ, κυρία. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι συστημένος. Καὶ ξεύρετε σὲ ποῖον; Στὸν ἔνδοξο στρατάρχη Δ' Ἄγκρ. Ὅσον διὰ νὰ ταξιδεύσουμε μαζὶ θὰ μοῦ ἦταν πολὺ εὐχάριστο, ἀλλά. . .

Ἡ νέα γέλασε πάλι καὶ εἶπε:

—Χαίρετε, λοιπόν! Ὁπωσδήποτε ἐγὼ θὰ μείνω στὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Τριῶν Μοναρχῶν» στὴν ὁδὸν Τουρνόν. Ἂν ἡ τύχη τὰ φέρῃ καὶ θελήσετε νὰ μὲ ξαναϊδῆτε, ἐκεῖ θὰ μὲ ζητήσετε. . .

— Καὶ ποίαν θὰ ζητήσω;

— Τὴν δεσποινίδα Μαριὸν Δελόρμ.

……

Ὁ νέος εἶχε μείνει εἰς τὴν ἴδιαν θέσι καὶ ἡ ἅμαξα ποὺ ἔφερε τὴν Μαριὸν Δελὸρμ ἐχάνετο ἤδη μέσα στὸ δάσος, ὅταν μιὰ καινούργια φωνὴ ἔκαμε τὸν εὐπατρίδη νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι.

Εἶδε ἕνα νέον ἐπάνω σὲ μεγαλοπρεπέστατο ἄλογο καὶ φέροντα ἐπίσης ἔνδυμα σταχτί.

— Κύριε, τοῦ εἶπε· εἶναι τρία λεπτὰ ποὺ τριγυρίζω κοντά σας.

— Τρία λεπτά, ἀπάντησε ὁ πρῶτος νέος, εἶνε ἢ πολὺ ἢ λίγο.

— Αὐτὸ ποὺ ἔχω νὰ σᾶς πῶ εἶνε πολὺ λιγότερο! εἶπε ὁ ἄγνωστος ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο θυμωμένος.

— Μιλήσατε λοιπόν! Σᾶς εἰδοποιῶ μόνον, ὅτι, ὅσο λίγο καὶ ἂν εἶναι αὐτὸ ποὺ θέλετε νὰ μοῦ πῆτε, ἡ ὑπομονή μου εἶναι λιγότερη; Τί θέλετε;

— Στὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Λονζουμὼ μιλήσατε μὲ τὴν νέα ποὺ πέρασε πρὸ ὀλίγου;

— Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι μοῦ μίλησε.

— Εἴτε τὸ ἕνα εἴτε τὸ ἄλλο, καὶ τὰ δύο δὲν μοῦ ἀρέσουν. Δὲν μοῦ ἀρέσει ἐπίσης τὸ ὅτι σταθήκατε ἐδῶ γιὰ νὰ τῆς μιλήσετε.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα; εἶπεν ὁ κύριος τοῦ Φτεροπόδη προκλητικῶς.

— Ὄχι, θέλω νὰ σᾶς προσθέσω, ὅτι οἱ ἀπότομοι τρόποι τῶν καπετάνιων τοὺς ὁποίους ἔχετε μπορεῖ νὰ εἶναι τῆς μόδας στὴν κωμωδία, ἀλλὰ δὲν ταιριάζουν μεταξὺ εὐπατριδῶν.

— Κύριε, οἱ καπετάνιοι τῆς κωμωδίας ἔχουν ξύλινα ξίφη, ἐγὼ ἔχω σιδερένιο ἀρκετὰ καλὸ γιὰ νὰ κάμῃ τοὺς ἐρωτευμένους νὰ καταπίνουν τὴς προσβολὲς τὴς ὁποῖες ἐκστομίζουν. Ξιφουλκήσατε, κύριε.

— Εἴμεθα σύμφωνοι, εἶπε ὁ ἄγνωστος μὲ τόνον ἁβρότητος νέου. Ἐν τούτοις, ἀγαπητέ μου ἀντίπαλε, ἔχω νὰ σᾶς κάμω μιὰ παράκλησι. . . Βιάζομαι νὰ προφθάσω ἐκεῖνο τὸ ἁμάξι. . .

— Ἐννοῶ, θέλετε πίστωσι! Σᾶς τὴν παραχωρῶ.

— Εἶσθε εὐγενέστατος καὶ ὑποθέτω νὰ φανῆτε μέχρι τέλους τέτοιος. Ἐλᾶτε μετὰ τρεῖς μέρες νὰ προγευματίσουμε μαζὶ καὶ ὕστερα πηγαίνουμε νὰ σφαγοῦμε.

— Θαυμάσια· ποῦ νὰ σᾶς συναντήσω ὅμως γιὰ νὰ σᾶς δώσω τὸ μικρὸ αὐτὸ μάθημα ξιφομαχίας;

— Τὸ τελευταῖο σας μάθημα νὰ εἶσθε βέβαιος, στὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Τριῶν Μοναρχῶν» ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τουρνόν.

— Πολὺ καλά. Τώρα γιὰ πῆτε μου; Ὀνομάζομαι Ἀδεμὰρ Δὲ Τρεμαζὲνκ ἱππότης δὲ Καπεστὰν καὶ σεῖς;

— Ἐγώ, κύριε, ὀνομάζομαι Ἐρρῖκος δὲ Ρουζὲ δ' Ἐφφιὰ μαρκήσιος δὲ Σὲνκ-Μάρς.

Οἱ δύο νέοι ἀπεκαλύφθησαν συγχρόνως κι' ἔσκυψαν ἐπάνω στ' ἄλογά τους. Κατόπιν ἐξεκίνησαν ὁ μὲν Σὲνκ-Μὰρς πρὸς τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ὁποίας εἶχε φύγει ἡ ἅμαξα, ὁ δὲ ἱππότης δ[illegible] μικροῦ μονοπατιοῦ πρὸς τὰ ἀριστερά.

— Πολὺ ὡραῖα, συλλογιζόταν ὁ Ἀδεμὰρ δὲ Τρεμαζὲνκ ἱππότης δὲ Καπεστάν. Νάμαι τώρα μὲ μιὰ μονομαχία στὴν πλάτη· αὐτὸ δὲν θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ βρῶ τὸν δρόμο μου.

Μετὰ μιὰ ὥρα εἶχε παραπλανηθῆ ἀσκόπως καὶ σταματοῦσε μπροστὰ σ' ἕνα ἐρημικὸ ξενοδοχεῖο. Ἔφαγε μίαν ὀμελέττα καὰ ἤπιε ἕνα μπουκάλι ἄσπρο κρασί.

Κατόπιν ὁ ξενοδόχος τοῦ ἔδειξε τὸν δρόμο γιὰ νὰ φθάσῃ διὰ μέσου τοῦ δάσους στὸ Μεδὸν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ Παρίσι.

Ὁ ἱππότης Καπεστὰν ξεκίνησε πάλιν σκεπτόμενος τὴν μονομαχία του μὲ τὸν μαρκήσιο Σὲνκ-Μάρς, τὴν συνάντησί του μὲ τὴν Μαριὸν Δελὸρμ καὶ πρὸ πάντων ὀνειροπολῶντας διὰ τὴν ἀμαζόνα μὲ τὸ μπλὲ φόρεμα ἡ ὁποία τὴν προηγουμένη μέρα στὸ Λονζουμὼ τοῦ εἶχε κάμει τόσην ἐντύπωσιν. Σκεπτόταν ἐπίσης καὶ διὰ τὸν ἔνδοξο Κονσίνι, τὸ στρατάρχη Δ' Ἄγκρ, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε συστατικὴ ἐπιστολή. Μὲ τὴς σκέψεις αὐτὲς ὁ ἱππότης μας ἄργησε πολὺ νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἐνύκτωσε καὶ ὅτι ὁ Φτεροπόδης του ὀνειροπολῶντας βεβαίως κι' αὐτὸς ἀπομακρυνόταν περισσότερο τῆς δημοσίας ὁδοῦ διευθυνόμενος πρὸς τὸ δάσος.

Ἐκράτησε τὰ ἡνία καὶ διηύθυνε τὸ ἄλογό του πρὸς τὸν δρόμο ὅταν σὲ μικρὴ ἀπόστασι διέκρινε ἕνα ἄνδρα καὶ μίαν νέαν, ποὺ ἀντήλλασσαν χαμηλοφώνως φράσεις θυμωμένες.

Τί ἔλεγαν δὲν ἄκουγε, στὴ θέα ὅμως τοῦ προσώπου τῆς νέας ὁ Ἀδεμὰρ δὲ Τρεμαζὲνκ ἱππότης δὲ Καπεστὰν θαμβώθηκε.

— Αὐτή . . . ὢ Θεέ μου. . . Εἶναι ἐκείνη! . . .

Ὁ νέος καὶ ἡ νέα ἔφιπποι ἐστέκοντο στὸ μέσον τοῦ δρόμου καὶ τὰ πρόσωπά των ἐξέφραζον ἀπότομα αἰσθήματα. Ἐκεῖνος ἐφαίνετο διαδοχικῶς περιπαθής, κυνικὸς καὶ ἀπειλητικός. Ἐκείνη φοβισμένη, περιφρονητικὴ καὶ θυμωμένη.

—Γιζέλλα, ἀκούσατέ με, ἔλεγεν ὁ ἀνὴρ μὲ τόνον ἀπειλῆς. Ἀκούσατέ με ἐφ' ὅσον εἶναι καιρός. Αὔριο καὶ ἀπόψε ἀκόμη δὲν εἶναι ἀργά. Μπορῶ νὰ σώσω ἐκ τρομεροῦ κινδύνου ἐσᾶς καὶ τὸν πατέρα σας. . . Καὶ ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἀφοσιώσεώς μου...

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

— Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο τὸ ὕψωμα αὐτό. . .

— Σᾶς πιστεύω ! . . . Πρὸ δύο ἐτῶν, ἐδῶ ἔκαμα τὴ γνωριμία τῆς γυναίκας μου !

ΑΛΛΑΓΗ. . . ΟΠΛΟΥ

— Τοτό, τὶ κακὸς ποὺ εἶσαι νὰ ξεκολλᾷς τὰ φτεράκια τῆς πεταλούδας.

— Μαμά, τὴν περνῶ ἀπ' τὴν ἀεροπορία . . . στὸ πεζικό !

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

—Ξέρεις ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ ἐπαιτεία, κατηγορεῖσαι λοιπὸν γιατὶ σὲ συνέλαβαν, τὴ στιγμὴ ποὺ ἅπλωνες τὸ χέρι.

— Κύρ' ἀστυνόμε, δὲν τ' ἅπλωσα γιὰ νὰ ζητιανέψω, ἤθελα νὰ δῶ ἂν βρέχει.

ΜΕ ΤΗΝ ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΗΝ ΕΝΝΟΙΑΝ

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή ! Ἡ χολέρα εἶναι στὸ Παρίσι !

— Θεέ μου !

— Μὴν τρομάζεις, γυναῖκα ! Θέλω νὰ πῶ ὅτι, ἡ μητέρα σου ἔφθασε ἐκεῖ !

ΡΕΚΛΑΜΑ

— Πῶς ὑπόσχεσαι, Ναθαναήλ, αὐτὸ τὸ μυθῶδες ποσὸν σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ σοῦ φέρῃ πίσω τὸ σκυλλί σου, ἀφοῦ δὲν ἔχεις σκυλλί ;

— Δὲν καταλαβαίνεις, κουτέ, τὸ κάνω γιὰ νἄχω πίστωση στὴ συνοικία !

ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ

Ὁ Δαμαστὴς τῶν ψύλλων.—Κύριε κτηνίατρε, σᾶς φέρνω τοὺς μαθητάς μου γιὰ νὰ τοὺς μπολιάσετε ἐναντίον τῆς διφθερίτιδος !

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Δασοφύλαξ.—Πῆτε στὸν κύριο ὅτι ἔρχομαι νὰ ζητήσω τὸ δῶρο μου...

Ὑπηρέτρια.—Μὰ ὁ κύριος δὲν σᾶς γνωρίζει.

Δασοφύλαξ.—Πῶς δὲ μὲ γνωρίζει ! Νὰ τοῦ ὑπενθυμίσετε ὅτι τὸν ἔκανα καὶ πλέρωσε δυὸ φορὲς πρόστιμο γιὰ παραβάσεις !

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΝΗΣΥΧΙΑ

— Ἡ γυναῖκα μου, μοῦ ὑποσχέθηκε ὅ,τι θὰ μ' ἀφήσῃ μόνο καὶ θὰ φύγῃ.

— Δὲ βαρυέσαι, μὴν ἀνησυχεῖς, οἱ γυναῖκες ποτὲ δὲν κρατοῦν τὴς ὑποσχέσεις των.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς φοβοῦμαι !

ΠΛΗΜΜΕΛΗΜΑ

— Κατηγορούμενε, σὲ εἴδανε νὰ κλέβῃς ἄχερα. Τί σ' ἔσπρωξε νὰ τὸ κάνῃς αὐτό ;

— Ἡ πεῖνα, κύριε πρόεδρε ! . . .

..ΩΝ ΟΥΚ' ΕΣΤΙ ΑΡΙΘΜΟΣ . . .

— Κατηγορούμενε, θὰ σοῦ ἀναφέρω ὅλες τὴς προηγούμενες καταδίκες σου . . .

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, κύριε δικαστά, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ καθίσω.

ΣΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟΝ

Φαλακρός.—Τί ἔκανε λέει ! Μοῦ ζητᾶτε δεκαπέντε δραχμὲς γιὰ τὰ μαλλιὰ ποὺ μοῦ κόψατε ! Μά, ἐγώ, δὲν ἔχω σχεδὸν καθόλου !

Κουρεύς.—Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ κύριε, δυσκολεύτηκα τόσο πολὺ νὰ τ' ἀνακαλύψω !

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΙ

Ἡ νέα.—Κολυμπῶ, παίζω ἔξοχα τέννις, παίζω γκόλφ, πηγαίνω ἱππασία, ὁδηγῶ αὐτοκίνητο μὲ 120 χιλιόμετρα τὴν ὥρα καί, χορεύω ἀρκετὰ καλά. Καὶ τὰ δικά σας τὰ ταλέντα ποιά εἶναι ἀγαπητέ μου ἀρραβωνιαστικέ ;

Ὁ νέος.—Ἐγώ, ξέρω νὰ ράβω κουμπιά, νὰ ψήσω ἕνα μπιφτέκι, νὰ βράσω αὐγά, νὰ στρώσω ἕνα κρεββάτι. Ἔτσι συμφωνοῦμε μιὰ χαρά !

ΩΡΑΙΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Κυρία.—Δὲν μπορεῖς νὰ βρῆς καλλίτερη δουλειά ;

Ζητιάνος.—Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε, κυρία μου, πὼς εἶμαι δυσαρεστημένος ἀπ' τὸ ἐπάγγελμά μου ;

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΙΩΠΗΛΗ ΜΑΧΗ

Ὄχι, μπροστὰ στὸν πόνο ἐγὼ δὲν λύγισα.
Συντρόφισσά μου τὴν ἀπόγνωσι δὲν πῆρα!
Τὴς πίκρες, ὅσες μοὔλαχαν, τὴς τρύγησα
κατάματα κοιτάζοντας τὴ Μοῖρα.

* * *

Πρόβαλε ἐμπρός μου, μανιωμένη ρήγισσα,
τὸ σῶμα διπλωμένο σὲ πορφύρα.
Κι' ὅμως στ' ἀντίκρυσμά της δὲν ἐρρίγησα
Δὲν μ' ἔννοιαξε σὰν ποιὰ φυλάει μου κλήρα!

* * *

Κι' ὕψωσα τὸ κεφάλι μου περήφανα
«Τ' ὁλόλευκό μου τ' ὄνειρο σὰν κρῖνο
ποὺ μ' ἀσημόκλωνες μιὰ νύχτα τὸ ὕφανα

* * *

νὰ μοῦ τὸ σκίσῃς θὰ μπορῇς κι' ἐκεῖνο;...»
Τὤπα. Καὶ βλέπω ξάφνου, φρύγανα ἴδια,
νὰ πέφτῃ μου σὲ μαῦρα ἀποκαΐδια. . .

ΛΗΔΑ ΚΑΡΤΕΛΗ

ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ἐκεῖ ψηλὰ μέσ' στὸ μικρὸ δασάκι, ἀνάμεσα σὲ πυκνὲς φυλλωσιὲς δένδρων, περιπλεγμένες σὰν ἕνα τεχνητὸ κιόσκι, ἤμουν ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωΐ, Κυριακάτικο. Ξαπλωμένος εἰς τὰ δροσερὰ χόρτα, εἶχα ἀκουμπήσῃ τὸ κεφάλι μου σ' ἕναν κορμὸν δένδρου, κι' ἔμενα ἔτσι ἐπὶ πολλὴ ὥρα ρεμβάζοντας. . .

Ὅλη ἡ μακρυνή, περασμένη μου ζωὴ ἄρχισε νὰ περνᾷ ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ρεμβάζοντας ὀφθαλμούς μου σὰν κινηματογραφικὴ ταινία. . . Ἡ γλυκειὲς στιγμὲς ποὺ περνοῦσα μαζί της στὰ παιδικά μου χρόνια, σὲ κάποια μαγευτικὴ ἀκτή. . . Τὰ θερμὰ φιλιὰ ποὺ ἀνταλλάξαμε, καὶ τοὺς ὅρκους αἰωνίας πίστεως πίσω ἀπὸ κάτι φυλλωσιὲς καλαμιῶν...

— Ἀλήθεια, τί ζωὴ ἦταν ἐκείνη! . . . Τί εὐτυχισμένες στιγμές. . .

Ἀλλοίμονον ὅμως. . . Ὁ χρόνος, ὁ σύντροφος αὐτὸς τῆς λησμονιᾶς, πέρασε, καὶ ὅλα χαθῆκαν στὸ πέρασμά του. Μοῦ ἄφισε μόνον γιὰ ἀνάμνησι, μιὰ μικρὴ εἰκόνα, μὰ τόσο, μὰ τόσο δὰ μικρή, ποὺ μόλις νἄρχεται στὴ θύμησί μου. . .

Ἀλήθεια, σὲ πόσους χαρίζει εὐτυχία μὲ τὴ λησμονιά του ὁ χρόνος. . . Μὰ καὶ πόσους κάνει δυστυχεῖς!

Β. ΠΟΜΟΝΗΣ

ΚΑΠΟΙΟΝ ΚΑΙΡΟ...

Σὰν παραμύθια κάποτε θὰ λέμε τὰ παληὰ
κεῖνα ποὺ λησμονήθηκαν. Θὰ κλαῖμε, θὰ πονοῦμε,
γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ πέρασε, κι' ἐσβύστη σιωπηλά,
ὅταν τὴς λατρευτὲς μορφὲς κι' ἀγάπες νοσταλγοῦμε.

* * *

Κι' ὅταν στὸ νοῦ θὰ φέρνουμε εὐτυχισμένα χρόνια,
ἀγάπες ποὺ περάσανε κι' ἀξέχαστα φιλιά,
εὐτυχισμένοι θἆμαστε, κι' ἂς μᾶς σκεπάζουν χιόνια,
κι' ἂς ἔχῃ σβύσει ἀγύριστη κείνη ἡ θερμὴ ἀγκαλιά. . .

* * *

Γιατί, κάποιον καιρὸ γιὰ μᾶς, μιὰ σπίθα στὴ γωνιὰ
ὅταν σκυφτοὶ πιὰ θἆμαστε, κάτι θὰ μᾶς θυμίζῃ. . .
Μὲ τὴ γλυκειὰ τὴ λάμψι της κρυμμένη στὴ φωτιά,
τὴν πονεμένη μας καρδιά, γλυκὰ θὰ ναναυρίζῃ.

ΜΑΡΙΟΣ ΡΟΖΑΝ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ...

Ψυχορραγάει τοῦ ἥλιου κι' ἡ στερνὴ ἀχτῖδα. . . Δὲν ξέρω τί ἔχω, νοιώθω ὅμως ἕνα ἀφόρητο βάρος νὰ πλακώνῃ τόσο ἐπίμονα τὸ στῆθος μου. . . Ἀνοίγω διάπλατα τὸ παράθυρο, γιατὶ θαρρῶ πὼς πνίγομαι. . . Καὶ νὰ ἡ σκέψι μου, ἡ καλὴ κι' ἄγρυπνη συντρόφισσά μου, θέλοντας νὰ ἐλαφρώσῃ τὸν πόνο μου, ἢ νὰ μεγαλώσῃ τὴν ἀγωνία μου, μὲ φέρνει πρὸς τὸ διαπλατωμένο παράθυρο. . . Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω στὰ μάτια μου. . . Μπροστά μου, σὲ μιὰ ἱστορία ἀπὸ τρεῖς εἰκόνες βλέπω νὰ ξετυλίγεται, ὅλη ἡ τραγωδία τῆς ζωῆς. . .

.. ..

. . . Ἡ ὡραία πάντα αὐγὴ σκορπίζει ἀλύπητα τὴς χάρες της, τὸ μαγευτικὸ ἐκεῖνο πρωϊνό. . . Μέσ' τ' ἀνθισμένο περιβόλι, κάτω ἀπ' τὴς μεθυστικὲς εὐωδιὲς τῶν κρίνων καὶ τῶν τριανταφυλλιῶν, δυὸ παιδάκια παίζουν ἀμέριμνα.

Πότε-πότε τ' ἀεράκι σ' ἕν' ἀνάλαφρο φύσημά του, ἀναδεύει τὰ κλαδιὰ μιᾶς ἀνθισμένης λεμονιᾶς, καὶ τὰ ραίνει μὲ τ' ἄνθη της... Γιὰ μιὰ στιγμὴ τ' ἀγοράκι ἀφήνει τὰ παιγνίδια, καὶ καρφώνοντας τὰ βλέμματά του στὴ μικρή του συντρόφισσα, τὴ ρωτᾷ. . .

— «Μπέμπα μου, τί θὰ κάνουμε σὰν μεγαλώσουμε; . . .»

Ἐκείνη δὲν ἀπαντᾷ. . . Τὸν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι, κι' ἔτσι τὰ δυὸ παιδιὰ χειροπιασμένα πάντα, κόβουν βόλτες ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς λουλουδένιους διαδρόμους τοῦ περιβολιοῦ, κάνοντας σχέδια γιὰ τὸ μέλλον, ποὺ νοιώθουν νἄρχεται τόσο ἀργά. . .

.. ..

Ἡ νύχτα ἄρχισε νὰ τυλίγῃ τὴν πλάσι, μὲ τὰ γκρίζα ἀέρινα πέπλα της. . . Πίσω ἀπὸ τ' ἀντικρυνὸ βουνὸ τὸ φεγγάρι φαίνεται δειλὰ νὰ ξεπροβάλλῃ, λούζοντας τὸ ἐρημικὸ ἐκεῖνο ἀκρογιάλι, μ' ἕνα γλυκύτατο ἀσημένιο φῶς. Στ' ἀπόμακρο, μοναχικὸ βραχάκι, διακρίνουνται καθισμένοι δυὸ νέοι. . . Αὐτή, στὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνου, φαίνεται παραδομένη σύγκορμη στὴν ἔκστασι τῆς ἀγάπης της, κι' αὐτὸς χορτασμένος πιὰ ἀπ' τὰ φιλιά της, ἔχει γείρει τὸ κεφάλι του στὸ στῆθος τῆς ἀγαπημένης του. . . Δὲν μιλοῦν. . . Εἶναι μερικὲς μεγάλες, ὑπερκόσμιες στιγμές, ποὺ τὰ στόματα πρέπει νὰ σωπαίνουν ὅταν νοερὰ συνεννοοῦνται οἱ ψυχές. . . Τὸ γήϊνο καὶ περασμένο, πρέπει νὰ ὑποχωρῇ πρὸ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἀθανάτου. . . Κρατιοῦνται ἀκίνητοι, στὴν ἴδια πάντα στάσι, λὲς καὶ προσπαθοῦν νὰ συγκρατήσουν πιότερο τὸ παρὸν ποὺ νοιώθουν νὰ περνᾷ μὲ τόση γρηγοράδα...

.. ..

Στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο μὲ τὰ παληὰ ἔπιπλα, βασιλεύει νεκρικὴ σιγή. . . Στὴν ἄκρη καίει μιὰ σόμπα. . . Στὰ κλειστὰ παραθυρόφυλλα κτυπᾷ ἀδιάκοπα ἡ βροχή, κι' ὁ ἀγέρας, μανιασμένος ψέλνει ἐξακολουθητικὰ τὸ αἰώνιο τραγοῦδι του, τὸ τραγικὸ σὰν μοιρολόϊ. . .

Τίποτα δὲν ἀκούγεται παρὰ τὸ ρυθμικὸ τὶκ-τὰκ τοῦ κομπολογιοῦ, ἑνὸς ἀσπρομάλλη γέρου, ποὺ εἶναι ζαρωμένος σὲ μιὰ γωνιά. . . Ἀντίκρυ του μιὰ γρηὰ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος τὸν κοιτάζει μελάγχολα. . . Δὲν μιλοῦν. . . Ὅμως κι' οἱ δυό, μὲ πόνο ἀφήνουν τὴ σκέψι τους νὰ πετάξῃ, στὰ θολὰ ἀπ' τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου παλάτια τοῦ παληοῦ καιροῦ, καὶ μὲ δυνατὸ σπαραγμὸ θυμοῦνται τὸ παρελθόν. . .

Μι' ἀδύνατη ἀχτῖδα ἥλιου ποὺ βασιλεύει πίσ' ἀπ' τὰ κατάμαυρα σύννεφα, πηδᾷ ξάφνου ἀπ' τὸ φεγγίτη. . . Καὶ μὲ τὴ στερνὴ ἀχτῖδα τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας νοιώθουν μὲ φρίκη νὰ σβύνῃ καὶ τὸ ὄμορφο ὄνειρό τους. . .

.. ..

Καὶ ἡ ἱστορία τελείωσε. . .

Γ. Ι. ΣΤΡΟΥΜΠΟΣ

ΗΡΘ' Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ἦρθ' ὁ χειμῶνας· θλιβερὰ κι' ἀργὰ περνᾷ ἡ μέρα,
γυμνὲς στὸ πάρκο μείνανε, κλωνόγυμνες ...τας,
πένθιμα τρίζουν τὰ κλαριὰ στὸ πέρασμα τ' ἀγέρα,
πεσμένα, κιτρινίζουνε τὰ φύλλα στὴς βροχές.

* * *

Πάνω στὴς πλάκες, τῆς βροχῆς, — αἰώνιο μοιρολόγι, —
τὸ τίκι-τόκ, ξεχύνεται μονότονα, μονότονα ...λές, τὴς στιγμές μας πῶς μετρᾷ, τοῦ Χρόνου τὸ ρολόϊ,
τοῦ Χρόνου, π' ἀσταμάτητα, στὸ τέλος μᾶς τραβᾷ. . .

* * *

Κι' ἔρημ' οἱ πάγκοι τώρα πιά, ... νοσταλγοῦνε
— ξεβάφοντας στ' ἀδιάκοπο πλύσιμο τῆς βροχῆς —
μέρες, π' ὁ κῆπος γέμιζε μιᾶς ἄνοιξης τρελλῆς

* * *

χαρές· ἡμέρες ποὺ γοργὰ σὰν ὄνειρα περάσαν.
Μὰ μόνο τ' ἀνατρίχιασμα μιᾶς παγερῆς ...
ἁπλώνεται στὴν ἐρημιὰ τοῦ πάρκου τῆς σιωπῆς! . . .

ΓΛΑΥΚΟΣ

ΤΡΙΑ ΤΑΜΠΛΩ

Ἀνοιξιάτικο ἀχνορόδινο πρωΐ. . .

Στὸν ὁλοπράσινο κάμπο τὸν ὁλόσπαρτο ἀπὸ λουλούδια δυὸ παχουλὰ παιδάκια, μὲ προσωπάκια ρόδινα ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐτυχία παίζουν καὶ τρέχουν τρελλά. . .

Ὤ! παιδικὴ ἡλικία ποὺ ζῇς μέσα στὸν παράδεισο τοῦ γέλοιου καὶ τῆς χαρᾶς! . . . Πόσο σὲ λαχταρῶ! . . .

* * *

Μεσημέρι φωτόλουστο. . .

Στὴν χρυσαφένια ἀκρογιαλιά, πλάϊ στὴ γαλάζια θάλασσα, ποὺ τὰ κυματάκια της ἀφροστεφανωμένα μουρμούριζαν κάποιο τραγοῦδι μαγικό, δυὸ νέοι κάθονται ἀγκαλιασμένοι . . .

Βλέπουν μακρυά, πολὺ μακρυά. . . κάποιον κόσμο ὀνειρεμένο, κἄποιον κόσμο μαγικό. . .

Ὤ! Νεανικὴ ἡλικία ποὺ ζῇς καὶ πλανιέσαι μέσα σὲ ὄνειρα χρυσᾶ! Πόσο σ' ἀγαπῶ! . . .

* * *

Βράδυ χειμωνιάτικο. . .

Τὸ χιόνι πέφτει ἁπαλά, σιγαλὰ στὴν γῆ... στὰ μαλλιά... στὴν καρδιά...

Ἡ λάμπα φωτίζει δυὸ πρόσωπα αὐλακωμένα ἀπ' τὸ ἀλέτρι τοῦ χρόνου, μάτια θαμπὰ καὶ σβυσμένα, ποὺ ἀργοσταλάζουν κάποιο πονεμένο δάκρυ στὴν θύμησι ὄμορφων περασμένων χρόνων. . .

Ὤ! Γεροντικὴ ἡλικία ποὺ δάκρυα χύνεις στὴν θύμησι περασμένων καὶ ἀγύριστων καιρῶν! . . . Πόσο σὲ συμπαθῶ! . . .

ΠΟΛΑ ΝΤΙΝΤΑ

ΣΕ ΔΥΟ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ

Ματάκια μαῦρα, ὄμορφα, τρελλὰ ἀγαπημένα,
ποιὲς θύμησες μοῦ φέρνετε σὲ τούτη δῶ τὴν ὥρα.
Ματάκια ἐρωτιάρικα, γλυκὰ καὶ πονεμένα,
στὴ σκέψι σας ἡ σκέψι μου στριφογυρνάει τώρα.
Ἄχ, ὅταν μὲ κυττάζατε, ἔννοιωθ' ἀνατριχίλα
χίλια ἅγια γλυκόλογα μοῦ λέγατε σωπαίνοντας
κι' ὅταν ὁ μπάτης τῆς νυχτιὲς ἐχάϊδευε τὰ φύλλα
κοντά σας ἐξεχνιόμουνα τὴ λάμψη σας θωρώντας.
Ματάκια μαῦρα, ὄμορφα, ποὺ τὴ ζωὴ σκορπᾶτε,
σᾶς στέλνω χίλια δυὸ φιλιὰ μὲ τὴ δροσιὰ βγαλμένα,
κι' ἐν ὅσῳ ζῇ ἡ σκέψι μου πάντα θὰ σᾶς θυμᾶται,
ματάκια ἐρωτιάρικα, ματάκια ἀγαπημένα.

Δ. Α. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Μεταξύ μας

Καλλιτεχνική και Φιλολογική Εβδομάς

Τσιλιόπουλον. Οἱ στίχοι σας δυστυχῶς, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, δὲν λένε τίποτε. Θέμα ξηρό, ἄτονο, καμμιὰ βαθύτερη προσπάθεια, καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα, φρικτὴ ἐκτέλεσις.—Λαΐδα. Τὰ ἴδια θἄχαμε νὰ ποῦμε καὶ σὲ σᾶς.—Νίκ. Μάρ. Ὁ «Χωρισμός» σας θὰ μποροῦσε ἴσως ἂν τὸν ξαναγράφατε μὲ περισσότερη προσοχὴ νὰ δημοσιευθῇ. Ὅπως εἶναι τώρα θυμίζει κοινὴ ἔκθεσι ἰδεῶν. —Μ. Ροζάν. Δημοσιεύεται τὸ «Κάποιον καιρό», τὰ ἄλλα ὄχι. Μὴ βιάζετε τὴς ὁμοιοκαταληξίες π. χ. «γλυκειά» μὲ τὸ «κατοικιά».—Μ. Σεργάκην. Πολὺ ἄτεχνα διηγῆσθε τὸν πόνο σας, τόσο ἄτεχνα μάλιστα ποὺ ἂν δημοσιεύονταν ὅπως εἶναι θἄχε τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα ἀπ' αὐτὸ ποὺ νομίζετε : θὰ γελοῦσε ὁ κόσμος.—Σ. Μέτσην. Δυστυχῶς καθὼς φαίνεται ἡ ἐξοχὴ δὲν σᾶς ἐνέπνευσε διόλου καλά.—Α. Γκάλαν. Ἀντιγράφουμε ἐδῶ ἕνα τετράστιχο γιὰ νὰ δῆτε καὶ μόνος σας πῶς αὐτὰ ποὺ στείλατε ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ποίησις. «Βρέχει σιγὰ καὶ μιά, μιὰ ἀργοπέφτοντας-Στὸν δρόμο, τῆς βροχῆς, ἡ στάλες-Γλυστρᾶν καὶ ρίχτουν στοῦ πλακόστρωτου-Τὰ βάσανα ὅλες τῆς ζωῆς τὴς ζάλες».—Μαμέλην Κ. Τὰ γραμματόσημα ποὺ βάλατε ἦσαν λιγώτερης ἀξίας κι' ἔτσι πληρώσαμε πρόσθετα τέλη. Μὲ τὴν ἀφορμὴ αὐτή, λέμε σὲ σᾶς ὅπως καὶ σ' ὅλους τοὺς λοιποὺς συνεργάτες τῆς σελίδος αὐτῆς, πὼς τὰ ἔργα τους δὲν θὰ κρίνωνται, οὔτε θὰ τοὺς ἀπαντῶμε διόλου, ὅταν δὲν εἶναι ἐν τάξει τὰ γραμματόσημα τῶν ἐπιστολῶν των.—Γλαῦκον. Κρατᾶμε μόνο τὰ δυὸ σονέττα. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ εὐγενικό σας γράμμα.—Μ. Ε. Δυστυχῶς δὲν δημοσιεύουμε ἄρθρα.—Αἴγλην Γαλανοῦ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Αὐτὸ ποὺ μᾶς στείλατε δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ.—Π. Ρακόπουλον καὶ Α. Φράγκον. Καλλίτερη ἡ «Πεταλοῦδα» τοῦ κ. Ρ., ἀλλὰ ὄχι καὶ ὁλότελα καλή. Ἂν διώρθωνε λίγο τοὺς δυὸ τελευταίους στίχους, θὰ τὴν δημοσιεύαμε. —Η. Χατζηγρηγορίου. Τὸ διήγημά σας θὰ μποροῦσε νὰ γινότανε πάρα πολὺ καλό, ἂν κόβατε πολλὲς κοινοτυπίες στὴν ἀρχή. Ἡ εἰκόνα τοῦ σπιτιοῦ ζωντανή, καὶ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ φινάλε σωστὸ εὕρημα. Μπράβο σας. Περᾶστε κανένα ἀπόγευμα 2—4 νὰ τὰ ποῦμε καὶ προφορικά.—Ν. Παπανικολάου. Θὰ δημοσιευτοῦν. Προσέχετε περισσότερο, καὶ πρὸ παντὸς μὴ βιάζεσθε.—Ν. Ψαλτίδην. Οἱ στίχοι σας φοβερὰ ἄτεχνοι, χωρὶς ρυθμό, χωρὶς τονισμό, χωρὶς βαθύτερη ἔννοια. Μὴ ξαναγράφετε ποιήματα πρὸς τὸ παρόν, διαβᾶστε, ἴσως μὲ τὴν μελέτην καὶ μὲ τὸν καιρὸ κατορθώσετε κάτι καλλίτερο.—Γ. Ἀγγελέαν. Γράψαμε χίλιες φορὲς ἀπ' τὴν στήλη αὐτή, πὼς τὸ πεζοτράγουδο, εἶναι τὸ δυσκολώτερο λογοτεχνικὸ εἶδος, τὸ καλὸ πεζοτράγουδο δηλαδή, κι' ὄχι τὸ ἀράδιασμα λέξεων, λέξεων χωρὶς κανένα νόημα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γεμίσῃ μισὴ ἢ μιὰ κόλλα χαρτιοῦ καὶ νὰ δημοσιευτῇ τὸ ὄνομα τοῦ συγγράφαντος. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο ἀποροῦμε πῶς ἐπιτέλους δὲν τὸ καταλαβαίνετε καὶ νὰ φροντίζετε πρὶν μᾶς στείλετε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, νὰ εἶσαστε ἀπόλυτα σίγουροι πὼς εἶναι κάτι καλό ! Τί νὰ σᾶς ποῦμε παραπάνω ; Ἡ μεῖς δὲν κατορθώνουμε νὰ ἐκφράσωμε αὐτὸ ποὺ σκεφτόμαστε ἢ σεῖς δὲν θέλετε νὰ μᾶς καταλάβετε.—Π. Παπαγεωργίου. Διαβᾶστε τὴν παραπάνω ἀπάντησι.—Ε. Λάσκαρη. Θὰ δημοσιευθῇ τὸ πεζό. Τὸ ποίημα ἄτεχνο.—Μ. Τζεράκη. Καλό, τὸ κρατοῦμε.—Θ. Μεγγρέλην. Ὄχι καλό.—Μ. Καλ. Ἂν εἴχατε λίγη ὑπομονή, θὰ διαβάζατε τὴν ἀπάντησί μας. Ὁ «Μπεκρῆς» καλός.—Β. Βεζύρην. Θἆταν πολὺ καλά, ἂν ἦταν σωστὰ στὸ μέτρο. Κυττᾶξτε τα μιὰ φορὰ ἀκόμα, διορθῶστε τα καὶ στεῖλτε μας.—Ν. Μακέκη. Οἱ στίχοι σας ἄτεχνοι. Τὸ διήγημα καλό, δυστυχῶς ὅμως πολὺ μεγάλο γιὰ μᾶς.

Ἑλληνίδα Ἐρ., Ἀθανασίαν Κ., Α. Β., Α. Τσέλλην, Σ. Γιώργαν, Π. Ζῶγκον, Π. Ὡρίωνα, Μ. Χρόνον, Μ. Γρυπάρην, Β. Πομόνην, Σ. Ε. Β., Μελαχροινοῦλα, Ε. Μίργκαν, Ὀρφανήν, Σ. Σκουτέρην, Γ. Κισκίραν, Α. Αἰωνᾶν, Α. Ζάβαλην, Λουκίαν, Σ. Σερενέν, Φοιτητὴν Κ., Κ. Στογιαννόπουλον, τὰ σταλέντα δὲν ἐνεκρίθησαν.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἐγκατάστασις πλήρης γιὰ «φίλμ σονόρ».

Ἔργα :

1) Τὸ Χρῆμα, τοῦ Αἰμ. Ζολᾶ, μὲ τὴν Μπριγκίττα Χέλμ, τὸν Ἀλκόβερ καὶ τὴν Μέρου Γκλόρια.
2) Ὁ ἄνθρωπος ποὺ γελᾶ, τοῦ Βίκτορος Οὑγγώ, μὲ τὸν Κόνραδ Βάϊτ καὶ τὴν Μαίρη Φίλμπιν.
3) Τὸ ξύπνημα, μὲ τὴν Βίλμα Μπάνκυ.
4) Τὰ φῶτα τῆς πόλεως, μὲ τὸν Σαρλώ.
5) Ὁ Κῆπος τῆς Ἐδέμ, μὲ τὴν Ἀλὶς Τερρὺ καὶ τὸν Ἰβὰν Πέτροβιτς.
6) Σόου-Μπόουτ, μὲ τὴν Ἑλληνίδα καλλιτέχνιδα Ἑλένη Ἀρίστη.
7) Ὁ Βασιλεὺς τῆς Μπερνίνα, μὲ τὸν Τζὼν Μπάρρυμορ καὶ τὴν Καμίλλη Χόρν.
8) Σιδηρᾶ Μάσκα, μὲ τὸν Ντούγκλας Φαίρμπανκς.
9) Χορεύτρια τῶν Θεῶν, μὲ τὴν Ζίλντα Γκρέϋ.
10) Ἀφροδίτη, μὲ τὴν Κώνστανς Τάλματζ.
11) Ὁ Κουρσάρος, μὲ τὴν Λιλὴ Νταμίτα καὶ τὸν Ρόναλντ Κόλμαν.
12) Νύχτες Καταιγίδας, μὲ τὴν Νόρμα Τάλματζ.
13) Γυναῖκα τοῦ Δρόμου, κατὰ σκηνοθεσίαν τοῦ Γκρίφφιθ.
14) Ἀνθρώπινη Ἀδυναμία, μὲ τὴν Γκλόρια Σβάνσον.
15) Ὅταν οἱ ἄνδρες ἀγαποῦν, μὲ τὴν Ντολορὲς Κοστέλλο καὶ τὸν Τζὼν Μπάρρυμορ.
16) Γιολάνδα, μὲ τὴν Ἰρὲν Ρίτς.

ΑΤΤΙΚΟΝ

Πλήρης ἐγκατάστασις γιὰ «φίλμ σονόρ».

Μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο.

1) Ἡ Μυστηριώδης Κυρία.
2) Ἡ Γῆ τῆς Ἡδονῆς.
3) Ἡ Ραδιοῦργος.

Μὲ τὸν Τζὼν Τζίλμπερτ.

4) Οἱ Μάσκες τοῦ Σατανᾶ.

Μὲ τὸν Ραμὸν Νοβάρρο.

5) Νέοι Ἴκαροι.
6) Ραψῳδία Ἔρωτος.

Μὲ τὸν Λὸν Τσάνυ.

7) Ὅταν ἡ πόλις κοιμᾶται.

Μὲ τὸν Μπάστερ Κῆτον.

8) Ὁ Κομπάρσος.
9) Ὁ Ὀπερατέρ.

Μὲ τὴν Ντολορὲς ντὲλ Ρίο.

10) Ἡ ἐξόρμησις πρὸς τὸν χρυσόν.

ΣΠΛΕΝΤΙΤ

Τελείως ἀνακαινισθέν, μὲ μεγάλην ὀρχήστραν καὶ βαριετέ.

1) Πρίγκηψ Φοιτητής.
2) Ἀπηγορευμένη εὐτυχία.
3) Πτέρυγες.
4) Τὸ χωριὸ τῆς Ἁμαρτίας.
5) Θύελλα εἰς τὴν Ἀσίαν.
6) Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη, μὲ τὴν Λὶλ Ντάγκοβερ.

ΣΑΛΟΝ ΙΝΤΕΑΛ

«Φίλμ σονόρ» :

1) Ὁ Τραγουδιστὴς τῆς Τζάζ, μὲ τὸν Ὄλ Τζόνσον καὶ τὴν Μέϋ Μὰκ Ἄβοϋ.
2) Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε, μὲ τὴν Ντολορὲς Κοστέλλο καὶ τὸν Ζὼρζ Ὀ. Μπριέν.
3) Ὁ Τρελλὸς Τραγουδιστής, μὲ τὸν Ὄλ Τζόνσον.
4) Λευκὸς Γάμος, μὲ τὴν Μπίλλυ Ντὸβ καὶ τὸν Ρὸντ Λαρόκ.
5) Θεία Γυναῖκα, μὲ τὴν Κορίννα Γκρίφφιθ καὶ τὸν Βίκτορ Βαρκόνι.
6) Μοιραῖος Χείμαρρος, μὲ τὴν Μπέττυ Τόμψον καὶ τὸν Ρ. Μπαρτέλμες.
7) Μὲ Φίλησες, μὲ τὴν Κόλιν Μούρ.
8) Τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ μεσονυκτίου, μὲ τὴν Μπίλλυ Ντόβ.

ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

Εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐξετέθησαν γύψινα προπλάσματα διὰ τὸ μνημεῖον τοῦ Πιρὸτ εἰς τὴν Σερβία, κατόπιν προκηρυχθέντος διαγωνισμοῦ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Ἔργα ὑπέβαλον οἱ γλύπται κ. κ. Ζευγώλης, Τόμπρος, Κακουλίδης, Μαυρουδῆς, Δ. Θωμόπουλος, Ζογγολόπουλος καὶ μερικοὶ ἄλλοι τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μᾶς διαφεύγουν. Ἡ κριτικὴ ἐπιτροπή, ὀκταμελής, δὲν ἀπεφάσισε ἀκόμη ἐγκρίνουσα τὸ τελικὸν σχέδιον. Συνελθοῦσα ἅπαξ εἰς συνεδρίαν, ἀπέφυγε νὰ ἐκφέρῃ οἱανδήποτε ἀπόφασιν, διότι ἀπουσίαζον δύο μέλη της. Ὁ Διαγωνισμὸς αὐτὸς πρέπει νὰ τύχῃ ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος, δεδομένου ὅτι τὸ μνημεῖο αὐτὸ πρόκειται νὰ στηθῇ εἰς ξένην χώραν. Ἴσως, μιὰ δημοσιευθεῖσα διαμαρτυρία τῶν Ἑλλήνων γλυπτῶν, ἀρνουμένων ὡς μέλος τῆς ἐπιτροπῆς καὶ δὴ πρόεδρον, τὸν τέως διευθυντὴν τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν κ. Ἰακωβίδην, νὰ μὴν εἶναι ἐντελῶς ἄδικος. Τὸ πρόσφατο παρελθὸν δικαιώνει, μιὰ τέτοια χειρονομία τῶν Ἑλλήνων γλυπτῶν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

Κυκλοφόρησε τὸ τεῦχος τοῦ Ὀκτωβρίου μὲ ἐκλεκτὴ ὕλη ὅπως πάντα. Στὸ τεῦχος αὐτὸ δημοσιεύεται καὶ τὸ μονόπρακτο δρᾶμα τοῦ κ. Φώτου Γιοφύλλη, ἡ «Μαύρη Κληρονομιὰ» ποὺ παίχτηκε φέτος τὸ καλοκαῖρι ἀπὸ τὸν θίασο τῶν Νέων στὸ θέατρο τοῦ Παγκρατιοῦ καὶ προκάλεσε τὴν μῆνιν τῶν κριτικῶν.

Ἀναδημοσιεύουμε ἐδῶ τὴς λίγες γραμμὲς μὲ τὴς ὁποῖες ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς κ. Κωστῆς Βελμύρας, προλογίζει τὸ μονόπρακτο αὐτό, βέβαιοι πὼς ἡ γραμμὲς αὐτὲς διδουν καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο τὴν πιὸ ἀκριβῆ καὶ δίκαια ἐξήγησι γιὰ τὴν «ἀποτυχία» τοῦ ἔργου— ὅπως θέλησαν κακόβουλα νὰ τὴν χαρακτηρίσουν μερικοὶ ἀπ' τοὺς γράφοντας κριτικὴ στὸν τόπο μας.

«Ἡ «Μαύρη Κληρονομιά», ἀνεξάρτητα μὲ τὴ φιλολογικὴ καὶ θεατρική της ἀξία, ἔχει γιὰ τὴν προσπάθεια τῶν Νέων συγγραφέων τοῦ 1929 καὶ μίαν ἄλλη ἱστορικὴ καὶ πραγματικὴ ἀξία: Στάθηκε ὁ στόχος τῆς ὀργανωμένης κακοπιστίας μερικῶν αὐτοτιτλοφορουμένων κριτικῶν καὶ μερικῶν ἄλλων καλοθελητῶν, ποὺ εἶχαν κάθε συμφέρον νὰ χαλάσουν τὶς «Φιλολογικὲς βραδυὲς» καὶ διάλεξαν τὸ μονόπραχτο αὐτὸ γιὰ νὰ ἐπιδείξουν τὴν ἀπρέπειά τους θορυβώντας καὶ γελῶντας στὴν παράσταση.

Τὸ γιατὶ διάλεξαν τὴν «Μαύρη Κληρονομιὰ» τοῦ κ. Γιοφύλλη εἶναι γνωστὸ πιὰ στοὺς κύκλους μας.

Ὁ κ. Φῶτος Γιοφύλλης, «κάρφος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς» τῶν στείρων, ἔχει τὸ φοβερὸ ἐλάττωμα νὰ διευθύνῃ τὴν «Πρωτοπορία», περιοδικὸ ποὺ ξετίναξε ἀπὸ τὶς στῆλες του, ὅλα τὰ παράσιτα καὶ τὰ καπόνια τῆς Τέχνης. Αὐτὸ τὸ φοβερὸ ἐλάττωμα ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῇ καὶ οἱ «ἔξω τοῦ νυμφῶνος» τῆς προσπαθείας τῶν Νέων, ποὺ ζητοῦσαν τὴν εὐκαιρία νὰ τὴ βλάψουν μ' ὁποιοδήποτε μέσο, βρῆκαν τὸν τρόπο νὰ χτυπήσουν μ' ἕνα σμπάρο δυὸ τρυγόνια: Φωνές, γέλια καὶ κάθε εἴδους ἀπρέπεια, μπῆκαν σ' ἐνέργεια τὴ βραδυὰ τῆς πρώτης. Οἱ ἠθοποιοὶ «τρακαρίστηκαν» — καὶ μὲ τὸ δίκηο τους — στὸν ὑπέρτατο βαθμό, ἀλλὰ τὸ μονόπραχτο ἐξακολούθησε ὡς τὸ τέλος. Τὸ Κοινό, ποὺ ἐδυσφόρησε μὲ τὴν ὀργανωμένη αὐτὴ ὀχλαγωγία, χειροκρότησε θερμὰ στὸ πεῖσμα της καὶ πῆρε ἀπὸ τὴ βραδυὰ ἐκείνη τὸ μέρος τῶν Νέων, ὑποστηρίζοντας τὴν προσπάθειά τους φανατικά.

Ἔτσι ἡ «Μαύρη Κληρονομιὰ» στάθηκε ἀφορμὴ νὰ ξεσκεπαστοῦν τὰ σχέδια τῶν θορυβοποιῶν, ποὺ ξεμασκάρευτοι πιὰ δὲν ξανατόλμησαν νὰ ἐκδηλώσουν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὴν ἔχτρα τους καὶ περιορίστηκαν νὰ ξεσποῦν τὴν ἄγονη λύσσα τους στὶς στῆλες ποὺ — κακά, ψυχρά — ἔτυχε νὰ τοὺς ἐμπιστευτοῦν μερικὲς ἐφημερίδες».

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Ὁ ἰατρός σας

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς οἱανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλήν, ἀναφέρων συγχρόνως τὸ εἶδος τοῦ βίου ποὺ διάγει, τὸ ἐπάγγελμά του, ἐὰν εἶναι ἄγαμος ἢ ἔγγαμος, τὴν κρᾶσιν καὶ τὴν ἡλικίαν του.

Αἱ ἐπιστολαὶ θὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἑβδομάδος», μὲ τὴν σημείωσιν : «Διὰ τὸν ἰατρόν».

Ν. Γ. Μεταξᾶν, Πειραιᾶ. Τὴν πάθησιν τοῦ ποδός σας πρέπει νὰ ἐξετάσῃ χειροῦργος, ἴσως δὲ παραστῇ ἀνάγκη καὶ μικρᾶς χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως.

Ἀπόστρατον, ἐνταῦθα. Διὰ τὰς ἐφιδρώσεις σας χρησιμοποιεῖτε τὴν συσκευασίαν Ὀντορόνο, ἀλλὰ μὲ προσοχήν. Κατ' ἀρχὰς εἰς μικρὰν ποσότητα καί, σὺν τῷ χρόνῳ, μεγαλειτέραν. Ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν θὰ σταματήσῃ τὸ κακόν. Σημειώσατε ὅτι δὲν πρέπει νὰ παύσῃ τελείως ἡ ἔκκρισις ἱδρῶτος.

—**Δίδα Νέλλην**, ἐνταῦθα. Ἔχετε πολλοὺς καὶ πολλὰς ὁμοιοπαθεῖς. Εἰς τὴν ἀσθένειάν σας ἐπιβάλλεται, πρὸ παντός, καθαριότης, μέχρι σχολαστικότητος. Νὰ πλύνεσθε μὲ νερὸ κρύο, ἀφοῦ βράσῃ, εἰς τὸ ὁποῖον διαλύετε ὀλίγον βόρακα. Χρησιμοποιεῖτε suppositoires midi. Ἡ ἄρνησίς ὅπως σᾶς ἐξετάσῃ ἰατρὸς εἶναι τελείως ἀδικαιολόγητος, καὶ ἐπικίνδυνος, δηλοῖ δὲ ἀναχρονιστικὴν νοοτροπίαν. Σᾶς συνιστῶ συνεπῶς, ἀφοῦ μένετε ἐδῶ, νὰ ἐπισκεφθῆτε χειροῦργον γυναικολόγον. Εἰδικῶς ἔχει καταγίνει εἰς αὐτὰ καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Κοντολέων.

Ἑλένην Χρήστου, Σαμοθράκην. Ὁ ἴκτερος, κοινῶς ἐπωνομαζόμενος «χρυσῆ» δὲν εἶναι ἀρρώστεια παρὰ μόνον σύμπτωμα ἀρρώστειας ἐναντίον τῆς ὁποίας πρέπει νὰ κατευθύνετε τὴν δέουσαν θεραπείαν. Προέρχεται ἀπὸ ἀλλοίωσιν τοῦ ἥπατος, χολολιθίασιν, παράσιτα ἐντὸς τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος, μόλυνσιν διὰ τοῦ κωλικοῦ βακίλλου καὶ ἄλλα. Ἡ θεραπευτικὴ δὲν ἔχει ὡς ἀποστολὴν νὰ καταπολεμῇ τὰς ἐκδηλώσεις, δηλαδὴ τὰ συμπτώματα τῆς ἀρρώστειας, ἀλλὰ τὰ αἴτιά της. Ἐὰν μοῦ στείλετε τὰς ἀπαραιτήτους συμπληρωματικὰς πληροφορίας, θὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς προσδιορίσω κανονικὴν θεραπείαν, διότι τὸ νὰ μοῦ γράφετε ὅτι πάσχετε ἀπὸ ἴκτερον εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ἀρκετόν.

Κύριον Ἀντώνιον Κεφάλαν, ἐνταῦθα. Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ «κοιλιὰ» ὡς καὶ τὸ «μούδιασμα» ὡρισμένων μελῶν τοῦ σώματος, ἀποτελέσματα τῆς ἀκινησίας, εἶναι οἱ πρόαγγελοι τοῦ ἀρθριτισμοῦ. Ἕνεκα τούτου, πρέπει, εἰ δυνατὸν νὰ ἀφιερώνετε εἰς τὴν κίνησιν ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα τῆς ἡμέρας σας, διὰ νὰ καταπολεμήσετε τὸν ἐνσκήπτοντα ἐχθρόν Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ ἀρθριτισμὸς καὶ ἡ πολυσαρκία προέρχονται ἀπὸ τὴν βραδεῖαν καῦσιν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ συνεπείᾳ τούτου, ἀπὸ τὴν νωθρὰν καὶ πλημμελῆ ἐναλλαγὴν τῆς ὕλης. Ἐκτὸς τῆς διαίτης τῆς τροφῆς, πρέπει νὰ κάμνετε ἐκδρομὰς καὶ ν' ἀποφεύγετε τὸν καθιστικὸν βίον.

ΕΒΔΟΜΑΣ

— Τὰ προηγούμενα φύλλα μας τιμῶνται δρ. 2,50 ἕκαστον.
— Παλαιοὶ τόμοι Α' καὶ Β' ἔτους δρ. 100 ἕκαστος.
— Πᾶν ἔμβασμα δέον νὰ ἀπευθύνεται εἰς τὸν διαχειριστὴν κ. Κ. Συριανούδην.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς "Ἑβδομάδος,,: Ἐν Ἀμερικῇ, New York News Agencies, General P. O. Box 497, New York City. Ἐν Κύπρῳ: Κ. Περικλέους, Λεμεσὸς Τ. Κ. 69

Ἡ ζωὴ τῶν Ἐπαρχιῶν

ΠΑΛΟΥΚΙΑ, Σαλαμῖνος. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Μετὰ τὴν τελευταία ἀλλαγὴ τοῦ καιροῦ ὅλαι αἱ ἐξοχαὶ καὶ λουτροπόλεις ἄρχισαν σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐγκαταλείπωνται ἀπὸ τοὺς παραθεριστάς.

Εἰς τὴν Σαλαμῖνα ὅμως, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰ Παλούκια, ἡ κίνησις εἶναι εἰς τὸ φόρτε της. Ὅλα τὰ ἐδῶ ἐξοχικὰ κέντρα εἶναι κατάμεστα κόσμου, τὰ δὲ Σαββατοκύριακα μὲ τὸν κόσμο ποὺ μαζεύουν δύσκολα μπορεῖ νὰ βρῇ κανεὶς θέσιν εἰς αὐτά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μπάνια ποὺ γίνονται κάθε πρωῒ καὶ τὰ παιγνίδια στὴν ἀμμουδιά, τακτικὰ βλέπει κανεὶς ἄλλους νὰ μὴ παύουν μὲ τὴς ὡραῖες βάρκες νὰ σκορπίζουν εὐθυμία καὶ ἐνθουσιασμὸ καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Εἰς τὸ Ζυθεστιατόριον τοῦ κ. Μιχαὴλ Εὐσταθίου ἢ Χασιώτη ἡ κίνησις διαφέρει ἀπὸ τ' ἄλλα κέντρα· ἐκεῖ συγκεντρώνεται κάθε βράδυ ἡ ἐκλεκτοτέρα μερὶς τῆς ἀθηναϊκῆς καὶ πειραϊκῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν ὁποίων βλέπομεν τὰς οἰκογενείας τῶν κ. κ. Παναγιωτίδου, Παπαγεωργίου, Φρυδᾶ, Ψαρόβαρκα, Ἀργυρίου κ. λ. π. Ἐπίσης διακρίνομεν τοὺς κ. κ. Ἀθανάσιον Τομαρᾶν, Α. Κοκκώνην, Ν. Παπαλάμπρον Μ. Διονυσίου, Α. Καζῆν κ. ἄ.

ΜΑΡΙΟΣ

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ. (Τοῦ μονίμου ἀνταποκριτοῦ μας).—Μεγάλη ἐποχὴ ἄφησε στὴν πόλι μας ὁ μουσικοδραματικὸς θίασος τοῦ κ. Χρήστου Μπογράκου. Ὅλος ὁ θίασος ἔπαιζε πάντοτε μὲ μεγάλη ἐπιτυχία καὶ ἐνδιαφέρον. Ἰδίως πολὺ ἐξαιρετικὴ στὸ παίξιμό της ὑπῆρξε ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ Θιάσου, ἡ χαριτωμένη Μερόπη Συριώτου, ἥτις ἦτο πάντοτε γοητευτικὴ εἰς χάριν, ζωηρότητα, φυσικότητα παιξίματος καὶ ὅλην ἐν γένει τὴν ἐμφάνισιν.

Ἕνεκα καθυστερήσεως τῆς εἰδικῆς τσιγκογραφίας τὸ ΤΑΓΚΟ τοῦ κ. Καλομοίρη θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Ἀδιστάκτως δὲ δύναμαι νὰ εἴπω : ὅτι ἡ κυρία Μερόπη Συριώτου μὲ τὴν ὀμορφιά της καὶ τὰ θεατρικά της προσόντα εἶχε καταγοητεύσῃ καὶ ξετρελλάνῃ τόσο πολὺ τοὺς Μεσολογγίτας, καὶ ἰδίως τοὺς φίλους τοῦ Θεάτρου ὥστε καθημερινῶς ὅλα τὰ καθίσματα κατελαμβάνοντο ἀπὸ ἐνωρίς. Διεκρίναμεν τὴν κυρίαν Εὐαγγελάτου μὲ τὴν κόρη της δίδα Νιόνια, τὴν δίδα Ἑλένη Εὐαγγελάτου, τοὺς κυρίους Καναρην, Α. Κατσούλην, Βορίλαν, Παπαθέου Β., Σκεπετάρην, Κονιδάρην, (Ἀρχιμουσικὸν) μὲ τὴν κυρίαν του, τὴν κυρίαν Νιανιάρα μὲ τὴς κόρες της, τὴν κυρίαν Παπαθανασίου μὲ τὴν κόρην της, τὴν δίδα Βορίλα, τὴν δίδα Ε. Κατσούλη, τὴν δίδα Πετροπούλου καὶ ἄλλες.

Π. Κ.

ΛΕΒΑΔΕΙΑ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Βλέπομεν μεγάλην κίνησιν εἰς τοὺς κινηματογράφους Ἀττικὸν καὶ Πάνθεον. Τὸ Ἀττικόν, μὲ διευθυντὴν τὸν κ. Δ. Κουτσογιάννην, ὁ ὁποῖος εἶναι καθ' ὅλα ἄξιος συγχαρητηρίων, μᾶς παρουσιάζει τὰ ἐκλεκτότερα ξένα καὶ Ἑλληνικὰ ἔργα. Σήμερον προβάλλεται ἡ «Ἀστέρω» μὲ σενάριο τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Παύλου Νιρβάνα. Κατόπιν θὰ προβληθῇ ὁ «Βαρκάρης τοῦ Βόλγα». Εἰς τὸ Πάνθεον ἐπίσης παρουσιάζονται πολὺ καλὰ ἔργα, ὅπως τὸ Ἑλληνικὸν «Ἡ γυναῖκα τῶν Παθῶν καὶ τῶν Ἐρώτων» καὶ ἡ «Μαρία Πενταγιώτισσα».

ΔΗΜ. ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ, Ὀκτώβριος. (Τοῦ μονίμου ἀνταποκριτοῦ μας).—Τὴν Πέμπτην 3' Ὀκτωβρίου ἄνοιξε ἡ χειμερινὴ σαιζὸν τῶν διαλέξεων.

Ἀρχὴν ἔκαμε ὁ διαπρεπὴς δικηγόρος Ἀθηνῶν κ. Κωνστ. Βρέκοσις Γεν. γραμματεὺς τῆς Ἑταιρίας ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Λυκείου Ἑλληνίδων κυριῶν.

Θέμα : Ψυχολογικὴ ἀνάλυσις τῆς πικότητος τῶν νέων καὶ ὁ δικονομ τῶν ἀνηλίκων.

"Ολος ὁ ἐξέχων κόσμος τῶν Ἰω παρευρέθη, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Σεβ τος Μητροπολίτης Δωδώνης Δημήτ στρατηγὸς κ. Χασαπίδης, ὁ βουλευτὴς νίνων κ. Καλούδης, ὁ κ. Β. Κουσίδης τῆς κυρίας του προέδρου τοῦ Λυκείου Βαχλείδης Δικηγόρος, ἡ κ. Πορτ Βασιλείου Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΖ

ΚΑΛΛΙΘΕΑ. (Τοῦ μονίμου ἀντ μας).—"Αν καὶ ὁ χειμώνας δὲν ἦλθε ὁριστικῶς, ἐν τούτοις αἱ συνέπειαί του αἰσθηταί. Τὰ διάφορα θερινὰ κέντρα θησαν, ἐνῷ τοὐναντίον ἐδημιουργήθησαν χειμερινά. Καὶ ἤρχισαν ἤδη ἀραιὰ-ἀραιὰ συγκεντρώσεις ἐδῶ, κάτι τσάγια ἐκεῖ λίγο πόκερ ἢ χαρτιὰ παρακάτω. "Ολα ἀνεπίσημα ἀκόμη. Τὰ Σχολεῖα ἄνοιξαν γυμνάσιό μας ἐπίσης. Στὴς φαρδιές νες σκάλες του βλέπει κανεὶς λουλ μορφὲς ν' ἀνεβοκατεβαίνουν. "Αλλως τ ταβολὴ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἔχει τώσει διδάσκοντας καὶ διδασκομένους. ξαν ὅλα. "Αλλαξε καὶ τὸ διδακτικὸ Ἀπὸ τοὺς νέους καθηγητάς, θὰ ν' ἀναφέρω—κατὰ τὰς παρασχεθείσας πληροφορίας—τοὺς ἑξῆς : τοὺς κ. κ. ρίου καὶ Ἀναγνωστόπουλον Φιλολόγους κα μαθηματικῶν, Τσιμπερλένιον φυσικ ά. Γυμνασιάρχης ὁ κ. Καμαρινός, δὲ ὁ κ. Παριανός.

— Ἐντὸς ὀλίγου ἄρχεται λειτουργοῦσα ἡ σχολὴ χοροῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ κ. Κα κεράκη, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰδίου. τεινὸς καθηγητὴς δὲν εἶναι γνωστός.

— Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν κίνησιν δύναμαι νὰ σημειώσω καὶ τὴν τῶν Κινηματο γράφων τοῦ Προαστείου μας. Χειμεριν θουσαι ἐν Καλλιθέᾳ ὑπάρχουν ἡ τῶν σίων» καὶ ἡ τοῦ «Παρθενῶνος». Ἤδη φοροῦμαι ὅτι ὁ «Παρθενὼν» τελείως νιζόμενος, θ' ἀρχίσῃ λειτουργῶν πρὸ τῆς τρέχ. ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Παπ μετονομαζόμενος «Ἐτουάλ».

— Συγχρόνως καὶ τὰ «Ἠλύσια» ζόμενα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν πάντοτε τοῦ κτήτου των κ. Καραντινοῦ,—διευθυντοῦ «Ὀλυμπίων» τῶν Ἀθηνῶν—ὑπόσχεται λά.

— Δύναμαι νὰ προσθέσω ὅτι μελετᾶται ἀνέγερσις μεγάλου καὶ πολυτελοῦς Κιν θεάτρου παρὰ τὴν πλατεῖαν Καλλιθέας θ' ἀρχίσῃ ἐντὸς ὀλίγου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΣΤΡΟΥΜ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ. (Τῶν ἀνταποκριτῶν μας). Πρὸ μηνὸς ἤρξατο τῶν χειμερινῶν τῆς στάσεων τὸ Κινηματοθέατρον «ΘΕΣΠΙ τοῦ κ. Μ. Καζατζῆ, ἐν τῷ ὁποίῳ προεβλήθησαν καλλίτερα ἔργα τῶν Κινηματογραφι κων Φὸξ-Φίλμ καὶ Φίλμαπάρ.

Καθ' ἑκάστην ἡ αἴθουσα πληροῦται ἐκλεκτοτέραν μερίδα τοῦ Ἀγρινίου. Κατ παρελθόντα μῆνα προεβλήθησαν τὰ ἔργα Ναπολέων, τὸ ὁποῖον ἔσχε μεγίστην ἐπιτυχί αν, Λέσχη ἀγάμων, Κόλασις τοῦ Δάντη, λάσο, καθὼς καὶ διάφοροι κωμῳδίαι, ἐν οἷς φρη ὁ γίγας, Δὸν Ζουάν.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν διωργανώθη ὑπὲρ τῆς ἀντιφθισικῆς ἑταιρείας ἔρανος ἀπέφερε ἀρκετὸν ποσὸν χρημάτων. Ὁ ἔρανος διενεργήθη ὑπὸ τῶν κάτωθι Κυρίων καὶ Δε σποινίδων τῆς πόλεώς μας :

Δίδων Λ. Κατσιμπίνη, Σαραντοπούλου, Παπαϊωάννου, Λιάπη, Παπασπύρου, πούλου, Τζανετάτου, Κουζέλη, Δημάδη, κα, Παπαγιάννη, καὶ τῶν Κυρίων Πεπ στου, Δημητρακοπούλου, Σαχελλαρίου τήρη, Παπαθανασίου καὶ Σχαλίγκου.

— Ἐν τῇ πόλει μας ἐκδίδονται δύο διαῖαι ἐφημερίδες, τὸ «Φῶς» ὑπὸ τοῦ κ. Τζάνη, καὶ ἡ «Τριχωνίς», ὑπὸ τοῦ κ. Κ τα.

Ι. Π—Γ. Σ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ι. Δ. Τραχάνην, Χαλανδρίτσαν. Ἐνεγράφη.—Μ. Γαβαλλᾶ, Σῦρον. Δὲν ἐννοήσαμεν ποίων φύλλων μᾶς γράφετε.—Τ. Καρα καὶ λοιποὺς ἀναγνώστας Πατρῶν. Ἐδημοσιεύσαμεν ὁλόσωμον φωτογραφίαν εἰς τὸ φύλλον μας ἀρ. 69.—Ε. Σιγάλαν, ἐνταῦθα. ἀπὸ τῆς «Παληὲς Ἀγάπες» καὶ τὴν κίτα», ἡ ἄλλες ἐκδόσεις τοῦ κ. Νίκβα ἐξαντληθῇ.—Ε. Κάνζα, Κέρκυραν. Θὰ ἐν καιρῷ ὑπ' ὄψιν μας τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἡ σειρὰ τῶν καλῶν μυθιστορημάτων τῆς Φλώρανς Μπάρκλεϋ πλησιάζει νὰ ἐξαντληθῇ.—Μ. Γεωργόπουλον, Θεσσαλονίκην. Τὰ μένα Κρίνα» ἔχουν ἐξαντληθῇ πρὸ πολλοῦ. Μένουν μόνον ὀλίγα ἀντίτυπα τῆς βιβλιοπωλικῆς ἐκδόσεως, τιμώμενα δρχ. 15 ἕκαστον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Παρακαλοῦνται οἱ κατὰ τόπους ἀνταποκριταί μας νὰ μᾶς στείλουν πλήρη κατάλογον εἰς τὰς πόλεις των ἐκδιδομένων ἐφημερίδων.

Α. Μαρκογιάννην, Πύλον. Αἱ φωτογραφίαι ἐπαρχιακῆς κινήσεως πρέπει νὰ ἀναφέρωνται εἰς τελετάς, ἑορτὰς συνδέσμων, σωματείων κ. λ. Ἐπίσης δύνασθε νὰ στείλετε καὶ τοποθεσίας, ὅταν ἔχουν κάτι τὸ ἐξαιρετικόν. Παλαιὰ φύλλα ὑπάρχουν, τιμώμενα δρ. 2.50 ἕκαστον.—Δ. Βλάχον, Σέρρας. Αἱ συνδρομαὶ δέον ν' ἀποστέλλωνται διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἥτις καὶ ἀντιστοιχεῖ μὲ ἀπόδειξίν μας πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς.—Ν. Ψαλτίδην, Δράμαν, Δ, Πανουργιᾶν, Λεβάδειαν, Ε. Μητσόπουλον, Πάτρας, Ν. Βέλτταν,, Πόρον. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ἐνεργείας σας.—Π. Μαλικιώσην, Βόλον, Α. Μαρκογιάννην, Πύλον, Π. Κατσούλην, Μεσολόγγιον, Ι. Ζολώταν, Χίον, Π. Σιακαντάρην, Θήβας. Πιστοποιητικὰ ἀπεστάλησαν.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Διορίζομεν ἀνταποκριτάς μας εἰς :
ΜΕΓΑΡΑ (Ἀττικῆς) τὸν κ. Ἰωάννην Θωμαΐδην.
ΝΕΑΝ ΙΩΝΙΑΝ τὸν κ. Β. Ξανθόπουλον.
ΛΕΧΑΙΝΑ (Ἠλείας) τὸν κ. Α. Μπασιλάρην.

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΑΛΛΟΝΩΝ
ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,, (5ος)

Ἡ «Ἑβδομὰς» προκηρύσσει πανελλήνιον σμὸν διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῶν ὡραιοτέρων ἑλληνικῶν καλλονάς.

Ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. Λάσκαρη, προέδρου τῆς Ἑταιρίας Ἑλλ. θεατρικῶν Συγγραφέων, Θ. Συ ινοῦ, θεατρικοῦ συγγραφέως, Δ. κίνου, λογογράφου, Μιχ. ρου, γλύπτου, Π. Μποκα ράμπη, ζωγράφου, καθηγητοῦ Πολυ Σοφ. Σπανούδη, λογο Νέλλης Σουγιουλτζό καλλιτέχνιδος φωτογράφου, Ε. μακοπούλου, δημοσιογράφου, «Ἐλευθέρου Βήματος», Κ. λίτη, δημοσιογράφου, Διευθυντοῦ «Πατρίδος», Κ. Βελμύ θεατρικοῦ συγγραφέως καὶ Ντό Νίκβα, ἀρχισυντάκτου «Ἑβδομάδος», τὴν ὡραιοτέραν ἐξ αὐτῶν, τὴν ὁ καὶ θὰ ἀνακηρύξῃ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ.

Ἡ ἀναδειχθησομένη «Βασίλισσα τῆς Ἑλληνικῆς Καλλονῆς», ὡς καὶ αἱ ΠΡΩΤΑΙ ΕΠΙΛΑΧΟΥΣΑΙ, θὰ ὑποδυθοῦν τὰ πρόσωπα τῶν εἰς μίαν πρωτότυπον, ἑλληνικῆς ὑπο ταινίαν, τὴν

ΝΩΣΤΗ ΜΕ ΤΗ ΓΚΡΙΖΑ ΓΟΥΝΑ

σενάριο γραμμένο ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο διήγημα τοῦ τόμου «Παληὲς Ἀγάπες» τοῦ κ. Ντόλη Νίκβα)

τὸ γύρισμα τῆς ὁποίας ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ», ομένη ἐξόδων, συνεβλήθη ἤδη μετὰ τοῦ Κινηματογραφικοῦ Οἴκου Παραγω κ. Ε. Λέστερ.

Ἡ ταινία αὐτή, προβληθησομένη εἰς τοὺς κινηματογράφους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν, θὰ ἔχῃ σκοπὸν νὰ γνωρίσῃ τὰς ἑλληνικὰς καλλονὰς εἰς τὸ Πανελλήνιον.

ΟΙ ΟΡΟΙ

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν δύνανται νὰ συμμετάσχουν ὅλαι αἱ ἑλληνίδες. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν θὰ μᾶς ἀποστείλουν ἐντὸς φακέλλου ἐπὶ συστάσει, ἢ θὰ παραδώσουν εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἔναντι ἀποδείξεως, μίαν ἢ καὶ περισσοτέρας φωτογραφίας των, συνοδευομένας μὲ τὸ ὀνοματεπώνυμόν των, τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσίν των, καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς φωτογραφίας.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἑκάστοτε λαμβανομένων φωτογραφιῶν αἱ ὡραιότεραι θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν «ΕΒΔΟΜΑΔΑ», παρακαλοῦμεν ὅπως ὅσαι τυχὸν ἐκ τῶν συμμετεχουσῶν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν δὲν θὰ ἤθελον δι' οἱανδήποτε λόγον νὰ γίνῃ χρῆσις τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς φωτογραφίας των, νὰ σημειώνουν τὴν ἐπιφύλαξίν των αὐτὴν ὄπισθεν τῆς φωτογραφίας.

Εἰς τὴν ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ, ὡς καὶ εἰς τὰς πρώτας ἐπιλαχούσας ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» θὰ προσφέρῃ πλούσια δῶρα, τὰ ὁποῖα θὰ ἀναγγείλῃ ἐν καιρῷ.

Ἐκτὸς αὐτῶν, ἐὰν ἡ ἐκλεγησομένη Βασίλισσα καὶ ὅσαι ἐκ τῶν πρώτων ἐπιλαχουσῶν θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ γύρισμα τῆς ταινίας, διαμένουν εἰς ἐπαρχίαν, ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ καταβάλῃ τὰ ἔξοδα ταξιδίου μετ' ἐπιστροφῆς.

Ὁ Διαγωνισμὸς Κινηματογραφικῶν Καλλονῶν θὰ ΛΗΞΗ τὴν 30ην Ν)βρίου ἐ. ἔ. Ἡ κρίσις τῆς Ἐπιτροπῆς θὰ ἀνακοινωθῇ τὸ Α' δεκαπενθήμερον τοῦ Δεκεμβρίου, ἀπὸ τὴν πρώτην δὲ Ἰανουαρίου θ' ἀρχίσῃ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας ἡ ὁποία θὰ προβληθῇ εἰς τὸν κινηματογράφον ἐντὸς τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου 1930.

6ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΩΡΩΝ

Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Γ' ἔτους της, ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ» θὰ προσφέρῃ ἀπολύτως δωρεὰν καὶ ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν εἰς κάθε ἀναγνώστην της ποὺ θὰ συμμορφωθῇ μὲ τοὺς ὅρους, ἀνὰ ἕνα 7ον τόμον τῆς «Μικρῆς Βιβλιοθήκης» της

"Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΛΙΤΣΑΣ,,

τοῦ κορυφαίου ἕλληνος μυθιστοριογράφου κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου (Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον Γραμμάτων.) Σελίδες 100, τιμὴ βιβλιοπωλικῆς ἐκδόσεως δρ. 30

Ἡ ἀποστολὴ θὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς: Εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος αὐτῆς ὑπάρχει εἰδικὸν ἀπόκομμα μὲ ἀριθμὸν 2, θὰ δημοσιευθοῦν δὲ ἐν συνεχείᾳ καὶ ἀποκόμματα μὲ ἀριθ. 3 — 4. Τὰ ἀποκόμματα αὐτὰ ὡς καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 τοῦ φύλλου μας 105, πρέπει κάθε ἀναγνώστης νὰ τὰ ἀποκόψῃ καὶ νὰ συγκεντρώσῃ τὰ 4 κατὰ σειράν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως πρέπει νὰ συνεννοηθῇ καὶ μὲ ἄλλους ἀναγνώστας μας ἢ νὰ φροντίσῃ καὶ ἄλλοι φίλοι του νὰ γίνουν ἀναγνῶσται μας καὶ νὰ μαζεύουν τὰ ἀποκόμματα. Ἔτσι, ὅταν θὰ συγκεντρωθοῦν 5 ἀναγνῶσται, ποὺ ὁ καθεὶς νὰ ἔχῃ 4 δελτία κατὰ σειράν, πρέπει νὰ τὰ στείλουν ὁμοῦ εἰς τὰ γραφεῖα μας (Νοταρᾶ 17, Ἀθήνας), ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, περιλαμβανούσης τὰ ὀνόματα καὶ τὰς ἀκριβεῖς διευθύνσεις των.

Κάθε ἀναγνώστης μας ποὺ θὰ στείλῃ ἔτσι τὰ 4 ἀποκόμματα θὰ λάβῃ ἀμέσως καὶ ἀπολύτως δωρεὰν ἕνα τόμον «Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΛΙΤΣΑΣ», ἀξίας βιβλιοπωλικῆς δρ. 30. Δηλαδὴ οἱ 5 ἀναγνῶσται ποὺ θὰ στείλουν 20 ἀποκόμματα θὰ πάρουν 5 βιβλία.

6ος Διαγωνισμὸς Δώρων ΑΡ. 2

Ἀνέκδοτα

Η ΟΥΡΑ . . . ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ τελευταία πρᾶξις τοῦ Ριγολέττου δὲν θὰ τελείωνε ἔτσι ἂν ἡ γυναῖκα τοῦ δαιμονίου αὐτοῦ συγγραφέως δὲν ἐπενέβαινε.

Ὁ Βέρδη τῆς εἶπε ὅσες μέρες κι' ἂν κάνῃ κλεισμένος στὸ δωμάτιό του, νὰ μὴ τὸν ἀνησυχήσῃ.

Ἐκείνη τὴν πρώτη μέρα ὑπέμεινε, τὴν δεύτερη ἐπίσης, τὴν τρίτη ὅμως ἔχασε τὴν ὑπομονή της καὶ μπῆκε.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ Βέρδη βρισκόταν στὸ φινάλε. Ἔξαλλος ρίχτηκε νὰ τὴν πνίξῃ, μὰ μετανοιωμένος ἄφησε γυναῖκα καὶ χειρόγραφα καὶ τὄσκασε. Πῆγε μακρυὰ σ' ἕνα χάνι.

Ἐκεῖ ἀποτελείωσε ὅλη τὴν νύχτα τὸ ἔργο καὶ κατόπιν γύρισε στὸ σπίτι του.

⁂

ΠΩΣ ΒΡΗΚΕ ΥΠΗΡΕΤΗ

Ὁ Ἄγγλος ἱερεὺς Ρόλανδ Χὶλλ περνοῦσε κάποτε ἀπὸ ἕνα ἀκατοίκητο ἐξοχικὸ μέρος. Ἕνας ἄγνωστος τοῦ πρότεινε ἕνα πιστόλι καὶ μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ δώσῃ ὅ,τι εἶχε στὴ στιγμή.

Ὁ Χὶλλ ἀπ' τὴν τρεμουλιαστὴ φωνὴ καὶ τὴν σύγχυσι τοῦ ἀγνώστου ἀντελήφθη ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάνῃ μὲ κακοποιὸν ἐξ ἐπαγγέλματος. Τοῦ ἔδωσε ὅσα χρήματα εἶχε καὶ τὸ ρολόϊ του· ἔπειτα τὸν ρώτησε.

— Πολὺν καιρὸ κάνεις αὐτὴ τὴν τίμια δουλειά ;

— Αἰδεσιμώτατε, εἶνε πρώτη φορὰ κι' ἀπὸ ἀνάγκη τὸ κάνω γιατὶ ἡ γυναῖκα μου εἶναι ἄρρωστη.

— Ἔλα αὔριο στὸ σπίτι μου.

Ὁ ἄγνωστος πῆγε, ὁ αἰδεσιμώτατος βεβαιώθηκε ὅτι τοῦ εἶχε πῆ ἀλήθεια, τὸν πῆρε στὴν ὑπηρεσία του καὶ τὸν κράτησε ὡς ὅτου πέθανε. Ἦταν πολὺ ἔντιμος καὶ ἀφοσιωμένος.

⁂

ΞΕΡΕΤΕ ΙΣΠΑΝΙΚΑ ;

Ἕνας αὐλικὸς τοῦ Λουδοβίκου 14ου φιλοδοξοῦσε νὰ διορισθῇ πρεσβευτής. Μιὰ μέρα ποὺ συνήντησε στὸ παλάτι τὸν βασιλέα, ὁ μονάρχης τοῦ εἶπε :

— Κύριε Χ . . . μοῦ εἶπαν ὅτι ξέρατε ἱσπανικά ;

— Πράγματι, μεγαλειότατε, ἀπήντησε ὁ φιλόδοξος αὐλικὸς ποὺ δὲν ἔνοιωθε γρῦ ἀπὸ ἱσπανικά.

Ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ βασιλεὺς ἤθελε νὰ τὸν στείλῃ πρεσβευτὴ στὴν Ἱσπανία, ἔσπευσε νὰ προμηθευθῇ ἕνα σπουδαῖο ἱσπανὸ καθηγητή. Μέρα-νύχτα μελετοῦσε, μῆνες ὁλόκληρους, ὥσπου πῆγε καὶ βρῆκε τὸν βασιλέα.

— Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, εἶπε χαμαρώνοντας, τελειοποιήθηκα στὰ ἱσπανικά . . .

— Ἄ ! εἶπε ἐκστατισμένος ὁ Λουδοβῖκος 14ος. Τόσο τὸ καλλίτερο : θὰ μπορέσετε νὰ διαβάσετε τὸν Δὸν Κιχώτη στὸ πρωτότυπο.

Κι' οὔτε ἔγινε λόγος γιὰ τὴν πρεσβεία τῆς Μαδρίτης.

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΙΣ

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΙΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΩΝ

Ἡ πλειονότης τῶν ἀνθρώπων ὑποφέρει νευρικὰς καὶ ἀρθριτικὰς ἀσθενείας. Οἱ πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν ἐξασθενίζουν καὶ ἀποθνήσκουν προώρως. Σπανιώτατα ἀπολαμβάνομεν ὁλόκληρον τὴν ζωήν μας. Αἱ λέξεις: νεῦρα κατάπτωσις, ἀϋπνία, πονοκέφαλος, νευραλγία καὶ ἀδυναμία κατέχουν τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὸ Λεξιλόγιον τῆς σημερινῆς κοινωνίας.

Καὶ ἐρωτᾶται ποία εἶναι ἡ αἰτία; Ἡ αἰτία εἶναι ἡ ἄτακτος ζωὴ τὴν ὁποίαν διάγει ἡ γενεά μας ἕνεκα τῆς ὁποίας τὸ αἷμα ἡμῶν δηλητηριάζεται ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς κακῆς κυκλοφορίας ὡς τὸ οὐρικὸν ὀξύ, τὸ οὐρικὸν ἅλας καὶ ἄλλα, καθ' ὃν χρόνον οἱ ζωϊκοὶ ἡμῶν ἀδένες ἐξασθενίζουν.

Ἀπομακρύνατε τὸ οὐρικὸν ὀξὺ ἀπὸ τὸν ὀργανισμόν σας, δυναμώσατε τοὺς ζωϊκούς σας ἀδένας καὶ θὰ ἀναγεννηθῆτε σωματικῶς καὶ ἠθικῶς.

Ὁ διάσημος Γάλλος σοφὸς Καθηγητὴς **Brown Secard**, κατόπιν πολλῶν πειραμάτων ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων ὡς καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀνεκάλυψε τὸ μέσον νὰ ἐξάγῃ ἀπὸ ἕνα κρυφὸν ἀδένα τοῦ ζώου ὑγρόν τι τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁποίου τὸ ἀνθρώπινον αἷμα ἐφοδιάζεται κανονικῶς, τὰ ὑλικά, ἅτινα δίδουσιν εἰς τὸν ὀργανισμὸν δύναμιν καὶ ἐνεργητικότητα, καθ' ὃν χρόνον τὸ οὐρικὸν ὀξὺ καὶ λοιπὰ δηλητήρια ἀποβάλλονται διὰ μέσου τῶν νεφρῶν.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου παρασκευάζεται τὸ περίφημον φάρμακον « ΚΑΛΕΦΛΟΥΙΝΤ » τοῦ Δρος Καλενιτσένκο. Ἡ ἐνέργεια τοῦ Καλεφλουΐντ ἐπὶ τῶν νευρικῶν καὶ ἀρθριτικῶν ἀσθενειῶν ὡς νευρασθένεια, ὑστερισμός, νευραλγία, ποδάγρα, ἀρτηριοσκλήρωσις καὶ ἄλλαι. Ἐπὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν δυνάμεων καὶ τῆς δρασηριότητος ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἡ ἐνέργεια τοῦ Καλεφλουΐντ ἔχει πιστοποιηθῇ ὑπὸ τῶν ἰατρικῶν γνωματεύσεων καὶ τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἀσθενῶν τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ἀμερικῆς, Ρωσσίας, Πολωνίας, Γιουγκοσλαβίας, Αἰγύπτου καὶ λοιπῶν χωρῶν.

Παραθέτομεν κατωτέρω τινὰς ἐκ τῶν ἰατρικῶν δηλώσεων ληφθείσας ἐκ τοῦ ἐπισήμου καταλόγου 4089 ἰατρῶν καὶ ἐπικυρωμένας παρὰ τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς Ὑγείας τὴν 18ην Αὐγούστου ὑπ' ἀριθ. 597.

Ὁ ἰατρὸς Ἰωάννης Καμπάσης, ὁδὸς Προαστείου 84 Ἀθῆναι (Ἑλλάς). «Ἐκ τῶν παρατηρήσεων ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν, ἃς ἔσχον ἐκ τῆς χρήσεως εἰς τὴν ἀρτηριοσκλήρωσιν τοῦ φαρμάκου Καλεφλουΐντ τοῦ Δρος Καλενιτσένκο εὗρον τοῦτο λυσιτελέστατον, καθόσον ἅπαντα τὰ ὑποκειμενικὰ φαινόμενα καὶ ἡ κόπωσις, ἡ παρατηρουμένη ἐν τῷ νοσήματι τούτῳ, ἐξέλιπον, τελείως».

ΑΡΘΡΙΤΙΣ — ΕΚΖΕΜΑ

Ὁ κ. Α. Ἠλιόπουλος, Δικηγόρος, Στοὰ Ὀρφανίδου 13, Ἀθῆναι (Ἑλλάς). «Μεταχειρισθεὶς τὸ θαυμάσιον φάρμακον Καλεφλουΐντ, τοῦ Δρος Καλενιτσένκο, ὡς πάσχων ἐξ ἀρθρίτιδος καὶ ἀρθριτικοῦ ἐκζέματος ἐπὶ 7 ἔτη, κατόπιν χρήσεως 3 φιαλιδίων ἐθεραπεύθην τελείως».

ΑΡΘΡΙΤΙΣ — ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΙΣ

Ὁ κ. Α. Βρατσᾶνος, Χημικός, ὁδὸς Λέκκα ἀριθ. 21α, Ἀθῆναι (Ἑλλάς). «Μετεχειρίσθην τὸ ἀληθῶς θαυμάσιον φάρμακον τοῦ Δρος Καλενιτσένκο Καλεφλουΐντ, διότι ὑποφέρων ἐπὶ μακρὸν ἐξ ἀρθριτικῶν ἐκδηλώσεων, παρατρίμματος κλπ. ἐθεραπεύθην τελείως μετὰ τρίμηνον χρῆσιν, ὁμοίως ἡ ἐξέτασις τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως μοῦ ἐσημείωσεν 140 βαθμοὺς ἀντὶ 210 οὓς ἐσημείωσε πρὸ τῆς χρήσεως τοῦ φαρμάκου, ὁ δὲ ὀργανισμός μου ἀπηλευθερώθη τῶν οὐρικῶν ἁλάτων, ἡ κόπωσις τὴν ὁποίαν ᾐσθανόμην καθὼς καὶ αἱ ζαλάδες ἐξέλιπον τελείως».

ΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ὁ Δρ. **M. Mironoff (Harkoff)** Ἐπὶ τριῶν περιπτώσεων ἔλαβον τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρατηρήσω τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Καλεφλουΐντ: Ἐπὶ τῆς θεραπείας γυναικῶν πολὺ καταβεβλημένων καὶ ἐξησθενημένων ἐκ τῶν γυναικείων νόσων καὶ τῆς καρδιακῆς νευρασθενείας. Ἔμεινα ἐνθουσιασμένος ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Καλεφλουΐντ τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ἀποτελεσματικώτερον τῶν διαφόρων ἄλλων φαρμάκων.

Διαρκὴς παρακαταθήκη παρὰ τῷ Γενικῷ Πράκτορι διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Δωδεκάνησον Π. Α. Περόγλου, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 11α Ἀθῆναι, Γραφεῖον Ἀριθ. 1.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΤΗΝ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ ΥΛΙΚΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΕΙΔΗ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ

Ἔχει μόνον ἡ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8 ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Ἡ πανάδες καὶ τὰ στίγματα ἀσχημίζουν τὸ πρόσωπον μὲ τὸ **EAU AMÉRICAIN** θὰ καθαρίσετε καὶ τὸ τελευταῖον στῖγμα καὶ τὴν τελευταίαν πανάδα τοῦ προσώπου σας.

Τὸ EAU AMÉRICAIN πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυρωπωλεῖα Γεν. Ἀντιπρόσωπος Ι. Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ

Στοὰ Πεσματζόγλου 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΕΞΑΝΩΦΕΛΗ

κατὰ τῶν ἑλωδῶν πυρετῶν

ΦΕΛΙΤΣΕ ΜΠΙΣΛΕΡΗ & Σª

— ΜΙΛΑΝΟΝ —

τελεία θεραπεία ἐντὸς 15 ἡμερῶν.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ-ΖΩΝΕΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΤΟ Ο' ΚΑΠ

ἀνεστάτωσε ὅλο τὸν κόσμο, διότι ἀπέδειξε ὅτι εἶναι ἡ μόνη σκευασία ἡ ὁποία ἐντὸς δύο ἡμερῶν ἐξαφανίζει τὴν πλέον ἐπίμονον πιτυρίδα καὶ σταματᾶ τὴν πτῶσιν τῶν μαλλιῶν.

Τὸ Ο' ΚΑΠ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα εἰκοσαετοῦς συνεχοῦς ἐργασίας εἰς τὰ χημικὰ ἐργαστήρια τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρίας **ΟΡΕΑΛ**

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος Ι. Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ

ΣΤΟΑ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΑΚΟΜΗ ΣΗΜΕΡΑ

1 Bessa

Η

ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ

ΤΑΧΥΤΑΤΗ
ΜΗΧΑΝΗ · ΠΡΩΤΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΑΣ
ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΑΚΑΡΙΑΙΩΣ

ΑΝΟΙΓΕΙ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΜΕΣΩΣ ΕΤΟΙΜΗ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΑΔΥΝΑΤΟΝ
ΝΑ ΣΦΑΛΛΗΤΕ

ΚΑΝΟΝΙΣΑΤΕ ΜΟΝΟΝ
ΕΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΤΟΠΕΙΟΝ ΟΜΑΔΑ Ή ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΚΑΙ ΤΡΑΒΗΞΑΤΕ
ΤΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΝ

ΚΑΘΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΦΩΙΧΤΛΕΝΔΕΡ
ΜΠΕΣΣΑ

Η ΦΘΗΝΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗ ΜΑΡΚΑΣ
= ΜΕΤΑΞΥ ΟΛΩΝ =

ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΥ ΟΙΚΟΥ
ΦΑΚΩΝ
VOIGTLAENDER
ΙΔΡΥΘΕΝΤΟΣ ΤΩ 1756

Η ΜΑΡΚΑ
Voigtländer
ΕΙΝΑΙ ΕΓΓΥΗΣΙΣ

175 ΕΤΩΝ ΠΕΙΡΑ

Voigtländer

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΑ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Lina Cavalieri

ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ : Βουκουρεστίου 3
ΒΟΛΟΝ : Παύλου Μελᾶ 24
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : Βενιζέλου 4

ΚΡΕΜΕΣ ἡμέρας καὶ νυκτὸς
ΛΟΣΙΟΝ διὰ λιπαρὰ καὶ στεγνὰ δέρματα
ΠΟΥΔΡΕΣ διαφανεῖς, εἰς ὅλα τὰ χρώματα
ΚΟΚΚΙΝΑ χειλέων καὶ προσώπου
ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΙ διὰ βλέφαρα καὶ βλεφαρίδας
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΕΣ λεπτότατες
ΛΟΣΙΟΝ κατὰ τῶν πανάδων κτλ.
ΑΛΑΤΑ λουτρῶν λεπτῶς ἀρωματισμένα
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ χειρῶν καὶ διὰ μανικιούρ.
ΑΡΩΜΑΤΑ διὰ κυρίας καὶ κυρίους

Δὲν μᾶς χρειάζεται πλέον ἄλλο
φάρμακο σπῆτι !! Σοῦ ἔφερα

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Ἀπ' αὐτὴν θὰ πέρνῃς κάθε βράδυ ἕνα κουταλάκι καὶ δὲν θὰ ἔχῃς πλέον οὔτε πονοκεφάλους οὔτε ζαλάδες οὔτε δυσκοιλιότητα.

Βλέπεις; τὸ σῆμα τοῦ Προσκυνητοῦ καὶ ἡ ὑπογραφὴ Prodel εἶναι ἡ ἐγγύησις